

ХРИСТО КАЛЧЕВ

В ОЧАКВАНЕ НА ШЕЙХА

В У Л Г А Р Е Н Р О М А Н

ХРИСТО КАЛЧЕВ
В ОЧАКВАНЕ НА ШЕЙХА

chitanka.info

I

Какво е терор?

Според семиотичното тълкувание, насилствено упражняване на физическа, нравствена или религиозна власт на силния над слабия.

Светът говори за несиметрична или терористична война на група неидентифицирани персони с няколко шумно известни водачи, но до един изповядващи исляма. Вярно ли е всичко това?

На пръв поглед — да, но само на пръв поглед. Ислямът не е по-силната част от човечеството. Християнският свят все още е най-могъщата сила в технологическо, военно и нравствено отношение. Комунистически Китай със своя милиард и половина политизирано, но всъщност будистко население е значително по-могъщ от исляма във всяко отношение. Милиардна хиндуистична Индия със стотиците си божества и древна философия — също. Да не говорим за Руската федерация, която от времето на Иван Грозни до днес при управлението на президента Путин е в непрекъсната война било с католическия свят, било с многобройните си ислямизирани племена, разпръснати от Крим до китайската граница.

Дали войната ще е студена, кървава или финансова, населението на Руската федерация е в непрекъснато напрежение и ако някой е свикнал да спи с револвер под възглавницата, то това е именно руснакът.

Тогава кой води терористичната война, за която говори целия свят? От 11 септември 2001 година, до детската касапница в Беслан? Неидентифицирани субекти, ръководени от Бен Ладен, Ал Заркауи, Мохамад Исламболи, Муктада Ас Садр и т.н. водят религиозна война, от свян наречена терористична, асиметрична, или някаква друга, включително криминална.

Християнският свят трябва да си отговори на тези въпроси, защото именно той е под ударите на терора. Истината е проста, но назоваването ѝ недипломатично. Води се религиозна война на исляма срещу християнския свят.

Всяка религия се е зародила на базата на морал и закони, утвърждаващи човеколюбив, състрадание, милосърдие и съхраняване на висшата човешка ценност — живота.

Всяка религия е минала през фанатизма и войнстващи религиозни доктрини. Християнството по време на Инквизицията и Кръстоносните походи с огън и меч налагаше своята правда на иноверците, но това беше в средните векове. Този период отдавна е изживян. И днес една от основните добродетели, признати и от католици, и от протестанти, и от православни християни, е толерантност към дисидентството и мирно съжителство с всички религии по света. Днес в XXI век. По същия път минаха будистите в Средновековието си. Мирнолюбивите индуси, които най-дълго проливаха кръв по верски съображения, днес съжителстват със самостоятелните религиозни общности в Индонезия, Пакистан, Бангладеш и пр.

В този огромен регион се развиваха и православни общности, които вирееха мирно в ислямското море. Отоманската империя след геноцида на арменците прие автокефалните патриаршии на съседите си — православни християни, българи и гърци. Но това беше или в средните векове или в началото на т.нар. съвременен свят.

Тогава кой и с каква цел води терористичната война? И срещу кого? Държави като САЩ, Великобритания, Франция и другите по-малки колониални държави приеха като свои граждани бившите си роби и ги допуснаха в метрополията си. Сега тези държави имат за свои граждани многомилionни ислямски маси. Това е една от причините дипломатично да избягват понятието религиозна война или война на цивилизациите. За никой не е тайна, че християнският свят живее и се развива в XXI век, а ислямът или т.нар. трети свят — в Средновековието. Да не говорим за африканските държави, конгломерат от враждуващи племена, наречени ту от англичани, ту от французи държави. В ЦАР, Танзания, Чад, Уганда и др., човешкият живот се цени много по-малко от този на добитъка. Човекът е бreme, добитъкът — средство за препитание. И това е нравствената логика и житейската практика почти на целия континент. Те не са в Средновековието, а в предхристиянския период на „белия“ човек.

Кога ще бъде назована и от кого истината за тероризма? Откъде почва идеологията му? Ислямски приоритет ли е или защита на

богатствата на Близкия Изток?

Преди да си отговорим на този въпрос, нека се замислим за какви богатства става дума. Петрол? Да, има петрол. Той превърна бедуините в шейхове и милиардери. Но един ден ще свърши и тогава пясъците на пустинята отново ще превземат такива проспериращи полиси като Риад, Кувейт, Хоремшахр и т.н.

И още нещо — кой откри този петрол? Кой го разработи? Кой докара сондите и кой създаде рафинериите? Всичко това беше работа на „белия“ човек, но забогатя местното население, за да превърне капиталите си в оръжие и наркотици и да ги насочи в религиозна война с истинския си благодетел — християнския свят.

Знам колко е опасно това изречено на глас. Знам и какви реакции ще последват от страна на „Ислямската подкова“, разположена от Филипините до Босна, а и от редица правозащитни организации на празнословци и лентяи, които под претекста, че се борят за правата на човека, живеят и паразитстват на гърба на „белия“ човек.

В ислямския свят не съществува нито една правозащитна организация: там жената е животно. В християнския само животните нямат право на мнение и избор било политически, било религиозен.

В християнския свят другомислието или както го наричат дисидентството е равно на враждебност било вътре в общността, било извън нея. Достатъчно е да погледнем вековната кървава история на сунити и шиити, за да се уверим в това. А ако познаваме по-добре света на исляма, ще знаем, че за християнина няма друго определение освен „свинеядец“ — прозвище за ниска класа човек, чийто живот е без значение. Нещо повече — ислямът, който се фундаментализира всеки божи ден и който е превърнал Джихад (Свещената война с друговерците) в своя нравствена конституция, обещава на своите воители достъп до рая, пълен със злато и жени срещу главата, наречена „курбан“, на всеки християнин по света. Знам, че и това становище е опасно, знам и друго, че цивилизованият свят добре разбира казаното дотук и само дипломатически и нравствени скрупули му пречат да го изрази гласно и да поеме веднъж завинаги подхвърлената ръкавица.

За да разберем генезиса на Джихад, наречен от нашия свят терористична война, трябва да научим кой е Уахаб и какво представлява уахабизма.

До 1989 г. в България имаше по-малко от 200 джамии. Днес, 15 години по-късно, те са малко по-малко от 3000. Съществуват училища за имами и войнстващи формации като Ал Кайда, Хамас, Хизбула, Ислямското братство, Джамаа исламия. Списъкът е дълъг и са скрити зад религиозната фондация „Таухид“, официално регистрирана от българското законодателство.

В България се говори за етнически модел, прикрита и демагогска завеса на етнически мир, което предполага, че в държавата има предпоставки за реална етническа война. Кой определя парадигмите на политическия климат? Някой си Ахмед Доган, бивш доносчик на Държавна сигурност и настоящ представител на ухабизма в страната. Не на мюсюлманска Турция, както много би му се искало. Анкара спазва заветите на Ататюрк и не допуска религиозните структури да изместват светската власт. Погледът на Доган наднича далеч по изток — в Риад и Техеран, където религията е власт, а законът — дума, лишена от всякакво съдържание. Всичко, свързано с Турция, мирише на домогване до западните ценности, всичко на Изток — на петрол, власт и кръв, т.е. на ухабизъм. Не турски етнически модел, а Джихада на Аятолах Хомейни, на Саудитската династия (Бен Ладен е част от нея), та дори и на Саддам Хюсеин е значително по-надежден партньор за Шериата и на всичко свързано с него.

Кой е Ухаб? Поп (имам), мъдрец, философ или просто някакъв убиец, по чиято доктрина може да се извърши атака като тази срещу близнаците в Ню Йорк или детската касапница в Северна Осетия?

Знаете ли какво е бубитрек? Това е бомба, натъпкана с пирони и болтове. Бомбата е производство на западната индустрия, т.е. на християнския свят. Пироните, гайките и болтовете — също, но комбинацията им е единственото откритие на ухабизма. Може би и хашишът в древността, макар че не е много сигурно. И с това се изчерпва приносът им в съвременния свят. Оръжието, което ползват, е или руско, или на някои от западните производители — християни, разбира се. Морфинът, хероинът, кокаинът е флотация на западните фармацевтични концерни. Изкуствените дроги като амфетамин, каптагон — също. Бубитректът обаче е тяхно върховно постижение, а комбиниран с т.нар. камикадзета (фанатизирани религиозни самоубийци), ето ви ухабизъм в действие.

Самият Уахаб произхожда от семейство на бедуини, слугували дълго на полковник Лорънс, наречен Лорънс Арабски — английски кралски офицер, истинският създател на Саудитска Арабия, формален съюзник на САЩ, а всъщност най-яръстият враг на християнския свят и истински знаменосец на религиозната война.

И какво от това? — помисли Козела, загледан в един натюрморт, висящ над бюрото в хотелската му стая. *Много важно кой е Уахаб? Още по-малко съвременния му трубадур. Бен Ладен. Какво като знаем? Каква работа ми върши подобна информация?*

Стана и отвори хладилника. Храната, която беше купил, стоеше непокътната, но водката беше по-малко от стотина грама. Наля я в една от чашите, съблече се и влезе в банята. Взе набързо душ, обръсна се, отпивайки от водката, облече се бързо и със списанието под мишница слезе в бара.

Беше полутъмно и празно. Млада ефектна барманка решаваше кръстословица на единствената лампа, светеща пред нея. Когато го видя да сяда, включи аплика зад гърба му.

— Какво ще обичате, господине?

— Водка, вода и лед — прегракнало отговори Козела. — Има ли портиер в заведението?

— Не — каза барманката. — Само пред вратата на хотела.

— Ще ме търсят — продължи той. — Имате ли връзка с него?

— Да — любезно отговори момичето.

— Моля предайте му, ако потърсят генерал Милетиев, да ги изпрати тук!

— Генерал? — недоверчиво погледна барманката.

— Да бе, представи си! — нервно каза Козела и ѝ подаде десет лева. — За услугата, но преди това питието!

Отново отвори списанието. *Това е само еврейска поръчка* — помисли той и изтръпна. В текста, който беше прочел, част от целия анализ, се говореше за терористи ислямисти, за християни, за разликите между двете цивилизации, но нито дума не се споменава за юдаизма. *Защо?* — помисли Козела. Сложи очилата и започна да прехвърля статията. Щеше да я чете по-обстойно, сега търсеше пасаж, които поне да подсказват, ако не и да потвърдят подозренията

му. Тази статия беше поръчана и финансирана от Мосад. Самият факт, че Фон Веер му я беше изпратил, почти гарантираше това, но все пак трябваше да се увери.

Отпивайки бавно от водката, той прегледа словесния масив. Описваше се подробно зараждането на войнстващите религиозни фракции Мюсюлманско братство, Джамаа исламия, Хамас, Ал Фатах, Ал Акса, Ал Кайда, движението Шахид, но нито дума за Мосад, Шин Бет, Ротшилд Синай и т.н.

Движение Шахид? — това нищо не му говореше. Козела запали цигара и се върна на този пасаж. Чете десетина минути, невярващ на очите си. Ал Шахид произвеждаше т.нар. шахидки, „смъртно братство от сестри“. Шахидките бяха камикадзета и нито една от тях нямаше шанс да оцелее. Набираха се на древния принцип на Уахаб „Правоверният мюсюлманин обича смъртта повече, отколкото християнинът-свинеядец живота“.

Къде съм срещал тая мисъл? — Козела затвори списанието. *Кой изповядваше тази криетична доктрина? Бен Ладен, Заркауи, Ас Садр... Със сигурност, но не го заявяваха официално.*

Кой, по дяволите, беше хвърлил тази заплаха публично и не беше ли това пред българската преса? Югославските войни в Косово, Сребреница, Арачиново, Мостар? Не... По-скоро, така говореха емисарите на Милошевич, отколкото бойците на Тачи, Ахмети и т.н. Иран мълчеше, Саддам беше достатъчно гъвкав канибал, за да произнесе на глас това, което вършеше с ръцете си. Той беше избил стотици хиляди кюрди, шиити, кувейтци, иранци и т.н., но основната му грижа беше да прикрие престъпленията си, а не да ги афишира.

Кой беше изпуснал тази фраза, д'еба мама му? — мислеше той, знаейки, че ще се сети, едва когато престане да рови в паметта. Въпреки това продължаваше. *Турция? Абсурд! Никой официално не би загърбил заветите на Ататюрк, дори тайно да го правеше. Кой, по дяволите?*

Бенина и Фон Веер влязоха в бара, огледаха се и тръгнаха към него. Тогава името му изплува само. Шамил Басаев! Някъде из дебрите на Кавказ пред Българската телевизия, снимаща филм за войната в Чечня.

— Здравей, генерале! — каза Фон Веер. — На тайно място си се сврял.

Козела се облегна на стола, с жест ги покани да седнат, запали нова цигара и кротко каза:

— Намерих комплекс „Рай“ чрез телевизионните реклами и си върнах старата легитимация. Питайте ме защо?

— Защо? — попита Бенина.

— От гордост — отговори Козела. — Достойният човек нередко живее от легенди, но трябва да умре с рождената си фирма!

— О, генерале — каза Фон Веер. — Ние сме се събрали да живеем, и то да живеем добре. Получихте ли списанието?

Козела му го показа.

— Странно, бароне! — отпивайки от водката си каза той. — Пълно е с анализи върху ислямския и християнския свят. Интересно защо не срещам нито дума за юдаизма? Не бързай с отговора, приятелю, имаме време. Какво ще пиете? Бъдете мои гости! — каза той и направи знак на барманката да приближи.

Когато коктейла „Morning glory“ и уискито бяха сервирани, Фон Веер вдигна чашата си и каза:

— Във въпроса ти се съдържа и отговора, Козел!

— Знам — кимна генерал Милетиев. — Къде ви е началничката?

— Ще дойде — обади се Бенина. — Пътуват с Джон насам.

— Джон?

— Къде е Исус? — прекъсна го младата еврейка.

— Когато Джоана и Хакел дойдат, ще продължим този разговор, деца! На последната среща, бях сигурен, че ви напускам, но съм се надценил. Днес ще ви дам Аберман, но първо ще дочакаме компанията. А-а, бароне — правещ се, че е забравил нещо важно каза той, — предупреди който трябва, че съм взел предпазни мерки. А, ти — обърна се към Бени, — Малас да разпусне хората и да седне на бара. Веднага, Бени! Това е част от уговорката.

— Но той е с екип — объркано отговори младата еврейка.

— Когато тези, които наричаш екип, се отдалечат на сто километра от комплекса, ще повикам човека, който ви трябва. Дотогава пийте си питиетата.

Козела отново им показа списанието.

— Извинете ме, но продължавам да чета, този текст ме заинтригува.

Беше 22 часът когато Козела реши, че отборът е събран. Присъстваха всички, които му трябваха, без великия „сабри“. Генерал-полковник Алкалай беше изпратен в Беслан, за да се справи с кървавата баня на чеченците. Козела четеше, поглеждаше над очилата, но когато видя Ангел Сотиров, Сотан, или както го наричаше Исус, да застава до входа, той затвори списание „Политика“, свали очилата и огледа присъстващите.

В съседната стая беше Аберман, ако можеше да нарече съседна килията му на петия етаж, където младият еврей, експлоатирал веднъж фирмата „Орифлейм“, чертаеше формули и търсеше друга субстанция, в която да скрие кокаина.

— Събрахме се — кротко каза Козела. — Мислех, че няма да ви видя повече, но обстоятелствата се менят всеки ден. Вие чакате имами, камикадзета, шахидки и др., но всъщност ще дойде Шейха.

— Кой? — с висок фалцет попита Джуит.

— Шейха — продължи Козела. — Мой приятел, но ваш смъртен враг. Брат му е сред основателите на мюсюлманското братство в Египет.

— Халед Исламболи? — продължи да пита Джуит.

Козела кимна и повика сервитьорката. Поръча водка и изчака останалите да изкажат претенциите си. Облегнала лакти на масата, надвесена над него, Джуит продължи да пита:

— Мохамад Исламболи, човекът, който окървави Русия?

Козела я погледна в очите:

— Халед е убиецът на Ануар Саддат. Обесиха го. Чеченските терористи кръстиха бойните си отряди „Бригадите на Исламболи“. Брат му Мохамад се крие някъде из Кавказ под крилото на Ахмад Кадиров или на Шамил Басаев. Това, което не знае ни Шин Бет в Израел, ни Мосад, е, че в това семейство има още един брат — принц Хауки или Шейхът, както го наричат ислямистите.

— И той е в София? — прекъсна го Фон Веер.

— Не, бароне — усмихна се Козела, — но ще дойде. Затова и аз съм тук. Ще ме потърси чрез посредници. Около него ще бъдат Виктор Бут и някои от най-издирваните лица от ДЕА и Интерпол. Трябва да го посрещнем с достойнство.

— Знаеш ли кой е Къртицата? — попита Джуит.

Козела се усмихна кисело, изчака сервитьорката да раздаде питиетата и когато останаха сами подхвърли:

— Мога само да предполагам.

— Ахмед Доган? — прекъсна го Фон Веер.

— Най-вероятно, или някой от обкръжението.

Козела стана, закопча сакото си, и тръгна към изхода.

— След половин час ще се върна — през рамо каза той. — Бароне, искам вашите хора да запушат три авиодестинации. Хартум — Анкара, Лимасол — София и всички полети от Копенхаген за София. Когато се върна ще имате снимка на принца!

— Защо мразиш шейха? — попита подозрително Джуит.

— Не само че не го мразя, напротив — задължен съм му. Той спаси жена ми в Тирана. Побързайте да осъществите връзка, колеги! След половин час ще бъда тук. Дотогава Исус командва парада.

После тихо излезе.

— Принцът в България, това е лудост! — каза Джуит на Фон Веер.

Говореше на иврит.

— Български, мадам! — обади се Исус. — Още една дума на чужд език и ще ви застрелям! Ще ви пръсна главите без да ми мигне окото! Аз съм народът, не Исус!

Козела удържа на думата си, но не се върна сам. Зад рамото му надничаше изпитото, очилато лице на Володя Аберман.

II

Беше три и половина през нощта. Козела четеше сутрешните вестници или по-скоро ги преглеждаше на терасата в мотел „Рай“. Долу в ресторанта продължаваше военният съвет на евреите и Влад Аберман.

В храстите бяха разположени хората на Маласа. Всичко изглеждаше спокойно и кротко, дори улегнало, но Козела знаеше, че това е привидно спокойствие и че адреналинът на участниците в срещата е изключително висок.

На вратата се почука. Три къси отсечени удара, после два, после отново три. Ангел Сотиров или Сотан. Козела стана, пресече хотелския хол и отключи на младия красавец. Беше наистина изключително расово момче, а облечен в синия си костюм, завързал огненочервена вратовръзка, приличаше много повече на манекен, отколкото на разбойник.

— Трябва да ти кажа нещо, шефе!

Козела кимна, заключи вратата и го изведе на терасата.

— Какво има? — попита той, връщайки се на старото си място.
— Седни. Ония долу избиха ли се?

— Тихи са и под контрол — отговори Исус. — Стават странни неща в София, шефе.

— Например?

— Заложил съм пусии около фондация „Таухид“. За една седмица през офисите им минаха хората на Варненския легион. Бургаските акули, всички групи в София, без Малас. А те самите, за седем дни направиха девет визити на булевард Стамболийски.

— Централата на Доган?

Исус кимна.

— Моите момчета току-що ми съобщиха, че сега посред нощ...

— На разсъмване — прекъсна го Козела.

— Както искаш, така го кажи — продължи бъдещият му наследник. — В момента тече среща между „Таухид“ и ДПС.

— Къде? — попита Козела.

— В резиденция „Бояна“.

Козела не знаеше нищо за тази резиденция. София се променяше всеки ден, нови палати никнеха по всичките ѝ краища с просташкия си лукс, а и самия въпрос беше без всякакво значение. Все едно къде, но срещата се осъществяваше.

— Ние сме на триста километра от София — подхвърли Козела, колкото да каже нещо.

— Моите хора са там, шефе! — каза младият гангстер. — Бандите обедняха, контрабандата секна, нали се сещаш на какво мирише всичко това?

— Не — каза Козела.

Макар че се сещаше, беше по-добре да го чуе от неговата уста.

— Бандите се готвят да се поставят в услуга на ислямския тероризъм. Опипват почвата. Дори и да не започнат да действат на наша територия, със сигурност ще участват в движението на терористите из Европа.

— Ние малка стръв ли сме? — попита Козела, макар да знаеше отговора.

— Все още... — кимна Исус. — Ще нарушат правилата. Сокола имитира религиозно равновесие, затова ще запали огъня другаде. Бандите ще доставят взрива и ще охраняват камикадзетата.

Много вероятно... — помисли Козела. Ако трябваше да влезе в подробности, световните експерти в борбата с терора отдавна бяха предвидили бъдещ съюз между криминалния свят и ухабитите.

— Евреите знаят ли всичко това?

— Не — отговори Исус. — Не предприемат солови акции...

— Включително Бенина?...

— Не, шефе — кротко каза Исус. — Не играя двойни игри.

Козела доля водка на себе си, Исус не пиеше, и запали цигара.

— Какво е положението долу? — повтори той, отминавайки като маловажно съобщението, което беше получил току-що.

Лицето на младия блондин се изопна напрегнато:

— Под контрол. Но целта знаеш ти, шефе. Не съм разполагал бръмбари. Малас държи охраната. Останах с впечатление, че вярваш на Влад Аберман?

— Той е бръмбарът — каза Козела. — Ще слезем при нашите приятели от Мосад. Аз ще прибера Аберман, а ти ще им кажеш с подробности това, което каза на мен. Когато свършиш, кажи на Хакел и онази жена Джуит... Джоана, че ги чакам тук. Няма значение кога. Ако не дойдат, да смятат тази среща за несъстояла се.

Козела се изправи, облече самото си и го поведе към вратата.

— Колкото можеш повече имена! Влизай дори в маловажни подробности. Трябва ли да ти казвам, че някой от тях записва целия разговор?

— Не — усмихна се Исус.

После излязоха от стаята и взеха асансьора.

Военният съвет все още не беше започнал.

Беше четири и десет сутринта на двайсети септември. Валеше ситен дъжд. Беше студено, влажно. Стомахът му вреше от киселини, главата му се „цепеше“ по шевовете от болки, докато изпращаше Влад Аберман до колата. Хората на Маласа щяха да върнат младия евреин в лесидренската му каторга.

— Как мина разговора, приятелю? — попита Козела, когато седнаха на задната седалка на мерцедеса.

— Шофьорът и охраната бяха навън под дъжда, а едва ли Малас би посмял да си послужи със СРС^[1].

— Различно... — отговори Влад. — Но предполагам, че не емоциите те интересуват, Козел. Мисля, че финансовите параметри са договорени.

— Бенина? — с иронични нотки в гласа попита старият артист.

— О, тя ме мрази в червата си! Държи ме отговорен за смъртта на братята си. Това беше нейно дело.

— Баронът?

— Той е толкова барон, колкото аз Римският папа — отговори Аберман. — Мосад за Централна Европа и Балканите. Не се подвеждай от младостта му, Козел. Фактът, че мадам Сабат го допуска до себе си е доказателство, че той е висш офицер.

Мадам Сабат... — мислено повтори Козела, но на глас попита:

— Как се държа баронът, пардон, Римският папа?

— Римският папа съм аз... — усмихна се Аберман. — Седеше зад гърба ми, стараех се да не запомня лицето му и нито един път не чух гласа му.

— Кой водеше разговора? — попита Козела.

— Разговор... Трудно е да се каже. Хакел водеше разпита, мадам Сабат направи предложенията на Тел Авив. — Аберман му подаде една касетка. — Те имат запис и ние имаме. Мен ме задоволяват условията. Ако решиш ще пристъпим към работа!

— Ново ноу-хау? — попита Козела, сигурен в отговора.

— Маслини... — усмихнат каза геният на мошениците. — Не яж маслини следващите три месеца!

Искрено развеселен, Козела сложи ръката на коляното му:

— Благодаря за предупреждението! — слезе от колата, вдигна яката на самото си и под дъжда тръгна към комплекса. Още не беше влязъл в сградата, когато мерцедесът напусна паркинга и с мръсна газ потегли по шосето.

В стаята си Козела завари на терасата женската карикатура на Кетрин Хепбърн, Джон Хакел и Исус.

Влезе в хола, хвърли влажното си сако на един от столовете, извади от хладилника бутилка „Смирноф“, чаши, минерална вода и „излезе“ при гостите си.

— Барът не разполага с друго — сядайки каза той.

— Аз не пия — отговори Джоана, Джуит или мадам Сабат.

— Ти, Джон? — въпросът беше към Хакел.

— С удоволствие — отговори старият шпионин. — Кога спиш, Козел?

Не отговори. Този въпрос беше един от т.нар. риторични и не само че не предполагаха отговор, но имаха за цел печелене на време или издаваха вътрешна неувереност. Козела запали цигара, облегна се в стола и каза на Исус:

— Благодаря ти, моето момче, ще се видим утре — и остана сам с евреите.

— Хареса ли ви Володя Аберман, мадам Сабат? — попита той.

Джуит и Хакел се спогледаха нервно.

— Кой се домогна до това име, Козел? — попита Хакел. — Ти или Влад?

— Сериозно ли очакваш отговор? — отговори на въпроса с въпрос Козела.

— Не. — Джуит се намеси в разговора. — Каквито и да са ви източниците, господин генерал, независимо дали са сведения, или прозрения, моля ви никога и под никакъв претекст да не употребявате това име!

Козела се усмихна.

— Добре, Джуит. Хареса ли ви Влад? — каза той съзнавайки, че е един ход напред.

— Уверих се, че съществува — отговори тя. — Решението ще го вземете, вие, генерале!

Козела бръкна в джоба на панталона си, извади касетката.

— След като прослушам разговора, ще ви отговоря мадам... Джуит. Какво мислите за доклада на моя сътрудник?

— Очаквахме го — отговори Хакел. — Българските банди не са единствените, които се поставят в услуга на световния тероризъм.

Жената се намеси отново:

— Но единствените... засега, съзнаващи какво бедствие е ухабизмът.

Козела кимна.

— Смятам, че сме на прав път — каза той. — Ще прослушам разговора и утре на обед ще получите отговора ми. Не съм алчен. Предполагам, че ще затвърдим сътрудничество ни. След това ще обсъдим по-важния въпрос.

— Няма маловажни въпроси, Козел! — обади се Хакел. — Кого ще пратиш срещу Хауки?

— Ще решим на обед, Джон! Той е по-малък проблем от Доган. Хауки може да загине на българска територия, но с този татарин поемаме риска да се снабдим с един милион непредвидими врагове.

— Ще изчакаме пътуване в чужбина — подхвърли Джуит.

— Точно така... — кимна Козела и вдигна чашата си. — Наздраве, Джон! Да смятаме, че деловата част е приключена. Последен въпрос, мадам?

— Не! — прекъсна го Джуит. — Не продължавайте, за бога. Утре ще излезем сред природата. Вие и аз, генерале, тогава ще ви отговоря на някои въпроси.

Разходка с лодка! Боже, каква идиотска идилия! — мислеше Козела, плъзгайки веслата по повърхността на изкуственото езеро. *Двама старци на любовна разходка с лодка!* Тази жена и го дразнеше, и го респектиреше едновременно. Сабат, какво беше Сабат, по дяволите? Някъде беше чувал тази дума.

Козела я чакаше да заговори, тя мълчеше.

Докога ще трае тоя цирк?, остави веслата, запали цигара, погледна я разсеяно.

— Приличате на Кетрин Хепбърн — каза той. — Разбира се, в по-младите години.

— Ласкаете или се гаврите? — Гласът ѝ беше равнодушен, отвлечен, като че ли унил.

— Нито едното, нито другото! Какво значи Сабат на иврит?

— Събота.

— Това трябва ли да ми говори нещо? — отново попита той.

Мадам Сабат се намести на неудобната, твърда пейка и се взря в очите му. Имаше умен поглед, който на моменти му изглеждаше ту тъжен, ту жесток.

— Какво знаете за тероризма, генерале?

— Почти нищо, мадам. Аз съм бивш полицаи, бях гангстер, сега и аз не знам какъв съм. Със сигурност знам, че искам да напусна бойното поле.

Мадам Сабат се усмихна.

— Начините са два, генерале. Или като победител, или като труп.

Права е д'еба мама му! — помисли Козела. Подсъзнателно и той знаеше, че никакво оттегляне не беше възможно, докато не намери кукловод, годен да го замести. Исус беше млад още. Или поне му трябваше време и опит.

— Права сте — унило каза той. — Не ми е ясно, какво значи да си победител? Алтернативата ми се вижда по-вероятна.

— Вижте, генерале! — Мадам Сабат извади някаква книжка от чантата и я пусна в скута си. — Това са скрижалите. Няма ги в превод, затова ще ви кажа най-общите неща. Религията е една, господ е един, но не е нито вашия, нито Аллах, нито Йехова, нито някой друг култ от световния монотеизъм. Бог е човек, макар и временен.

— Излишна лекция, мадам — ядосан каза Козела. — Не сме в синагога и аз не съм религиозен.

— Но войната е религиозна, генерале! Религиозна и цивилизантистка. Дори атеист би трябвало да го схване.

— Добре, схващам го, Джуит, и какво от това? Какво трябва да направи цивилизованият, религиозен, бял човек за да се справи с исляма?

— Да си признае, че воюва с него. — Мадам Сабат прибра скрижалите. — Демагогията на правозащитните организации доведоха до катастрофите в Ню Йорк, Мадрид и Кавказ и т.н. Ние трябва да обявим война и да я водим до спечелването ѝ. Докато пясъците на Арабската пустиня погълнат целия ислямски свят.

— Така ли? — развеселен, попита Козела. — Как си представяте това? Нов кръстоносен поход?

— Ще дойде време и за религиозни удари, генерале! Друг е пътят. Официално обявена война, разрушаване на всички джамии в Европа и Америка, затваряне на всички ислямски фондации. Берлин е вторият по големина турски град... Но както са казали древните: „В Рим по римски!“. Ако турците в Берлин или някъде другаде не се приобщат към нашия свят — репатрация.

— А ако воюват? На младите поколения Германия им е родина...

— Ако воюват — кръстоносен поход!

— Уважаема госпожо — усмихнато каза Козела, — ислямът е богат, притежава енергийните източници на света!

— Точно така... — прекъсна го Сабат, — първата ни грижа, след като поставим условията си на ислямското население в Европа и Америка, е да блокираме банковите авоари и да наложим мораториум върху петрола. Петролът е в Близкия изток, генерале, но открит от юдеи и християни, разработен от тях, за да бъде експлоатиран от враговете им. Това не ви ли прилича на кретенизъм?

— Добре де — отговори Козела. — Да приемем, че всичко това се случи! Какво следва?

— Пясъците превземат Ориента, бедуините отново стават бедуини, в един сепариран свят, под контрол на християно-юдейството. Когато репатрацията приключи и финансовата мощ секне, петролът ще се върне в недрата, а ислямистите в шатрите си. Цивилизованият свят разполага с достатъчно капсулиран петрол, за да преживее блокада над

ислямистите. Дори да трае десет-двайсет години. Техническият гений ще открие нови източници на енергия — това предстои в близко бъдеще. Второ, някой ден, отново ще се върнем в онзи свят, но той ще е омаломощен, излинял, негоден да се съпротивлява и ще опитаме да го социализираме. Дотогава, война, генерале!

— Какво наричате социализация, мадам? — все по-отегчен, подхвърли Козела.

— Това, което разбирате и вие — остро отговори тя. — Образование, здравеопазване и приобщаване към общочовешките добродетели.

Мадам Сабат отново отвори чантата си, извади едно писмо и му го подаде.

— Поздрави от генерал Алкалай, Козел! — натъртено каза тя. — Сега може да се връщаме!

Козела повъртя плика в ръцете си, вдигна глава и втренчи поглед в очите ѝ:

— Не и преди да сте ми отговорили на два въпроса, госпожо!

— А именно?

— Защо е толкова рисковано произнасянето на името ви? И къде, и кога ще се погрижите за Доган?

— На първия въпрос ще ви отговоря, когато ми кажете откъде знаете този прякор. А на втория — отговора държите в ръка!

Козела мълча няколко секунди, загледан в прогнилия под на лодката, после хвърли цигарата във водата и мълчаливо загреба към брега.

В хотела Козела прочете писмото на Алкалай и се огледа за Исус. Нямаше го нито в ресторанта, нито в бара.

— Сигурно е в стаята си... — каза един от охраната на Маласа.

Козела взе асансьора, качи се на третия етаж, но още по коридора чу вопли. Като се приближи до вратата, картината му се изясни. Исус ебеше младата тигрица Бенина, а тя с воплите си смущаваше не хотела, а дори пет хиляди и седемстотингодишния си бог. Върна се в бара, поръча водка и се замисли. Подсъзнателно знаеше, че играта загрубява, но параметрите на кризата не му бяха ясни. От писмото разбра, че нищо не зависи от него. Че съдбата му, тази на семейството му в далечен Крит, а дори на бандитчетата, разхвърляни около комплекса, зависят от тази карикатура на Кетрин Хепбърн, на която кой знае дали

някога щеше да научи истинското име. „Госпожа Събота“ се явяваше шеф на могъщия сабри, на генерал от КГБ, ФСБ и т.н., камо ли на него, жалкия балкански бандит.

Ебал съм му майката, да става каквото ще! Изпи сто грама „Смирноф“ на екс, запали цигара и се пусна „по течението“. Наистина да става каквото ще! повтори си на ум той, смазан от безсъница и пиене. Победител? Едва ли ще бъда точно аз, а за алтернативата винаги има време.

После наистина се пусна по течението.

[1] СРС — специализирани разузнавателни средства. ↑

III

На вратата се почука. Козела прехвърли револвера си от вътрешния джоб под колана и с ръце на кръста отвори. Беше Ангел Сотиров. Сотан или Исус, но беше три и половина сутринта и Козела си въобразяваше, че единствен той бодърства в мотела.

— Трябва да говорим, шефе!

— Влизай! — огледа коридора и затвори вратата. — Защо не спиш, вампир такъв?

— Сън не ме хваща!

Исус извади мобилния си телефон и го включи на гласова поща. Козела чу гласа на Хакел, на Влад, на мадам Сабат, своя. Всички разговори бяха записани тук, в мотел „Рай“.

— Откъде имаш този запис? — съзнавайки безсмислието на въпроса си, попита Козела.

— Малас... — каза Исус. — Той е къртица, шефе!

Козела беше изтръпнал, изтрезнял, разбуден.

— Какво чакат, Исус? — прегракнало каза той. — Щом знаят кои сме и къде сме, защо не са направили десант на комплекса?

Исус изглеждаше съсредоточен, угрижен, но в никакъв случай уплашен.

— Американците знаят, че Муктада ас Садр и милициите му са в джамията на Хюсеин и въпреки това стоят на почетно разстояние от целта.

— Предполагаш, че има кордон около нас? — уморено попита Козела, но вътрешно знаеше. *Има, разбира се!*

Исус поклати глава.

— Кордон няма още, но къртици със сигурност! Проверих пътищата, имаме хора по цялата магистрала. Чисто е. Къртицата не е готова... не му достигат сведения. Все още не сме взели решение, опипваме почвата и евреите!

Това беше вярно. Козела го знаеше по-добре от който да е друг. Къртицата имаше нужда от две информации: кога и кой ще удари

Исламболи и Доган, и какво ноу-хау.

Тази вечер трябваше да се решат тези загадки. Къртицата, ако имаше такава, или Исус играеше особена до този момент, непонятна и за него игра, беше избързал с един ден.

— Какво предлагаш? — попита Козела.

— Димка за къртицата и бърза евакуация — отговори русият гангстер.

— Разкарай евреите и се върни! — заповяда сухо Козела.

Но когато остана сам, набързо събра багажа си, излезе на ливадата пред мотела, заобиколи го, качи се в BMW-то и без светлини излезе на магистралата. После изключи телефона и натисна газта. Все още не знаеше, че пътува към Лесидрен. Там беше Аберман и трябваше да го прибере по най-бързия начин.

Ситуацията беше или кризисна, или Козела се поддаваше на излишна паника, но беше оцелял до днес само защото следваше интуицията си и избягваше да участва в „каубойски филми“. И въпреки това в бягството имаше нещо подлично. След десетина минути щяха да забележат, че го няма. *От кой бягам, всъщност? От полицията, от къртиците, от себе си? Майната му!* Телефонът иззвъня, беше Хакел. Не отговори на повикването. Напротив, натисна газта, стрелката на спидометъра стигна сто и петдесет километра, това беше скоростта, която трябваше да поддържа четиридесет минути.

Когато Хакел се отчая и прекъсна връзката, Козела набра Аберман. Щом чу гласа му, каза сухо, заповеднически:

— Стегни си багажа! До един час съм при тебе — и изключи.

Кой може да е къртица, мама му стара? Евреите нямаха причина да го изпържат. Всеки случай не в този момент. Друго би било, ако Влад и ноу-хауто му беше в ръцете им. Кой тогава, би имал сметка да торпилира кораба? Исус?... Някой от обкръжението му?... Малас и мутрите? Малас... Това гадно копеле беше причинило смъртта на родителите си, обвинявайки Бенина. Защо точно нея? Промиваше мръсната си съвест или искрено вярваше, че не е виновен за гибелта им. Какво би му пречело да сключи договор с полицията? Какво ще спечели — помилване, реабилитация, пари? Помилване със сигурност, реабилитация и пари — никога. А играейки в неговия отбор

сметката му набъбваше без да се нуждае нито от помилване, нито от реабилитация. Той беше твърде алчен, за да заколи златната кокошчица. Оставаше Исус. Кое беше това момче всъщност? Някой си Ангел Сотиров... Сотан... гангстер без криминално досие. С вид на Исус Христос и изкусител като сатаната. Но нали именно той го беше предупредил за къртицата? Козела му беше намекнал, че го готви за наследник в „бизнеса“. Исус му показа записа на гласовата поща. На всичко отгоре въртеше любов и с еврейката. Не, абсурдно, глупаво е, не се връзва! Кой е къртицата, д'еба мама му? — продължаваше трескаво да мисли Козела. — Някой от обкръжението?...

Телефонът иззвъня отново, Исус беше открил липсата му.

— Кажи? — сухо попита Козела.

— Няма да те питам къде си, шефе — каза той. — Имам нужда от инструкции!

— Чакай там! — без да е сигурен в думите си заповяда Козела. — Скрива ли Аберман, ще се върна. Търси къртицата!

— Намерих я — каза Исус.

— Кой?

— Малас.

— Сигурен ли си?

— Не напълно. Някои неща не знам. Мога да го свитна или да те чакам.

— Както решиш, така действай!

Козела се замисли.

— Евакуирай евреите! — каза той. — Джуит и Хакел в София. Там са под легационна протекция. Дръж Бенина в неведение, а на Малас кажи... не, аз ще му се обадя. Чакай ме, Исусе! Ще заповядам на Малас да пръсне отбора по всички гранични пунктове, под твой контрол. Ако шикалкави — преразход. Дръж го под око. Това копеле не пожали родителите си, не вярвам да има милост и към нас. Отдаде ли му се възможност, ще ни продаде без да му мигне окото!

Отново изключи телефона.

Наближаваше разклона за Ловеч, когато потърси Плъха.

— Г-н Мишев? — каза, когато чу гласа му.

— Гласът ти е специфичен, приятелю — каза Симеон Мишев.

— Трябва ми една справка! — без да му обръща внимание продължи Козела. — Сотан!

Плъха помълча миг-два.

— За кога ти трябва подробности?

— За вчера.

След ново мълчание, Плъха отговори:

— Ще я имаш утре, но...

— Но?... — нервно попита Козела.

— Ако има пробойна, търси я другаде. Утре до обяд ще ти продиктувам подробности.

Табелата Лесидрен изплува пред очите му, май беше стигнал навреме. Козела слезе от магистралата, намали скоростта и подкара към родния си дом.

Малас! Никой друг не би имал полза от провала му, но и никой освен Козела не би се заел да направи от един подлец богат човек.

Телефонът отново извънтя — Алкалай.

Паниката започва!, помисли той, но не отговори на повикването. Когато Алкалай се отказа и спря, Козела изключи апарата и паркира пред бащината си къща. На западната тераса, под бледата светлина на отраженията, разпозна Влад Аберман. Паниката беше обхванала и младия еврейски гений.

Козела беше грохнал от умора, алкохолът вреше в тялото му. Вместо за София, както имаше намерение да пътуват, се качи в хотелската база на кинодейците, нае две стаи с фалшивите паспорти на Аберман и своя. Каза му, че ще тръгват утре следобед, без да е сигурен в думите си, прибра се в стаята си, събу си обувките и се просна върху леглото с джинси и яке, както беше потеглил от мотела. Събуди се в дванайсет на обяд. Взе душ, преоблече се и потърси Аберман в стаята му. Нямаше го, но багажът му беше там. Завари го да пие сок в бара и да прелиства вестниците. Всъщност младият евреин го чакаше с кървясали от безсъние очи и треперещ от нерви.

— Спокойно, момче! — каза, отпусвайки се до него. — Сега ще хапнем и тръгваме за София.

— Какво се е случило, Козел?

— Ще ти отговоря по пътя — беше ядосаният отговор. — И не употребявай този прякор! Никога!

Козела стана, барът беше на самообслужване, осведоми се къде биха могли да се нахранят, но докато чакаше бармана да му наточи бирата, някаква младежка компания от селото влезе в бара.

— Долу е екшън, Маринка — каза един от тях на бармана, — като в американски филм. Полицията е блокирала къщите от Аквариума до Кретлев.

Козела изтръпна. Отново шансът беше му помогнал и отново беше минал в дванайсет без пет през фаталното място. Взе бирата и се върна на масата.

— Плановете се промениха, момче — каза той. — Ще поостанем някой и друг час.

После набра телефона.

— Къртицата? — попита Козела, когато чу гласа на Исус.

— На една ръка разстояние — беше отговорът.

— В преразход и дълбоко потапяне! — заповяда Козела.

Готвеше се да се обърне към Аберман, когато телефонът иззвъня. Търсеше го Плъха.

— Погрешна следа, колега! — каза Козела. — Нямам нужда от данни, небето се проясни!

Трябваше му време, за да измисли път за отстъпление. Не бяха много възможностите, д'еба мама му. Един процент. Трябваше да е магьосник, за да го намери.

На 25 септември Влад Аберман излетя от София за Атина. Трябваше им близо сто часа да изчакат да оредее полицейската блокада и да се разпусне мъртвата хватка в селото. Въпреки това, по черните пътища през Тетевен и Беклемето, Козела се добра до София.

Скри евреина в бърлогата си на ул. „Екзарх Йосиф“, предупреди Флора да го посрещне на атинското летище, купи му билет чрез една от бандитските частни компании и се обади на Алкалай.

— Къде си, сабри? — попита той.

— В Истанбул! Чувам, че си разпуснал отбора.

— Налагаше се, Морис. Трябва да се видим!

— Кога? — попита Алкалай.

— Веднага!

— Тогава заповядай в хотел „Таксим“! Ще те чакам за вечеря!

— Ще дойда на закуска — отклони поканата му Козела.

След това отиде на бара да изчака Плъха.

В същия брой на списание „Политика“ бяха отпечатани две диаметрално противоположни концепции на най-известните политолози в света — Збигнев Бжежински и Чомски.

Бжежински предлагаше бързо и радикално задушаване на ислямизма чрез политико-религиозно торпилиране на държавите. Чомски проповядваше мирен подход, посочвайки кървавия провал на Радован Караджич, Радко Младич в Босна и Косово и дългогодишното фиаско на Ликуд в Израел. И двете доктрини бяха крайни, но от съпоставянето им можеше да се изведе някакъв среден и разумен извод. Войната не вършеше работа. Дори победените създаваха повече проблеми на победителите от една пасивна война на идеи. Подходът на Чомски, да се налят милиарди в третия свят, за да се нахрани и образова местното население също не вършеше работа. Хуманитарните помощи се превръщаха в оръжие, а посредниците — в милионери. Врагът оставаше същия в християнския свят и цивилизацията на белия човек.

Какво трябва да се направи д’еба мама му!, мислеше Козела. Той знаеше, че нито философска, нито социологическа, още по-малко правна култура му достига, за да предложи или проведе лечение-панацея. Но интуицията му подсказваше, че ако обединените усилия на белите държави вземат в ръцете си контрола върху търговията с оръжие и разпределението на хуманитарните инжекции, все някакъв ред, макар и привиден, би могъл да се постигне. Докога могъщите християнски държави ще търпят някаква шайка фанатизирани аналфабети да колят като агнета поданиците им пред камерите на Ал Джазира и докога ще стърчат джамии в центъра на християнските столици?...

Плъха се зададе, мина покрай портиера и влезе в дневния бар на хотела. По стар шпионски навик тръгна към бара без да се оглежда, но Козела знаеше, че погледът му шареше по огледалата и че го е видял от входа.

— Мараба! — каза Мишев, отпускаяки се до него на високия стол.

— Бира — подхвърли той на барманката. — Хайнекен, без пяна!
Когато останаха сами, продължи с половин уста:

— Добре изглеждаш, Козел!

— Аз Козел, ти Плъх! Заеби зоологията! Как си, колега?

— Добре, генерале! Нося ти сведения от три източника. Писмен, аудио и устен. Какъв искаш?

— Вербален — усмихна се Козела. — Той поне не е доказателство пред следовател.

— Веднага ли? — попита Плъха.

— С бирата — беше отговорът. — Чака ме дълъг път!

Исус беше сирак, намерен през седемдесет и първа година пред входа на едно русенско сиропиталище. Ангел Сотиров беше име, дадено му по случайност. Когато го изкъпали и русата му коса грейнала, лекарят, който го записал в регистрите, попитал: „Как се казва това ангелче?“. „Няма име“ — отговорила обърканата медицинска сестра. „Тогава Ангел — казал лекарят. — Кой го намери?“ „Сотето, портиера“ — отговорила сестрата. „Как му е името на Сотето?“ — продължил да пита лекарят. „Петър Сотиров?“ — бил отговорът. „Тогава, това ангелче ще се казва Ангел Петров Сотиров.“

Лекарят записал името в регистрите и Исус започнал официалния си живот. Бил добър спортист, добър ученик, но своенравен, горделив и буен. Бързо станал любимец на директора и ужас за съучениците си. Директорът, покойник отдавна, му предложил да изкара гимназията във Военното училище като стипендиант на БКП. В онези години това било възможно. Под пагон, Исус станал още по-голяма напаст, но понеже натрупал и сили и умения, до такава степен писнал на преподаващите офицери, че когато се дипломирал алтернативата била милицията или цивилния живот. Армията се нуждаела от дисциплина, а Исус бил от онези, които трудно асимилирали смисъла на това понятие.

Животът му като милиционер (еквивалент на полицай) започнал от сержантския състав. Служил в Бяла, Долна Митрополия, във Видин и бързо натрупал пагони. Като старши лейтенант и заместник-началник на Окръжно управление в един момент осъзнал, че има професия, но е скитник. Това съвпаднало с „промените“. Десети ноември го заварил като кандидат-член на БКП и капитан в Русенското окръжно управление на МВР. Бил началник на криминалния отдел,

когато генерал Семерджиев провел чистка. Исус се озовал на улицата без работа, без жилище и без нито един спестен лев.

Тогава някой, Козела не запомни името, го препоръчал на Плъха. За седем-осем години „работа на сянка“ Сотан, както беше известен сред бившите ескадронисти, се сдобил с жилище, успял да се ожени, да се разведе, натрупал някой лев, но както казваха французите „Апетитът идва с яденето!“.

... Златните минарета на Истанбул блеснаха пред очите му. Време беше да се съсредоточи и подготви за срещата с великия „сабри“. Размислите върху Исус можеха да почакаат, въпреки че преди да влезе в хотела, имаше нужда от още нещо.

Козела набра номера и чу гласа му след първия позив.

— Готов ли си? — попита той.

— Предприех акция на своя глава, шефе! — отговори Исус.

— Как да те разбирам? — потискайки паниката си.

— Изпълних половината от инструкциите — евакуацията. Но къртицата се оказа славей. Пее, та се къса.

— Под натиск? — попита Козела.

— Под груб натиск, в частен кафез! — отговори Исус. — Май не е за телефон.

— Той ли е лицето, което търсим?

— О, да, шефе, и не само! Още трима плуваха в лайното!

— Къде са? — попита Козела.

— В лайното — беше отговорът, — завинаги...

Козела помълча миг-два после каза:

— Добра работа, Исусе! Ще ти се обадя след няколко дена. Изстискай славейчето като лимон! Скоро ще се видим, момче!

Влизаше в града успокоен и като че ли разведрен.

Май ще отмъстя за тебе, Ас! — помисли той преди да се включи в претоварения истанбулски автопоток.

Хотел „Таксим палас“ тънеше в османско великолепие. Най-старият и луксозен хотел на Истанбул, разположен на едноименния площад, все още беше емблемата на града, въпреки че всички световни хотелски вериги стърчаха като планински върхове около него. Козела паркира BMW-то и тръгна по червената пътека към швейцара.

Атентати, бомбени заплахи — световната психоза владееше и Турция. Още повече че самата тя бълваше фундаменталисти, воини от кюрдската освободителна армия и въпреки че със закон ограничаваше действията на ухабитите, те спокойно се ширеха в деветмилионния полис.

Козела спря пред униформения портиер и каза бавно на английски:

— Моля, предупредете вашия гост, г-н Алкалай... Морис Алкалай, че Йон Марин го чака в бара на ресторанта!

Алкалай обаче го беше изпреварил и четеше „Таймс“ пред някаква чаша с жълтеникава течност.

— Добро утро, сабри! — Козела седна срещу него.

Старият генерал на всички възможни световни разузнавания остави вестника и уморен разтърка очи.

— Играеш ли бридж, Козел? — попита той.

— Не — беше отговорът.

— Покер?

— Играех някога — търсейки смисъла на този разговор, разсеяно каза Козела.

— Тогава знаеш, че тази игра, а и всяка друга се подчинява на правила!

— Да — каза Козела.

— Ти каква игра играеш? — все още кротко, въпреки враждебността на въпроса продължи Алкалай.

— Своята игра... по своите правила, сабри! Понякога регламентът съвпада с твоя... исках да кажа на Мосад. Понякога има и различия. Но ако има игра — аз я водя, ако има правила — аз ги налагам! Ясно ли се изразявам?

Алкалай остави този въпрос без отговор.

— Принуден съм да ти отнема известни пълномощия, Козел! България е географско понятие върху глобуса. Тя не е ничия собственост, въпреки че някои ваши управници мислят друго. Това, което е добро за мен... или Мосад, както ти се изразяваш, е добро за България, респективно и за тебе!

— Защо не те разбирам, сабри? — отегчен попита Козела. — На различни езици ли говорим?

— По всяка вероятност — кимна Алкалай. — Ти не изпълни нито едно от условията, гарантиращи кожата ти. Явно съм ги казал на чужд за теб език.

— Сабри — усмихнат каза Козела, — ако днес говорим разбираемо, би ли повторил какво трябваше да извърша?

Почетният Билденберг все повече заприличващ на Франклин Делано Рузвелт отпи от сока и попита:

— Жив ли е Доган?

— Да.

— Взривени ли са джамиите на „Таухид“?

— Не.

— Къде е Володя Аберман?

— На сигурно място.

— Защо не е тук в момента?

— Морис — Козела направи знак на сервитьора да приближи, — Джон може да ти отговори на този въпрос.

Поръча кафе, минерална вода и когато останаха сами продължи:

— Не съм наемник, нито изпълнител. Можеш да ме третираш като съучастник в част от делата ти... в малка част, Морис! Не съм еврейин и вашата кауза не е моя!

— Но и мюсюлманин не си, нали? — прекъсна го Алкалай.

— Още по-малко.

Козела запали цигара и вътрешно се напсува, че е пътувал шестстотин километра за един безсмислен разговор.

— Схващам не по-зле от теб ислямската заплаха, Морис. На свой ред мога ли да ти задам няколко въпроса, които всъщност цял свят си задава?

— Моля.

Сините очи на Алкалай блестяха злобно, свитите му устни издаваха гняв и напрежение, но гласът му беше тих и спокоен.

— Ти идваш от Чечня, нали?

— Да.

— Путин, Буш и Шарон дават награди за главите на Ахмад Кадиров и Шамил Басаев, нали?

— Да — кимна Алкалай.

— Те живи ли са?

— Знаеш отговора, Козел.

— Награди има и за Бен Ладен, Заркауи, Виктор Бут, Ас Садр, за Хауки Исламболи. Прав ли съм, сабри?

— Да — продължи да кима Алкалай.

— И трите най-могъщи световни сили — САЩ, Руската федерация и Световният еврейски конгрес не могат да се доберат до наградите?

— Не още — отговори сабри, но този път в гласа му се чува метални нотки.

— Тогава, защо бързате с Ахмед Доган? — продължи Козела. — С какво е толкова важен някакъв си балкански цървул, при положение че вдъхновителите и работодателите му се радват на добро здраве?

Алкалай изчака сервитьора.

— За какво мислиш, че ни трябва Аберман, Козел?

— За пари — беше отговорът.

— Точно така. Тези пари ще се превърнат в оръжие, оръжието ще попадне в ръцете на бедни, мотивирани християни и евреи, с чиято помощ Бут, Путин и Шарон ще ликвидират изброените от тебе рицари. Въпросните лица не са територията на Великите сили, Козел, и затова пътят към тях е толкова труден. Акцията трябва да бъде военна, но благословена от политиците. Сам знаеш, че това е невъзможно. Подходът трябва да е обратен. Акцията да изглежда криминална, изпълнителите ѝ от престъпния контингент. Това е твоята роля. Ако не беше политическото съображение, отдавна щеше да си ненужен, Козел! А това както ти е известно е синоним на мъртъв. Ясен ли съм?

— Цинично откровен! — каза Козела, отпивайки от кафето. — Морис, минавало ли ти е през ум, че всички вие сте една шайка бездарни, кабинетни търтеи? Не го схващай като обида. Питам човешки. Усъмнявал ли си се някога в целесъобразността на действията ви, или поне в смисъла?

Алкалай мълча дълго, успокои погледа си, отпусна лицевата маска, допи сока. Даваше вид на човек, който се готви да тръгва, но преди това постави дългите си кокалести пръсти на масата и се надвеси над него.

— Ти май не разбираш защо си тук, Козел? Още по-малко че въпрос на мой каприз е дали да умреш веднага, утре, в София или в Крит. Разбери добре, приятелю, няма да повтарям повече! Ти си на служба, макар че никой няма да ти плаща. Напротив, от теб се очаква

крупен паричен масив, това е залог за живота ти. Запомни добре! След десет минути нашата среща свършва. Хакел твърди, че Аберман подготвя стоката, но това е една част от уговорката. Прибираш се в София, подготвяш отстраняването на Доган, ликвидация на движението му и пращаш регионалните банди, ако не да разрушат, поне да осквернят джамиите на тази напаст божия! На вашата Нова година ще получиш официална благодарност за преданата си дейност. Не очаквай да доживееш пролетта, ако продължаваш да се изявяваш като самостоятелен играч, създаващ правилата на играта. Това исках да ти кажа, стари приятелю! Честна дума, ще се чувствам отвратително, ако се наложи да те отстраня! Но ще съм принуден да го направя!

Алкалай стана, закопча самото си и стъпвайки тихо по дебелиите бухари излезе от бара. Козела допи кафето, качи се в колата и тръгна на север. Беше десет и половина сутринта, но той не беше спал две денонощия и очите му горяха. *Ще преспя в Одрин* — реши и натисна педала на газта.

Когато излезе от града, намери някаква станция със стари рок парчета и излезе на магистралата. *Какво ще стане, ако изпреваря сабри?* — помисли той. — *Или да го чакам да ме заколи като жертвен овен на Пасха?* Знаеше, че не може да вземе решението веднага. Не можеше да го вземе сам. *Май трябва да напускам Крит* — помисли той. После се заслуша в музиката и се остави на движението.

Когато наближи Одрин потърси Исус.

— Кажи, шефе?

— Малас диша, нали?

— Все още, макар на командно дишане!

— Изземи му функциите, Исусе! Днес е петък, в сряда искам всички налични артисти на едно място. Наеми мотел „Божур“ под някакъв претекст. Измисли празник, но в седем вечерта всички артисти да са налице! Кажи на Малас, че това е цената на кожата му. Ти ще гарантираш срещата и ще се заемеш с персонала. По някое време ще дойда и аз. Това е, момче! Действай! Всеки е длъжен да мре по малко за родината си!

Козела изключи телефона, отби и влезе в околоръстното шосе на Одрин.

IV

Навремето, скитайки из бивша Югославия, Козела беше видял с очите си какво значи геноцид. Тогава беше вътрешно контузен от разстрела на синовете си, но и слепец да беше, щеше да прозре яростната ненавист между двете религиозни общности. Не се замисляше за корените ѝ, но от дистанцията на времето си даваше сметка, че тази нетърпимост е по-стара от най-дълготрайната империя, позната на човечеството — хилядолетната Византия. Сърби избиваха босненци, а бяха един народ. Бошнаците или моаджири, както ги наричаха, бяха помохамеданчени сърби и както българи и помаци имаха един корен, така и западната част на Балканите.

Когато ООН се намеси и окуражи моаджирите, геноцидът продължи с обратния знак. Сега мюсюлмани колежа християни и това се третираше като в „реда на нещата“. Великите сили за пореден път доказаха, че нищо не разбират от Балканите и че всяка тяхна намеса в региона води до кръвопролития. По света имаше един милиард мюсюлмани, четиринайсет милиона от които бяха граждани на Великобритания, Франция и Германия, на Пиренейския и Апенинския полуостров и къде ли не. Дори Скандинавия беше осеяна с джамии. И това принуждаваше западните демагози да кокетират с друговерците, от една страна, експлоатирайки ги като роби, от друга, защитавайки гражданските им права.

Ислямският свят не познаваше, затова и не признаваше гражданските права, възприети от християните. Държавите им бяха тоталитарни, никога не бяха практикували т.нар. демокрация и вътрешно я презираха. Жените бяха фабрики за деца и реално имаха статут на добитък. Многодетството имаше много повече икономически, отколкото нравствен смисъл. Колкото повече деца имаше един баща, с толкова повече работна сила се снабдяваше и толкова по-дълбоко потъваше в лентяйството.

Когато стъпи в Косово, пред Козела се разкри друга картина. Войната отново беше религиозна, но водена от две етнически

общности. Албанците се изживяваха като илири, лелееха Велика Скепетария, сърбите, опирайки се на доктрините на династиите Обремович и Караджоджевич, също сънуваха Велика Сърбия и бяха готови да леят кръв за нея. Косово беше изконна сръбска земя. Именно там крал Лазар беше основал държавата им, там бяха манастирите и историческата им памет. И ако не се беше случило фаталното Скопско земетресение през 1963 г., такъв конфликт нямаше да съществува.

Лидерът на едновременна Югославия Йосиф Броз Тито реши да възстанови щетите, но му трябваше работна ръка и се обърна с молба към другия комунист, Енвер Ходжа. Албанците нямаха ни поминък, ни индустрия. Мряха от глад под гнета на червения си диктатор и охотно приеха да работят в къде-къде по-богатата и свободна Югославия. Дойдоха временно, останаха завинаги. Дойдоха мюсюлмани, превърнаха се в ислямски фанатици. Косовари и македонци създаваха по едно-две деца в семейство, шиптърите по десет-дванайсет. След четиридесет години етническият баланс се наруши катастрофално. Временните гости се превърнаха в етническо мнозинство, предявиха претенции за самостоятелност и войните започнаха. И християнският свят е водил войни помежду си. Хилядолетия наред са пламвали войни между англичани и французи, между французи и германци, между англичани и испанци и т.н. Няма християнски народ, който да не е водил кръвопролитни войни със съседите си, но никой — нито победител, нито победен не е предприемал геноцид срещу временния си враг.

Дори доктрината на Хитлер за ликвидиране на евреите, на циганските пълчища и заробването на славянството (торта на човечеството) беше заимствана от ислямския свят. Перси, турци, а по-късно и ислямизирани Индонезия и Малайзия ползваха геноцида или верското прочистване, като единствен разумен и ефективен подход за създаване на световна ислямска империя.

Просветеният полуевреин, полуславянин, но с турско самосъзнание и гражданство Мустафа Кемал, наречен по-късно Ататюрк (баща на всички турци) отрече геноцида и оповести светската държава по европейски тип като единствен и хуманен изход от многовековното противостоене. Завет, който до ден-днешен потомците му спазват. Те да, но единствени.

Козела излезе на балкона на хотелската си стая и впери поглед в града. Одрин или Едрине, както го наричаха турците, беше чисто български град, но в него бяха останали по-малко българи от минаретата, които огрени от слънце блеснаха пред очите му.

Майната му!, помисли той. *Животът е накрая, друг да му мисли за оцеляването в този верски котел! Да, но няма други, д'еба мама му.*

Козела прибра багажа си, разплати се на рецепцията, качи се в колата и потегли към границата.

Няма оправия в той шибан свят! — мислеше той. — *Трябва да отрежа главата на Хауки Исламболи, човекът, който спаси жена ми и да загина от ръката на руския еврейн Алкалай, който три пъти ме подложи на симулативна екзекуция. Море от лайна! Кой може да плува в това „поточе“? Който може, да опита!* набирайки все повече гняв, мислеше Козела.

Трябва да взема Флора, малкия и да изчезна. Но къде да се дяна на майната си? Ако не врагове, приятели ще ме открият! Ебем ти приятелите! Всички са за бесило! Козела включи радиото и натисна газта. *Ще мисля след границата!* реши той и подложи лицето си на въздушната струя.

Чакаше реда си пред ГКПП Капъкуле, когато на „менюто“ се изписа „анонимен“. Козела се поколеба, но включи телефона.

— Къде си, приятелю? — беше Виктор Бут.

Козела заекна от изненада:

— Влизам в България! А ти, Булат?

Булат Варо беше „партизанското име“ на Виктор, но Козела знаеше, че не бива да ползва друго.

— Далеч — отговори Бут. — Бих искал да те видя.

— Видеовръзка? — колкото да каже нещо промълви той.

— О, не. — Гласът на руския таджик звучеше толкова ясно, все едно беше на задната седалка в купето. — Избери явката!

— Където и да е — отговори Козела, — но ми трябва време. Поне десетина дни...

— Не бързам. — Гласът на Бут звучеше весело. — Християнин ли си, Козел?

Най-малко такъв въпрос очакваше. Световният оръжеен контрабандист номер 1 едва ли беше религиозен. Поне Козела не си го представяше със свещ в ръката или да бие теманета в някоя джамия.

— По-скоро агностик — отговори той. — Във всеки случай смирението ми е чуждо.

— Точно такъв отговор очаквах — каза Виктор Бут.

— И мюсюлманин не съм, Булат!

— Нито аз — смеейки се отговори той. — Нашата религия е сатанизма, брат! Ще те потърся след десет дни. Избери град в Африка. Ще бъда там, другите континенти са нездравословни за мен.

„Африка! Имаше едно-единствено място, където можеше да осигури защитата си!“

— Кейптаун, Булат, или телефонът! Изборът е твой!

— Така да бъде! — сега гласът на Булат звучеше сериозно, като че ли твърдо. — Ще бъда там! Сам, Козел! Очаквам същото и от теб! Потърси ме в пристанищния хотел „Лайден палас“. Портиерът ще ти каже къде те чакам.

Кейптаун? Защо не? Какво ще стане, ако взема Флора и малкия с мен? После премина в България.

Мотел „Божур“ беше в подножието на Балкана, в географската среда на държавата, но встрани от централните пътища и сравнително закътан. Козела се прибра в София, остави колата, от автопазара в Илиянци купи на безценица двайсетгодишна лада и потегли за срещата с гангстерите. Над мотела, по протежението на река Усойка, беше разположено едноименното полупусто село, в което Симеон Мишев-Плъха беше купил къща и му я беше предоставил за „казарма“.

Вилата, както Плъха я наричаше, беше каменен градеж, напомнящ албанските бункери по Адриатика, снабдена с четири изхода за отстъпление. Зад една ниша се намираше сервиза с допълнителен изход, който освен че водеше в гората, криеше и каса с оръжие. Плъха разполагаше с два АК-47, карабина снайпер, няколко двуцевки и надцевки, с които зимно време браконьерстваше наоколо.

Козела паркира колата зад къщата и влезе. Лъхна го на застояла смрад на село, специфична миризма, без да има определение за нея. Селска? Особена комбинация от дим, лоша хигиена и старо. Разтвори прозорците и се просна върху дивана. Беше с черни джинси и черно кожено яке, с кожен каскет, който премести върху лицето си и мигновено заспа. Събуди се след двучасово мятане в кошмари, пусна

краката си на бетонния под и се замисли. Не помнеше нищо от съня си, но знаеше какво му предстои. Имаше време да се откаже от налудничавата идея за гангстерски конгрес.

Козела разтвори хладилника. Нямаше нищо за ядене, беше пълен с вина и ракии и нито една водка. Козела избра най-безцветната бутилка, откъсна няколко ябълки с размер на орехи и с вкус на оцет, включи допотопното радио, намери пращящата „София“ и започна да се налива с домашния боклук, наречен гроздова ракия.

Беше преполовил бутилката, когато разбра, че или трябва да повърне, или утре събранието ще мине без него.

След дълги мъки прочисти стомаха и с плувнали във влага очи отново се просна на дивана. Нито можеше да спи, нито да слезе в мотелската кръчма. Търсейки водка отваряше шкафовете, докато налетя на някакво подобие на аптечка. Между препаратите с изтекли срокове на годност откри блистер диазепам, погълна две хапчета и отново легна. *Трябва да ликвидирам критската авантюра* мислеше той. *Кандия отдавна не е безопасно място!*

От всички, които вървяха по петите му, само българското МВР не беше се добрало до бърлогата му. Но и Мосад и Таухид знаеха къде да го намерят.

Вземам Флора и се махам! беше последната му мисъл. Събуди се 12 часа по-късно, но рано за бандитския конгрес. Оставаха му пет часа на разположение.

Запали колата и слезе в мотела. Остави я на паркинга, хвърли в река Усойка ключовете, накъса фалшивия талон, стъпка го в калта и със сак през рамо и ръце в джобовете влезе в мотела. На вратата на ресторанта беше закачена обява: „Частно парти! Заведението не работи за посетители!“. Вратата беше отворена. Влезе, огледа бившия социалистически лукс и тръгна към новопостроения бар, в рязка дисхармония на всичко заобикалящо.

— Господине... — опита да го спре барманът.

Козела вдигна ръка:

— Спокойно, момче, аз съм от гостите!

Седна срещу него, постара се да смекчи и погледа, и тона си:

— Подраних, приятелю! Водка и минерална вода на моя сметка! Ще дочакам компанията при теб.

Видимо недоволен барманът неохотно изпълни поръчката. *Исус го е наплашил!* помисли Козела, преди да поеме така необходимата му порция отрова.

После запали цигара и подпря лакти на барплота:

— Не се притеснявай, момче! Оня, русия, който запази заведението е синът ми! Тази джабола се вдига в моя чест.

Барманът се усмихна, успокоен — „това беше друга работа“ — изправи се срещу него и любопитно попита:

— Синът ви ми изкара акъла, господине! Извинявайте, ако бях нелюбезен! Всъщност какво празнувате?

— Конфирмация... — Старият гангстер извади магнума си и го застреля в челото.

Мина зад бара, с усилие вдигна тлъстото тяло на „любопитния лакей“, замъкна го в офиса на мотела, просна го на мокета, заключи и зае мястото му.

По пода беше останала кървава диря. Козела намокри гъба за миене на чаши, попи кръвта, подсуши с покривките за маса, хвърли ги в коша за бельо, отпи и зачака престъпния контингент на държавата.

V

Козела чу първо двигателя. Приближаваше мощна бензинова кола, а още беше рано. Срещата беше след час и десет минути. Малко по малко шумът намаля, двигателят утихна. Козела се взря във вратата. Беше Исус, но водеше още трима.

— Момчета, изчакайте ни навън! — каза Козела, спирайки ги на входа.

Охраната се подчини на заповедта. Когато останаха сами, Козела го повика с ръка.

— Барманът лежи в административната стая — каза той. — Заровете го в гората! Под твоя диктовка. Чакам те тук!

Това трябва да са хората на Маласа! помисли той, прехвърляйки калъфките на дисковете. Включи уредбата, пусна Нат Кинг Кол, наля си нова водка и набра телефона на жена си.

Трябва да се превземам! отегчено мислеше, докато чакаше да се осъществи контакта.

— Йон? — чу познатият, трудно прикриващ тревогата си, глас. — При нас ли си?

— Не — каза той. — Обяви къщата за продан!

Флора мълча известно време.

— Кога, Йон?

— Утре.

— Цена?

Флора беше свикнала да не противоречи. Козела благодареше вътрешно. На всяка друга глезла щеше надълго и нашироко да обяснява основанията си.

— Цена? — отново чу тихия й въпрос.

— Не се пазари, скъпа! — каза той. — Ликвидирай и ме чакай в онзи хотел, в който се срещнахме навремето! Нали помниш?

— Никога няма да забравя... — отговори Флора.

Това беше хотел „Елион“ на бул. „Василиус II“, където я доведе Хауки Исламболи и когото „от благодарност“ той трябваше да убие.

- Как е Осип? — попита Козела.
- Добре е, Йон, беше започнал да свиква...
- Майка ти? — грубо я прекъсна той.
- Старее, става все по-капризна.
- Така е, скъпа! — Козела трябваше да приключи разговора. —

Обади ми се като си готова.

- Ще ни вземеш ли, Йон?
- Да — сухо каза той и прекъсна връзката.

Козела чуваше командите на Исус, после останаха да звучат само блусовете. Завиха тялото в мокета и го изнесоха. Исус се върна веднага.

— Ще се справят без мен, шефе! Трябва да говорим, докато сме сами!

— Къде е къртицата? — попита Козела.

— В кафез.

— Защо не в преразход?

— Считай, че е в преразход. Ако не те заинтригува предложението, ще го издухам по телефона.

— Предложение? — Козела го изгледа внимателно.

— По-скоро, идея! Едни хора искат среща с теб. Мисля, че е важно.

— Щом някой иска среща чрез теб, знае повече отколкото трябва!

— Малас — отговори Исус, — и затова е жив още!

Да, това обясняваше нещата. Може би Исус наистина имаше основание да не избързва с ликвидацията на младия Лазов!

— Слушам.

— Чеченци... трима братя. — Исус извади лист от джоба си. — Ямадаеви... опасни типове, май на руска служба. Брат им Сулим, със сигурност работи за Путин. Търсят евреи, командоси. Маласа им е обещал твоето съдействие.

— Срещал ли си се с тях? — попита Козела.

— Не, Малас отложи срещата за пети октомври. Ти ще решиш ще я осъществим ли, или не.

— Това ли е всичко? — попита Козела.

— Изцедих Малас. Мисля, че снесе всичко, което знаеше. Командосите са анонимни... засега. „Кидон“, означавало щик. Както се изрази Малас, отборът се нарича „Permit to murder“ или упълномощени да убиват. Това е едната група, шефе. Има и още една „Дув Девам“, означава череша. Тяхната структура се нарича „Obliged to survive“ — задължени да оцелеят.

— Колко души чакат в София? — попита Козела.

— Малас твърди, че са по двама от отряд, но не е сигурен.

Подложих го на такъв тест, че не се съмнявам в думите му.

— Целта?

— Срещу твоя подкрепа тук, са готови да ти предложат услугите си в Русия.

Козела изтръпна. *Пясъчният часовник на Морис Алкалай, май изтичаше. Евреин? Всеки чеченец би го ликвидирал с удоволствие!*

— Добре, Исусе — каза Козела. — Ще говорим след срещата. Кой ще посрещне отборите?

— Аз — отговори русият гангстер и погледна часовника си. — След двайсет минути на разклона.

Що за изроди?, мислеше Козела, загледан в тълпата. С маска на главата, той застана пред пет-шестстотин чудовища. Едва ли някъде можеше да се концентрира повече простация, природна тъпота и агресивност. Престъплението беше изписано на лицата им, а примесената с угодничество гледката, ставаше още по-тягостна.

— Момчета — прегракнало каза Козела, — тук съм, за да ви кажа нещо просто. Ние сме армия. Няма войскава част в света, която да не се ръководи от два принципа — желязна дисциплина и сляпо подчинение. Ясен ли съм?

Глух, прегракнал, разклатен хор му отговори: „Да“.

— Добре — провлече Козела. — Всички знаете какво е дактилоскопия, ДНК-проби и веществени доказателства. Това са основните врагове в нашата професия. Затова, когато работите — гумени подметки, ръкавици и маски, никакво ядене, пушене и пиене по обектите. След акция, дрехите се унищожават, обувките се изгарят. Престоявате минимум 15 минути под врял душ, след което се заливате

с одеколон. По време на работа никакви одеколони и афтършейвове или каквито и да било други миризми! Ясен ли съм?

Хоровата декламация се повтори отново.

— Ще получавате задачи и пари единствено от него — посочи Исус. — Мене ме виждате за пръв и последен път. Аз съм капитана на отбора, вашият бог! Сотан — отново го посочи — е моят заместник на земята. Преди да се разделим, още нещо. В нашата армия има таен взвод, вътрешен контрол. Тяхната роля е да ни пазят от издънки. Всеки предател, всеки издънил се, всеки започнал бизнес за своя сметка ще бъде наказан. Имайте го предвид! Ние не сме нито благотворително дружество, нито Армията на спасението. Но имаме един начин да се разпознаваме, заимстван от масонството. Ако те попитам: „Какво работиш?“, отговорът е „Цветар“. Ако и аз съм цветар, ще сложа дясната си ръка на дясното ти рамо. Ако си ме разбрал, ще ми отвърнеш по същия начин. Това е всичко, момчета! Сотан ще ви държи под око, аз — под контрол! Армията е армия за това, че наказва, но и възнаграждава. За наказанията ви предупредих. Ние не ползваме пандиз, при нас законът е куршум. За наградите ще говорим, когато му дойде времето! Довиждане и на добър час!

Козела мина зад бара, а Исус застана пред шайката гангстери.

— Колеги, събранието свърши! Време е да се разотивате!

После отвори вратата, смъкна надписа: „Частно парти“ и изчака оттеглянето.

Времето го притискаше, но годините и практиката го бяха научили, че е по-добре да закъснееш умно, отколкото да прибързаш наивно. Имаше една българска поговорка, която гласеше: „Бързата кучка слепи ги ражда“, но първият му шеф в „Ескадрона на смъртта“ я беше перифразирал: „Бързата кучка, срам за майстора“. Нонсенс, който Козела запомни завинаги. Облаците се трупаха от всички страни. Мосад, в лицето на мадам Сабат и компания искаха главата на шейх Исламболи. Той идваше в България да стегне редиците на „Таухид“, Ал Кайда и т.н.

Чеченските ренегати се явяваха като емисари на ФСБ. Нямахте друга причина да искат среща с него. МВР го търсеше с едно око, с другото четеше некролога му, като басня от Лафонтен. Той самият

трябваше да ликвидира Крит максимално бързо, както ликвидира лесидренската си база. Не беше нито достатъчно здрав, нито достатъчно трезвен, за да протака оттеглянето си. Въпреки това, седеше търпеливо в селската къща на Плъха и слушаше ромона на реката, загледан в някакъв филм без звук. Разбира се, пиеше и пушеше, а това значеше, че всеки момент ще грохне и ще припадне в съня си...

Събуди го двигателя на кола. Знаеше кой идва. Стана, разкърши се, прекара пръсти през посивялата си коса и отключи. В стар форд с неясен цвят седяха четирима мъже. В тъмнината не се различаваха, въпреки че знаеше кои са. Козела се върна в единственото помещение, пригодено за живеене и зачака. Исус доведе Малас. На главата му беше нахлузил черен найлонов плик, ръцете му оковал в белезници. Козела седна и кимна на Исус. „Бъдещият му наследник“ освободи ръцете на пленника. Беше се постарал да го преведе в приличен вид, но боя, страха и изтощението още дълго щяха да издават изпитанията, минали през тялото и психиката на младия Лазов.

— Благодаря — кимна Козела към Исус и сухо заповяда: — Седни!

Малас се подчини механично, макар все още да не смееше да го погледне в очите.

— Знам всичко — каза Козела, — но искам да го чуя от устата ти!

— Издъних се, господин генерал — едва-едва прошепна Малас. — Ако си ме осъдил, свършвай. Не ме оставяй в ръцете на това животно. — Гласът на Малас фалцира до ридание. — Баща ми беше твой приятел, господин генерал.

— Ти го уби! — сухо отсече Козела.

— Неволно, ей богу! — извика младият подлец. — Бог ми е свидетел...

— Млък! — изсъска Козела. — Не си в храм, боклук! Остави бога на мира! Кой те купи Малас? Каква е цената ми? Ще напишеш всичко, с подробности, имена, дати, цени... Почвай, момче! Решава се съдбата ти!

— Ще пиша, господин генерал. Ще напиша всичко честно... ще ти се изповядам като на поп, но чеченците няма да чакат. Моля ти се, господин генерал, една цигара и ме изслушай. После ще напиша всичко, ей богу, дума няма да пропусна.

Козела му подхвърли кутията, изчака го да запали и каза кротко:
— Чеченците! Внимавай, подлецо! Не забравяй, че ще проверя
всяка твоя дума!

Капитан Сулим Ямадаев беше започнал военната си кариера като адютант на героя на Съветския съюз, генерала от авиацията, първия президент на Чечня, Джохар Дудаев. Когато руснаците го убиха чрез бомба в джиясема му, Сулим излезе в опълчение със Салман Радуев, Ахмад Кадиоров, Шамил Басаев и останалите сепаратисти, станали кошмар на Москва. Някои от тях стряскаха Путин насън и до днес.

Докато братя Ямадаеви бяха в планините, командоси от „Вимпел“ убиха баща им. Такава беше легендата. Повече от четири години те скитаха из централна Русия и където минеха, сееха трупове, докато един ден в Краснодар откриха архивите на ФСБ. Между многото акции бяха упоменати и две предприети в Гудермес, по изричното указание на Шамил Басаев. Там фигурираха и имената на братята. Чиста случайност ги беше спасила. Те действаха на грузинската граница, Басаев по северните склонове на Кавказ и разстоянието му беше попречило да насочи я „Вимпел“, я „Алфа“ срещу тях.

Когато Сулим разбра, че е осъден от своите, мина на другата страна. „Запя“ в хора на Путин, и се превърна в основния предател на Икерия^[1]. По-младите му братя — Руслан, Джибрил и Бадруди затова бяха негови братя, за да го последват и в предателството. Именно с тях трябваше да се срещне Козела, без да знае със сигурност какво търсят в България.

[1] Икерия — Чечня на Чеченски език. ↑

VI

Що за село беше Ярмаково? Не го беше чувал. Руско село в България? Козела мислеше, че нищо не можеше да го изненада, но схвана логиката на изтърканата фраза: „Човек се учи докато е жив!“. На изток от Силистра руско село... на българска територия! Малко вероятно, но факт. На площада стърчеше подобие на руската църква на софийския булевард „Цар Освободител“ в умален вид. Къщите бяха дървени като сибирските, а в дворовете растяха брезии, макар селото да беше скрито от плътен пръстен топовини насаждения от времето на залесителните пояси. На площада освен църквата имаше читалище, кино, кметство и кръчма. Така изглеждаха и българските селски площади, но този се различаваше. Селото грееше от чистота и някаква по-скоро германска подреденост в еднообразието. Никъде не се виждаха автомобили и животни, освен огромните рунтави кучета, които се разхождаха зад боядисаните в зелено, ниски дървени огради. Един бърз, дори разсеян поглед откриваше гаражите. Луксовете на цивилизацията — автомобилите присъстваха, но бяха скрити. Селскостопанските животни — също. Те бяха далеч от погледа и по всяка вероятност добре защитени.

Когато трите автомобила спряха пред кръчмата, Козела включи телефона:

— Провери дали чакат! — каза той.

Исус слезе и с пъргавата си походка нахлу в кръчмата. Три-четири минути по-късно му направи знак да идва.

— Време е, момче — каза Козела. — Знаеш си урока, нали?

— Да, господин генерал. — Малас отвори вратата на джипа, Козела го последва. После бавно, с ръцете в джобове, влезе в пивница „Дунав“, както пишеше на зелена табела над входа.

Кокетното, подредено и чисто заведение беше полупразно. Шест маси с бели покривки, чист тезгях с барман — силен мъж около петдесетте, остриган до кожа и тримата братя Ямадаеви, сами на празна маса.

Да, всичко е готово за среща! помисли Козела и побутна Маласа пред себе си.

— Представи ме!

Придавайки си нехаен вид, младият Лазов направи десетина крачки и застана пред чеченците. Каза им нещо, Козела не чуваше от това разстояние. После тримата Ямадаеви се изправиха, а Малас го покани да се приближи. Когато застанаха лице в лице, той каза:

— Господа, генерал Милетиев! Господин генерал, представям ви Руслан, Джибрил и Бадруди Ямадаеви! Срещата е по тяхна молба. Ще чакам в колата, ако потрябвам, на ваше разположение съм.

Малас излезе, Козела придърпа стол и седна. С жест им предложи да го последват. Когато се озоваха лице в лице, извади цигарите си и каза:

— Бъдете мои гости, господа! Какво ще пиете? Аз съм на водка.

Руският му език беше слаб, падежите грешни, но разбираеми. Този, който Малас нарече Руслан, имитира усмивка и каза:

— Водка за всички, господин генерал! Макар нашата вяра да забранява алкохола.

— Барман — подхвърли Козела през рамо, — водка и кисели краставички! — после се обърна към чеченците: — Момчета, знаете, че съм генерал Милетиев, знаете прякора ми Козела, но за вас съм Йон и при разговора трябва да ползвате това обръщение. Ясен ли съм?

— Да, Йон — продължи Руслан. — Готов ли си да ни изслушаш?

— Няма друга причина да съм тук, господа — каза той. — Нещо повече, готов съм да ви съдействам в рамките на разумното и разчитам на същото от ваша страна.

— Тогава да изпием първата чаша за срещата, Йон! — каза този, когото Малас нарече Бадруди. — Последната ще бъде за побратимяване!

— Надявам се на същото, приятелю. — Козела изчака бармана да сервира.

Нямаше съмнение, че този мъж е посветен в делата им. И ако не пряк съучастник, то той се явяваше поне съидейник на чеченците. Беше безсмислено да крие разговора от него, а и домакините му не се безпокояха от чуждо присъствие.

— Имам един въпрос, господа. Убежище ли търсите?

— Част от причините да искаме среща с вас, Йон! — каза третият, май Джибрил му беше името. — Другото е съдействие. Без ваша помощ трудно ще стигнем до целта.

— А тя е? — попита Козела.

— Ще стигнем и до нея — каза Руслан. — Имаш ли вяра на своя сътрудник, Йон?

— Не. — Козела поклати глава. — Издал съм присъда. Държа го отговорен за смъртта на баща му, достоен офицер и мой приятел. Залових го в предателство към мен.

— Защо е жив? — попита Бадруди.

— Беше жив — каза Козела, — докато ме срещне с вас. Лежи мъртъв в саван.

— На площада? — попита Руслан.

Козела поклати глава.

— В багажника на мерцедеса. Проверете. Охраната е инструктирана да ви съдейства!

Руслан кимна към Джибрил, това всъщност беше заповед. Докато средният брат излезе от пивница „Дунав“, Козела разля водката по чашите. Джибрил се върна и седна.

— Можем да започваме разговора — каза Руслан. — Бургас, Стара Загора, Пловдив и София. Имена, снимки... ще получиш всичко необходимо. Адреси, бази... Четири лица...

— Командоси от „Кидон“ — прекъсна го Козела.

— Шин Бет — намеси се Бадруди. — Двама от „Кидон“, другите двама от „Дув Девам“. Представят се като офицери от SAS и са под закрила на вашата полиция. Знаеш ли какво значи SAS, Йон?

Козела кимна:

— Спешъл Еър Сървиз. Трудна задача, момчета. Каква е наградата?

— Сто хиляди евро на глава — каза Руслан.

Козела загаси цигарата си и стана.

— Пригответе документите. Ще повикам моя сътрудник, ще изпратя покойника и ще се върна. Десет минути. Дотогава надявам се, ще бъдете готови с информацията! Моето момче ще се изтегли. Тогава ще ви кажа каква е моята цел в Русия и ще се споразумеем за цената.

После излезе от кръчмата.

Двуликият Янус... Изпадал ли съм в по-мръсна роля, д'еба мама му? мислеше Козела зад спуснатите клепачи. Пътуваше на задната седалка на джипа, поръчал на Исус смъртта на еврейските командоси, на чеченците, великия сабри Алкалай, а самият той наемник на Мосад, на лов за главата на шейх Исламболи. — *Кой ще се усети пръв и ще ми извие врата* — мислеше той, друсайки се по дупките на неравния път. Отвори очи и заповяда на шофьора:

— *Карай бавно! Ще си повърна червата!*

И потъна в тъмнина и мрачни мисли. *Кой ме набута в тази джунгла?* Не му трябваше много време да си отговори. *Никой! Сам скочих в ямата!* и се унесе в дрямка. Предстоеше му шест часа път до София.

Израелският гражданин Бен Хоровиц, всъщност Козела, заживя в четиристайно жилище в комплекс „Заимов“, надвесен над бившия парк „Заимов“. В настоящия момент комплексът нямаше име, а градината беше прекръстена на „Оборище“. Мебелираният апартамент, бивше притежание на осъдения на смърт и екзекутиран за шпионаж, комунистически дипломат Иван-Асен Христов Георгиев от дълги години беше квартира на Мосад, която си менеше наемателите. По същия начин Козела си смени самоличността. Легендата му гласеше, че се занимава с туристически бизнес и чака първия сняг, за да се увери във възможностите на зимните курорти. Беше едва четвърти октомври и до зимата имаше два месеца. Нямаше стопроцентова легенда, но и не възнамеряваше да се вживява за дълго в новата си самоличност.

Апартаментът беше просторен, удобен, дори луксозен, но това имаше значение за него. Нуждите му се свеждаха до легло, тоалетна и баня. Всичко останало беше разточителство, което при други обстоятелства би си спестил. Козела — да, Йон Марин — също, но не и милионерът Бен Хоровиц, чийто ягуар беше в гаража под него, а сметката му открита в Булбанк, позволяваше неограничен кредит.

Събуди се в девет и половина, но лежа до обед. Тялото, а и мозъкът му бяха достатъчно натоварени, нервите прекалено опънати, за да се отпусне в истинския релакс. В дванайсет някой позвъни на вратата. Козела стана, нахлузи чехлите си, облече кашмирения халат

върху копринената пижама и със свит стомах отключи. Не си направи труда да погледне през шпионката. Беше излишно. От работодателите си не можеше да се скрие, а и не искаше. Ако звънеше полицията, беше безразлично дали ще отвори веднага, или след обсада. Бенина.

— Ще ме поканите ли, господин Хоровиц? — попита тя, оглеждайки го от глава до пети.

Козела ѝ направи място да влезе. Последва я в хола, включи машината за кафе, комбайна „Panasonic“, и седна срещу нея в едно от кожените кресла на хола.

— Чисто ли е? — попита той. Говореше за „бръмбари“.

Бенина кимна.

— Тройна дистанция!

Тази фраза му говореше, но за жалост и на ченгетата. Това означаваше, че търсенето на подслушвателни системи се прави веднъж от средно разстояние в рамките на километър с апаратура, която беше позната повече като „антижучка“ и не беше толкова прецизна, втори път в апартамента с индикатори на електромагнитно поле, които бяха значително по-прецизни и точни, и чак тогава се поставяше генератор, който предизвиква смущения във всички радиодиапазони и така заглушаваше неоткритите разузнавателни средства. Козела се задоволи с отговора.

— Нещо за пиене? — попита той, посочвайки ролковата количка с напитките.

Мосад угаждаше на наемателите си. Подвижният бар разполагаше с всички видове напитки, кухненските шкафове пращяха от резерви.

— Кафе — каза Бенина. — Къде е Сотан?

Във въпроса имаше нервни нотки и зле прикрита възбуда. Козела се усмихна кисело.

— Очаквах да попиташ: „Къде е Влад?“.

Бенина извади дамски цигари, кръстоса крака, и се отпусна в креслото.

— Не се ебавай с мен, Козел! Къде е?

— Кой от двамата? — продължи да се усмихва Козела.

— Твоето острие, Сотан... Исус... бог знае как още се нарича!

Бенина измъкна къс револвер „Лама“, испанско производство, малък на вид, но 38-ми калибър и идеален за нападение от засада.

Козела се развесели. *Какво ли ще стане, ако тази бясна курва ме застреля?*, но на глас каза:

— Исус работи, Бени! Ако не ти харесва отговора, дръпни спусъка!

Кафето беше готово, наля две чаши, постави едната пред нея, а с другата в ръце тръгна да се разхожда из хола.

— Можеш да стреляш и в гръб!

— Козел — разколебана, продължи Бенина, — къде е Сотан?

Козела се върна на мястото си, премахна усмивката от лицето, запали цигара, отпи.

— Ще те свържа, Бени! Вашите отношения не са моя работа. Нито съм моралист, нито съм ти баща, слава богу! Знаеш ли какво ме изненадва, моето момиче?

— Любопитно! — наперено каза тя.

— Напротив — продължи Бен Хоровиц, — отегчително! Работата изисква търпение, а мисията — ако не финес, поне добро възпитание. Ти не притежаваш и двете, колежке Аберман!

— Не употребявай името ми! — извика Бени.

— Защо? Нали твърдиш, че е чисто!

Възбудата отново се връщаше в гласа ѝ.

— Кога ще ме свържеш, Козел?

— Щом ми отговориш на няколко въпроса.

— Цялата съм в слух — с нескрита ирония и видима омраза каза младата красавица.

— Отказахте ли се от Влад?

След пауза Бени отговори:

— Други движат този въпрос, Хоровиц!

— Кой?

— Джиут и Йохан. Един от двамата знае отговора.

— Свържи ме, моето момиче. Чуя ли един от тях, ще имаш Сотан!

Бенина прибра „Лама“-та и извади джиесема си.

— Козел, един ден тази мисия, както я наричаш, ще бъде зад гръба ни. Тогава ще те потърся!

Беше чул достатъчно заплахи, за да се впечатли кой знае колко от поредната.

— Добре, Бени, но дотогава ще се държим като търговци. Набери мадам Сабат — натърти на последните си думи, — ако искаш да чуеш любовника си!

Свечеряваше се. Ръмеше, а беше едва седем и половина, когато Козела прекоси парка. По малки, неосветени улици излезе на „Оборище“, а отсреща, в „Унгарския ресторант“ трябваше да го чака Джуит, но завари фалшивия барон Фон Веер.

Масите бяха шест, три — заети. Вдясно от вратата вечеряха двама мъже; в дъното, вляво от пътеката, Фон Веер пиеше бира; срещу него възрастна двойка озвучаваше заведението с мелодичен френски.

Звучеше тихо пиано. За невъоръжено око цареше спокойствие, но новоизлюпеният евреин Хоровиц нямаше нужда от лупа, за да знае, че е под контрол.

— Здравей, Йохан! Барман, водка. — Козела седна. — Къде е Джуит?

— Очакваш отговор? — безразлично звучеше фалшивият австриец, но Козела знаеше, че това е репетирано поведение и не му обърна внимание.

— Къде си на служба, Йохан?

— В смисъл?

— Кой ти плаща, момче? „Кидон“ или „Дув Девам“?

— Полудя ли, Бен? — оглеждайки се смутено, каза Фон Веер. — Откъде знаеш тези понятия?

— Знам повече, отколкото си представяш, твое височество! Кой ти плаща?

Фон Веер се надвеси над масата.

— Защо искаш среща, Бен?

— Имам нужда от помощ.

— В София?

— В Атина. — Козела отпи от водката, запали цигара, все рутинни действия, които извършваше машинално, но които бавно го водеха към „края“.

— Кога?

— Имам нужда от квартира за семейството си. Ще я ползват около седмица, но ми трябва веднага.

— За семейството или за Влад Аберман? — попита Фон Веер.

— Малък си за тази информация. Мадам Сабат ползва Влад чрез мен. Мосад финансира командосите...

— Стига — прекъсна го Фон Веер, — ще имаш квартира! Нещо друго?

— Накарай тези френски клоуни да си допият шампанското, изчакай охраната да дояде рамстеците и ги разкарай от тук. Искам среща с мадам Сабат! Ясно ли е, момче! Уреди тази среща, база в Атина и си свободен! — Козела допи водката и остави двацет лева на масата. — Джуит знае къде да ме намери.

Козела гледаше късните телевизионни новини, когато иззвъня телефона.

— Бен — чу познатият глас, — чакам асансьора, ще бъдеш ли така любезен да ми отвориш вратата?

Беше два и десет през нощта, когато мадам Сабат получи съобщение от Москва. Срещу Морис Алкалай беше извършен атентат с бубитрек. Взривният еквивалент се изчисляваше на килограм и половина тротил. Бронираната кола беше превърната в метални отпадъци. Шофьорът и охраната — мъртви, но великият сабри се беше отървал без драскотина.

Когато остана сам, Козела потърси Исус.

— Кажи, шефе? — чу той сънения му глас.

— Хората на Малас се провалиха. Спри операциите по „Тракия“!

— Отбой? — Сега гласът на Исус звучеше разсънено и бодро.

— Притихване — отговори Козела. — Може би временно, може би — не! Около обед ще бъда при теб.

VII

Понятието чеченец всяваше полумистично напрежение, а у руснаците — панически ужас. Сам по себе си това беше парадокс. Русия беше завладяла Кавказ по времето на Екатерина Велика и три века методично избиваше непокорните кавказци, но не чеченци, дагестанци, осетинци и прочее се страхуваха от поробителя си, а обратно. Господарят трепереше от своя роб и дори насън се стряскаше при мисълта, че ще се срещне очи в очи с него.

Козела помнеше един пасаж на Солженицин от „Архипелаг ГУЛАГ“. Тогава нямаше представа, че съществуваше такъв народ. Още по-малко, че един ден политическите новини ще започват с военни комюникета от Икерия, както чеченците наричаха независимата си държава, макар тя да не беше нито държава, още по-малко независима.

Солженицин описваше сълагеристите си „зеки“, както ги наричаха офицерите от КГБ, но отделяше от основната маса именно чеченците — мълчаливи, затворени, непримирими и неподчиняеми хора, готови да приемат смъртта, но никога чуждата воля.

Сталин решил с един замах да приключи чеченския въпрос, ползвайки популярния си девиз: „Има човек, има проблем...“. Беше изпратил „СМЕРШ“^[1] да довърши фразата — „... няма човек, няма проблем!“.

КГБ изпразни Кавказ, избивайки мъжете и отвеждайки жени, деца и старци зад полярния кръг.

Сталин умря, децата пораснаха и Брежнев им позволи да се върнат по родните места. И чеченският въпрос възкръсна наново. Момчетата, станали мъже, не забравиха кой е избил бащите им и по древна ислямска традиция, подкрепена с гордия кавказки дух, заживяха с една-единствена мисъл — отмъщение. „Чеченският въпрос“ автоматично се превърна в руска трагедия.

На Козела би му било все едно кой кого избива на три хиляди километра от еврейската му квартира, ако не му предстоеше среща с братя Ямадаеви и ако тази среща не миришеше на кръв.

Ръмеше, свечеряваше се, навяваше остър, северен вятър, а не се чувстваше здрав. Въпреки това излезе, качи се в колата и потегли. Имаше среща в точен час на неопределено място. Някъде в полутъмна София, някой чакаше да се обади, а той се колебаеше дали да рискува и ги извика в еврейския си дом.

В двайсет и един часа все пак се обади.

— Слушам — чу дрезгав глас, който знае защо преправен.

— С кого говоря? — попита Козела.

— С когото трябва. Къде ще се срещнем, генерал?

Подчинявайки се на физическото си състояние и на тръпките, които го полазваха, Козела продиктува адреса си и насрочи среща за двайсет и два часа. Знаеше, че е допуснал фатална глупост. Уверението на Бенина, че квартирата не се подслушва, беше слаба утеха, но дори и да беше откровена заплаха, вече беше късно. Козела спря колата пред супермаркет „Фантастико“, купи луксозни вина, и се върна в квартирата. Навлече пуловер върху ризата, халат, и седна да чака.

Точно в десет часа отвори на двама от тримата братя. Най-младият отсъстваше. Покани ги мълчаливо, разположиха се в хола.

— Какво ще пиете, господата? — попита той.

— А ти? — попита Руслан.

— Водка.

Руслан отвори дипломатическо куфарче, извади бутилка „Кристалная“ — марка, която Козела за първи път виждаше, и я остави на масата. Това беше подарък. „Щом е подарък, нека бъде!“

Козела стана, взе бутилка „Абсолют“ и две червени „Шато Траминер“, напълни чашите и остави по една бутилка пред двамата братя.

— Какво е положението, господата? Сабри оцеля...

— Временно — отговори Руслан. — Брат ни се грижи за него. Как върви нашият бизнес, генерал?

— Според договора — каза Козела.

— Разбрахме се да работим едновременно? — обади се Джибрил.

— Точно така. — Козела знаеше, че лъже, знаеше, че не му вярват, но не те, той командваше парада и това трябваше да стане ясно тази вечер.

— Как да си обясним тишината, генерал? — попита Руслан.

— Като временна. — Козела запали цигара.

Той знаеше да се владее и беше сигурен, че им внушава спокойствие, но не се чувстваше спокоен и знаеше какво ще се случи, ако братята го заподозрат в лъжа.

— Разменихме информация, момчета. Аз ви дадох име. Домашен, служебен адрес и списък на евентуални капани. Какво получих от вас освен имена? Трябва време да доставя останалото.

— Колко? — попита Джибрил.

— Колкото е необходимо — гласеше отговорът.

— Генерал? — обади се Руслан. — Да разбирам ли, „че необходимо време“ означава резултат в Москва?

Козела кимна.

— Момчета — каза той, — трябва да си имаме доверие. Вие мразите руснаците, но работите за тях. Парадокс, нали?

— На пръв поглед — сухо отговори Джибрил.

Козела се направи, че не чува репликата.

— Работя за Мосад, а тръгвам на лов за техни командоси. Парадокс, нали? Приятел съм с Алкалай, генералските пагони дължа на него. Много вода изтече оттогава, но миналото не се забравя. Моят приятел и ваша цел два пъти ме изведе на симулативен разстрел, същият този велик сабри ми помогна да стана богат човек. Нов парадокс! Мосад чака Шейха! Знаете ли кой е той?

— Кой е той, генерал? — остро попита Руслан.

— Един от братята на основателя на Мюсюлманското братство, Халед Исламболи.

Мускул не трепна върху лицата на чеченците.

— Какво общо има това с нас? — обади се Джибрил.

— На пръв поглед — нищо! Войната с Русия се води с негови пари.

— Нашата война свърши, генерале! — каза Руслан. — Ние не сме войници.

— И аз — кимна Козела. — Но цената на нашата свобода е смъртна присъда — без значение кой командва войската и в какъв храм се моли.

Настана тишина. Чеченците не пиеха, чашите им стояха непокътнати, но Козела не се въздържаеше, а и нямаше намерение да го прави. Доля своята, запали нова цигара.

— Каква е целта на лекцията, генерал! В Кавказ децата се раждат с това познание.

— Защо лекция, а не изповед? Имам семейство, а то се нуждае от мен. Физическото му оцеляване е свързано с моето.

— Ние също имаме семейства — каза Руслан.

Козела кимна втори път:

— Търся начин да ме разберете. Ние сме се оплели в мрежа от парадокси! В собствената си страна аз живея нелегално и с фалшива самоличност. И вие не можете да се върнете безнаказано в Чечня. Имате врагове по силата на кръвния дълг, аз също. Застреляха двамата ми синове пред очите ми, враговете ни обаче не са общи. Още по-малко приятелите. Ако прескочим това препятствие, ще бъдем непобедим отряд, момчета!

— Как? — безразлично звучеше гласът на Джибрил, но Козела не очакваше да чуе емоция, още по-малко да види на лицата им.

— Това е препятствието — каза той. — Срецнахме се търговци, разделихме се наемници. Държа втората ни среща, която започна с напрежение, да завърши с песен.

Мълчаха тягостно дълго, преди Руслан да вземе думата.

— Ние знаем кой сте, Козел! Кой сме ние?

— Братя на Сулим Ямадаев. — Това беше единственото, което знаеше за тях.

— Да, братя на Сулим. Воювахме с Джохар срещу руснаците. Той загина. Тогава се скъса пъпната връв на Чечня, появиха се предателите...

Руслан млъкна, но Козела неволно подхвърли:

— Ахмад Кадиров!

Джибрил кимна.

— Той беше сепаратист, но за някои само терорист.

— Защо беше? — попита Козела.

— Ахмад Кадиров е мъртъв, Козел! — каза Руслан. — Шамил го уби. Не само него и брат ни Сулим. Московският театър е негово дело, сега и Беслан. На него дължим славата си на терористи. Няколко звяра превърнаха нашия народ в синоним на злото.

— Така е — каза Козела и наистина го мислеше. — Кремъл е рупорът на тази легенда.

— Да — отговори Джибрил, — живеем в свят на парадокси. Това са твои думи, Козел! Ние работим за Путин, но след като изчистим Кавказ от „ангелите на смъртта“, отново ще се върнем в планините. И руснаците отново ще чуят за братя Ямадаеви.

Козела се усмихна, това беше гримаса и той го съзнаваше.

— Добре, Джибрил! Защо вместо за лов на ангелите на смъртта се целите в командосите на Мосад?

— Ти го каза, Козел! Парадокси... Морис Алкалай ли уби синовете ти?

— Не — каза Козела.

— Тогава защо искаш главата му?

Козела отпи дълга глътка, остави чашата на масата, погледна ги един след друг:

— Защото живеем в парадокс — после се изсмя гърлено. — Момчета, пийте или стреляйте! Няма да стигнем до споразумение. Наздраве!

Братята изпиха на екс чашите си. Така пиеха руснаците, но те бяха „минали“ през Съветската армия.

— Не сме дошли да стреляме, Козел! Дошли сме с мир и ако кажеш, ще си отидем с мир.

Козела поклати глава:

— Предпочитам да останете, момчета, и когато дойде време да се разделим, да го направим по братски.

— Ин шалла! — Руслан пресегна, скъса гърлото на водката подарък. — Ние искаме същото, Козел! Опитай тази водка! Навремето само Брежнев я пиеше. Време е да подредим парадоксите, като гвардейци на парад. Наздраве, генерал! Надявам се тази вечер да го направим.

Наистина се разделиха с прегръдки. *Пиянска му работа*, мислеше си Козела, изпрацвайки ги до вратата. Беше три и десет през нощта. Бяха пили много, но на чеченците не им личеше. Неговото състояние щеше да проличи на сутринта с махмурлука. Козела знаеше, че прегръдките са превземки и не им отдаваше никакво значение. Но преди да затвори вратата на асансьора Руслан го погледна в очите:

— Козел. — Гласът му беше равен, спокоен, това не беше глас на човек, изпил шестстотин грама водка. — Знаеш ли какво значи прегръдка на чечен?

Въздух под налягане — помисли той, но каза:
— Кръвна клетва, поне така пише по книгите.
— Сам ще се увериш — каза големият брат, преди да потъне в междуетажната бездна.

Вторият атентат срещу Алкалай съвпадна с появяването на Шейха. Осми октомври! Денят го засипа със събития. Флора беше ликвидирала Крит и се беше установила в хотел „Илион“ Атина. Исус му съобщи „щастливата новина“, че е поискал ръката на Бенина. Мадам Сабат му изпрати Фон Веер точно когато Руслан му съобщаваше, че снайперистът е пропуснал целта и е ранил сабри във вратните мускули. А самият Фон Веер му изстреля в очите:

— Честито, Козел, пардон, г-н Хоровиц, ще черпиш! Хауки Исламболи е в София. Влязъл е във връзка с Доган. Каква мислиш, е целта му?

— Влад Аберман.

— Бинго! — каза баронът. — Щом търсят оня гений, значи сами ще паднат в ръцете ти. Остава по-лесното. Вдигни пусия и чакай!

Козела не му обърна внимание.

— Джуит иска среща. Има ли връзка с Шейха?

— Нямам представа, Хоровиц. Тя се отчита пред други сили, ако въобще се отчита някъде.

Когато остана сам, Козела отново отиде в Унгарския ресторант на „Оборище“. Исус и Бенина го чакаха. *Приличат на реклама от билборд* — мислеше той, сядайки при тези красиви, млади хора. Размениха си празни любезности. Стомахът му вреше от снощната водка, беше гладен, ръцете му трепереха, затова предпочиташе да ги държи в джобовете.

— Лошо ли ти е, шефе? — разтревожено попита Исус.

— Не съм спал — каза, поръчвайки си бира и лют унгарски гулаш. После ги погледна „изпитателно“. — Какво искате от мен? Благословия?

Видимо напрегната, Бенина се вмъкна в разговора:

— Информираме, Бен! Соти се чувства длъжен да съобщи новината първо на теб.

— А ти? — попита Козела.

— Виж какво, г-н Хоровиц! Не съм светица, знаете го и двамата, но ако съм длъжна да давам отчет някому, това не си ти!

— Да съм искал такова нещо? — Козела наля половин чаша Хайнекен и жадно я изгълта.

— Не още — продължи Бенина, — очаквам да не го правиш и в бъдеще.

Исус мълчеше с наведена глава. *Този копелдак май се чувства виновен?* Дори светлото му лице като че ли беше поруменяло.

— Красива двойка сте. — Козела доля бира. — Ни съм равин, ни поп, нито ще дойда на сватбата, нито на развода. Не виждам ролята си във вашето предприятие.

— Между нас се случи нещо, шефе — обади се тихо Исус.

— Нямам нужда от обяснения — прекъсна го Козела. — Пълнолетни сте, действайте както намерите за добре. Не забравяй, че имаме и работа, колега!

— Никога, шефе! Бени знае. Нашите отношения са на светло, но моят бизнес е моя работа!

— Чупете си главите! — каза той. — Шейхът е в София. Намери го, Исусе! Заминавам за една седмица. Като се върна искам адреса му. Търси братовчеда на годеницата ти, респективно — мен.

Сервитьорът му поднесе гулаша.

— Къде е Влад, г-н Хоровиц? Не е ли време да стане един от нас?

Козела й се усмихна подкупващо.

— Извинявай, Бени! Това нито е твоя работа, нито ще бъде. Пийте соковете и вървете! Имам друга среща.

Но преди да си тръгнат Козела спря Исус:

— Засили контрола по магистрала „Тракия“ и търси Шейха! Сега имаш и друг претекст. Пусни командосите по петите на Исламболи. Онези, дето ги търсиш по „Пътя на коприната“. Да ги съберем на едно място?

Точно това трябва да направим помисли Козела, а на глас каза:

— Господ не съди мечтите, момче! Действай!

Обядвал и успокоен, в очакване на Джуит или мадам Сабат, Козела си поръча водка. Още не беше отпил, когато в заведението влязоха две двойки мъже. Първата се настани на бара, зад гърба му,

втората седна до вратата срещу него. *Идва* помисли той, когато я видя да се задава.

Паркира малкото си рено срещу заведението, пресече улицата и влезе.

— Стреляли са по Морис Алкалай, г-н Хоровиц!

— Чеченци?

— Сабри твърди, че вие имате пръст в тази работа.

— На две хиляди и петстотин километра?

— Козел — мадам Сабат се надвеси над масата, — не говорите с идиоти! Разстоянията отдавна не са преграда!

Козела надяна отегчената си маска, отпи от водката, запали си цигара.

— Вижте, Джуит, отношенията ми с Морис започнаха добре, минаха през подозрения, кризи, изтезания. Ако не той лично, то поне Джон ви е разказал биографията на нашата връзка. Най-добре е да преустановим общата работа. Доверието е луксозна стока. Не я ли притежаваме, най-добре да се разделим. Нямам намерение да се оправдавам нито на него, нито на вас, нито на Господа Бога. Утре сутрин заминавам. Ще намерите ключовете в пощата.

Думите му като че ли объркаха еврейката. Поне така съдеше по мълчанието ѝ.

— Къде отивате, г-н Хоровиц? — каза тя, когато все пак проговори.

— Вече не знам. Имах намерение да се погрижа за семейството си и да се върна. При така стеклите се обстоятелства, втората част от плана отпада.

— Обадете се на Морис. — Тази жена беше свикнала да заповядва. — Чака ви на телефона!

Козела извади апарата, издири името в менюто.

— Слушам те, сабри!

— Фалшива тревога, Козел! — чу той. — Джоана с теб ли е?

— Да.

— Дай ми я моля и забрави! Заловиха атентатора.

Козела ѝ подаде слушалката, но не разбра дума от разговора. Говореха на иврит. Когато мадам Сабат изключи апарата, очите ѝ излъчваха съвсем друго настроение.

— Сабри поднася своите извинения, Бен! Аз моите. Щастлива съм да ти кажа, че беше прав. Чеченска работа. Атенаторът е мъртъв. Един бандит по-малко. Чувал ли си за Сулим Ямадаев?

— Не — изтръпнал, каза Козела.

— Той беше легенда, в десетката на терористите. Брат му Бадруди е стрелял в сабри. Направили са го на решето.

— Мъртъв?

— По мъртъв не може да бъде! — възбудено отговори тя. — Отново, моите извинения! Погрижи се за семейството си. Чака ни напрегната работа.

После стана бодро, подаде му сухата си жилава длан, кимна на охраната и напуснаха ресторанта.

Сега си еба майката! помисли си Козела.

В девет часа на другия ден, девети октомври, щеше да лети за Атина, заедно с Руслан и Джибрил Ямадаеви. *Прокълнат ли съм, да му ебеш майката? Защо все аз съм вестителя на леталните новини?*

[1] „СМЕРШ“ — КГБ — шести отдел „смърт шпионом“. ↑

VIII

— Къде е брат ти? — попита Козела.

Беше десети октомври, шест и трийсет сутринта, валеше дъжд, температурата едва ли надвишаваше 2–3 градуса по Целзий.

— В Москва — сухо отговори Руслан.

Козела вече знаеше всичко. Виждаше изпитото, гневно лице на чеченеца и единствената му мисъл беше: *Кого държи отговорен?*

— Спестяваш ми тежки усилия, Руслан. Мразя да бъда лош вестител! — Очите на кавказеца гледаха втренчено, зло, немигащи като на орлите. — Бог да го прости, Бадрудиди! Не мога да се отърва от една мисъл, брат. Аз го пратих на смърт!

Руслан поклати глава.

— Не, Козел, война! — Гласът му режеше като нож. Лицето му не издаваше мъка, но очите — тиха, неизлечима ярост. — Путин погази клетвата! Тръгваме ли?

Козела кимна и му подаде плик — и двамата знаеха какво е съдържанието му — новата самоличност на Руслан Ямадаев. Чеченецът остави сака си в краката му и отиде в тоалетната. След петнайсет минути се върна „друг човек“.

— Имаме четирийсет минути, Козел! — каза Руслан, който се беше превърнал в литовския гражданин Роберт Кундавиченюс. — Ела в бара! — продължи кавказецът. — Да поменем с добро малкия.

Козела пиеше водка, Руслан поръча два коняка и две водки. Дълго и мрачно се взираше в кехлибарената течност, взе една от водките пред погледа на смаяния барман и я изля в мивката.

— Сполука, брат! — съскащо каза той и вдигна другата. — Да поменем Сулим и Бадрудиди, Козел! Те бяха мъже!

Козела беше смаян от този ритуал, но се стараше да не проличи.

— Лека им пръст! — тихо каза той. — Господ си знае работата!

Бяха изпили по три водки, когато от информацията ги повикаха за полет София — Атина.

Исус влезе в супермаркет „Оазис“ в комплекс Дружба. Прекоси го и почука на административната врата. Три резки удара, интервал, нови два, интервал и още три. Едва тогава му отвориха. Вътре играеха бридж-белот четирима от неговите хора. Двама зяпаха в масата, един пазеше вратата.

— Мараба, пичове! — каза той и седна. — Заебете пантите! Какво става?

Мъжете, едва прехвърлили двайсетте години, оставиха картите на отрупаната с банкноти маса.

— Жътвата е в ход, Соте! — каза един от играещите — младеж, гол до кръста, осеян с татуировки. — Милко Буржоазията е в преразход.

— Къде е? — попита Исус.

— В един контейнер наред Абисиния. Ще мине за работа на Гетото.

— Куршум?

— Не — отговори плешивият. — Нож и гарота. Мангалите избягват да стрелят.

Исус кимна.

— Добре, Гури! Какво става с Пепи Американеца?

Този, който Исус нарече Гури (умалително на горила), посочи с пръст вратата.

— Македонецът се занимава с него.

Исус премести погледа си.

— Пипкава работа, Соте! — каза Македонецът. — Ченгетата са около него. Вдигнал съм пусия пред майка му. Цяла седмица не е стъпвал там.

— Слушай, Македонец! — без да го поглежда каза Исус. — Получаваш пари за работа, не за да си драпаш макарите. Давам ти два часа! Вземай Малкия и Големия боклук и тръгвай! Сега е дванайсет. В четиринайсет или Американецът ще е минало, или ти ще бъдеш „поръчан“. Действай!

Македонецът се опита да възрази, но Исус изкрещя:

— Марш! — и отне всичките му възможности за оправдание.

Когато килърите излязоха, Исус се обърна към Горилата.

— Не ги разхайтвай, Гури! Плащаме им за работа!

— Наистина е гъсто около Американеца — подхвърли нехайно Горилата.

— Майната им! Или той, или те!

— Нямам му доверие на тоя гъз!

— Последен шанс! — неопределено каза Исус. — Има още една мишена. Таквор Бедеян — арменец, комарджия. Играе и с полицията, и с грузино-еврейската група.

— Човек на Звиат Хурия! — възкликна Горилата.

— Именно — кимна Исус.

— Защо не ударим боса, Соте? Писна ми от сол ташаци!

— Горила, от тебе се иска действия, а не акъл! — Исус стана. — Ще го намерите в казиното на „Японец“^[1]. Носи бели сака и папийонки. Ще го разпознаете. Днес е вторник, искам го до края на седмицата!

Исус напусна супермаркета, качи се в колата си и потегли за „Младост“.

От южната страна на Цариградско шосе бяха действали чисто, по системата „Чарлз Бронсън“. За непросветени, това не значеше нищо, но в престъпния свят — най-трудната „жътва“. Подмяната на каубойски или екшън прийоми объркваше полицията и жертвите минаваха я за самоубийци, я за загинали при нещастен случай. От тримата поръчани единият беше паднал пиян от шестия етаж, двама се бяха удавили при риболов в язовир „Искър“.

В четиринайсет часа Македонецът не беше се отчел, а Исус все още отлагаше да реши съдбата му. Паркираше пред бар „Пирот“ в „Люлин“, когато го потърси Горилата.

— Макето се върна с празни ръце. Има обяснение. Според мен, разумно, Соте!

— Да чака там! — заповяда блондинът, огледа се и слезе от мерцедеса.

Мразеше този квартал. Чувстваше се напрегнат, когато трябваше да пътува по булевард „Европа“. Още повече, когато трябваше да застане очи в очи с гърка. Затова и отлагаше колкото може срещата с Христофорос Таки, но никой друг не можеше да му помогне в отстраняването на командосите от „Дув Девам“.

Беше сам, гъркът с трийсет души охрана.

Как се върти бизнес между принц и просяк? — мислеше Исус, вървейки с репетирана, нехайна походка.

Таки едва надхвърляше 160 см ръст, беше слаб, дори хилав, носеше обувки с комично високи токове, обица на ухото, коса, разрошена с брилянтин, и приличаше на всичко друго, но не и на класически образ на мутра, макар че беше един от най-страшните хора в ъндърграунда. Беше си спечелил слава на безмилостно жесток, хладнокръвен убиец и по някакъв непонятен за Исус начин успяваше да го внуши и на бандата си.

Огромният „Люлин“ беше изцяло в негови ръце, хероинът също, и не допускаше на територията си дори такива свръхиграчи, като изчезналия Мето Илиански, Златко Баретата и отбора на Клюна.

Малко гангстери имаха повече врагове от него и затова беше разбираема охраната, която правеше плътен кордон около него.

Когато нямаше покрив над главите им, бодигардовете вървяха около него с една ръка в джобовете, стискайки револвери, другата — вдигната високо над главата, като древния римски, по-известен като хитлеристки поздрав.

Преди да стигне до него, Исус беше пребъркан за оръжие, макар всички да знаеха, че е оставил играчките в колата.

— Чист е — каза един от охраната и грубо го побутна към масата, на която го чакаше гъркът.

— Здравей, Таки! — нехайно поздрави Исус, но домакинът му нямаше никакво намерение да любезничи.

— Какъв го дървиш тука, руса курво? Или смяташ, че като си блондинка, може да ме преобещ във въздуха?

Исус се усмихна, според него приветливо, всъщност смутено, без да го осъзнава. Таки обаче имаше око рентген.

— Слушай, малкия — каза той, — аз шибам дявола у небето, така че не се опитвай да ме прекараш на земята!

— Нямам такова намерение, Таки! — каза Исус, сядайки срещу него. — Отвори се бизнес, реших да го споделя с теб!

— Внимавай каква глупост ще изтресеш — каза Таки. — Мразя да ми губят времето. Пей и се съобразявай с кого говориш!

Ще ми паднеш, мръсно джудже! вътрешно бесен, мислеше Исус, пое си дълбоко въздух, преброи до десет, както го беше научил Козела.

— Поръчаха ми Доган. Какво ще кажеш?

— Аз съм грък — отговори Таки. — Няма турчин, който не бих заклал с удоволствие!

— Как си с евреите? — попита Исус.

— Освен че съм грък, съм и християнин, момче! Та какво за евреите?

— Сокола и обкръжението му чакат един от шефовете на Мюсюлманското братство. Според едни сведения свързан с Ал Кайда, според други — президент на фондация „Шахид“. И в двата случая враг на християнството е основната патерица на Доган. Това е едната поръчка.

— Колко? — попита сухо Таки.

— Сто хиляди евро на глава. Това е предложението. Предполагам, че подлежи на пазарлък.

— Кой е фингърът?

— Аз.

— Не се ебавай с мене, русо лайно! Кой е поръчителят?

— Москва — каза с нарастващ гняв Исус. — Но фингърът съм аз... или посредник, както щеш го наричай! И пазарлъка, и парите ще минат през мене. Поемеш ли офертата, аз съм отговорното лице.

Таки се замисли. Седеше на празна маса, подпрял костеливите си длани на ръба ѝ, барабанящ с дългоноктестите си кутрета по нея.

— Петстотин хиляди евро за ислямистите или си ебавай мамата! Москва не знам, но аз не подлежа на пазарлък.

Бинго! — помисли Исус, стараейки се да не му проличи задоволството. Таки беше посочил първоначалната оферта на Козела, а тя даваше възможност за дубъл и по-сериозни преговори. Именно това беше сумата, която щеше да съобщи на работодателя си. Исус вдигна поглед и срещна мътните кафяви очи на джуджето.

— Ще предам офертата в Москва, Таки! Трябват ми два дена за отговор.

— Имаш ги — каза гръкът. — Другата акция?

— Да вървим step by step.^[2]

Исус чу уморителни нотки в гласа си и сам си тегли майната. *Дръж се на положение, момче!* изкомандва той сам себе си, когато Таки го върна на масата.

— Другата оферта, Соте! Нямам време за губене!

Ангел Сотиров, Сотан или Исус мълча няколко секунди преди да вдигне глава.

— Обратната игра, Таки! Евреи командоси!

— Колко?

— Шест души между София и Бургас.

— Кой е фингърът?

— Аз. Поръчителят — Риад, Саудитска Арабия. Схемата е същата.

Този път Таки се замисли.

— Командоси?

— Школувани мъже, опасни. Не знам нищо за обкръжението им. Имам само имена и адреси. И срок.

— И той е?

— Края на годината. В един ден трябва да отидат и шестимата в преразход. Само така ще се прекъсне веригата и ще избегнем намесата на наши и техни играчи.

— Мосад? — попита Таки.

— Елитните им отряди. „Кидон“ и „Дув Девам“.

Гъркът едва ли беше чувал тези наименования, но не зададе повече въпроси.

— Кога и каква цена?

— Денят по твой избор, цената същата, условията засега — твърди.

— Ти луд ли си бе, момче?

— Аз съм посредникът, Таки! Умишлено исках да спестя тази информация. И на мен ми се вижда по-скоро милостиня, отколкото бизнес.

— Един милион... — каза Таки. — Нито цент по-малко. Изчезвай! Ако клекнат, заповядай, ако не — да не съм ти видял очите! Кало таксиди!^[3] — и заповяда на бодигардовете си: — Разкарайте го!

Пътувайки към „Дружба“, Исус набра телефона на Козела.

— Къде си, шефе?

— Далеч. Какво има?

— Имам офертата на гърка. Два милиона и половина евро!

— Пробвай със „Златната барета“. Много алчни взеха да стават тези копелдаци!

— Ще опитам — каза Исус. — Ще те държа в течение... — и изключи телефона.

Когато се върна в „Оазис“ Исус мълчаливо застреля Македонецата. Един куршум в главата и една контрола в сърцето. Заповяда на Горилата да го погребат в езерото, изми си ръцете с белина, отърва се от „Беретата“, пъкна един „Глок“ под колана и тръгна на среща с Бенина.

Щом Козела прекъсна разговора с Исус, набра друг телефонен номер.

— Можеш ли да говориш? — попита той, когато чу мъжки глас.

— Да, Лили! — отговори Валери Мишев, синът на Плъха, когото баща му отдавна беше внедрил в бандата на Таки.

— Чакай да изляза, много е шумно! — и след малко добави: — Слушам те!

— Исус беше ли при гърка?

— Да.

— Сума сумарум?

— Едно и половина — беше отговорът.

— Добре — каза Козела и изключи.

Исус се готвеше да заработи един милион евро за своя сметка.
Наистина много алчни станаха тези копелета!

— Какво става с теб, скъпи? — попита плувналата в пот, възбудена до лудост Бенина.

Исус лежеше до нея гол, с учестено дишане и затворени очи. Този красив като ангел мъж изглеждаше напълно безпомощен.

— В мен ли е вината?

— Не. — Пусна краката си на пода, стана, отиде в банята, заключи вратата, нещо, което не беше правил досега.

Бенина струпа възглавниците, подпря се полуседнала на тях, запали цигара и опита да потуши огъня.

Какво става с него, по дяволите? мислеше тя. Исус ѝ раздираше недрата, актът с него беше изключително преживяване. Случваше се да получи четири-пет оргазма на сеанс. Той беше ненаситен мъж. При повторение на акта соковете ѝ пресъхваха и обикновено започваше болката. Разбира се, имаше заместители. Днес с него ставаше нещо. След няколко минути Исус се върна мокър, загърнат в хавлията и седна до леглото.

— Имам шибана среща, Бени! Акълът ми е все там.

— Кога? — попита тя.

— Тази вечер в шест. С един от най-големите гадове в държавата. Нито го познавам, нито имам идея за подход.

Бенина го разбра. Тя помнеше старата гаменска фраза: „Болен хуй ебе, но кахърен — никога!“.

— От групировките? — попита тя.

Исус поклати глава.

— Самостоятелен играч. Чувала ли си за Златната барета?

— Не.

Във Варна, където беше минал живота ѝ, такъв „артист“ не беше влизал в полезрението на местните гангстери.

— Софиянец?

— Ебал ли съм му майката! — ядосано каза той. — Генералът иска срещата. Моите хора избягват да споменават прякора. Когато говорят за него, снишават глас и го наричат Скорпиона.

Бенина се замисли. Можеше да му предложи отстраняването на този тип, но не и сътрудничество. Знаеше, че не трябва да пита, а и в дългия си, объркан сексуален живот за първи път ѝ се случваше да изпитва болезнена нужда от някого и да се чувства щастлива, когато се слее с него.

— Да дойда с тебе? — тихо предложи тя.

— Не — но гласът му не звучеше убедено.

— Ще стоя настрана — продължи умолително. — Не искам да си сам, Соти!

Исус запали цигара, стана, отиде до прозореца и дълго гледа на улицата. Едва когато пепелта от цигарата падна на босия му крак, като че ли излезе от унеса и се обърна към нея.

— Може да стане опасно, Бени!

— Защо? — започна тя, невярваща в думите, които се готвеше да изрече. — Аз не съм закрила, нито опасност. Делова двойка. Аз придружавам мъжа си, той ме държи далеч от делата си и чакам отвън. Имунизация срещу мокри прийоми.

— Поемаш голям риск! — За първи път го виждаше неуверен, дори плах, а това кой знае защо усилваше чувствата ѝ към него.

Загаси фаса, скочи пъргаво от леглото и подхвърли през рамо:

— Бърз душ, обличам се и идвам! Няма да те оставя сам... — после добави: — Никога! — и хлътна в банята.

Същия ден Джон Хакел беше посрещнал Морис Алкалай на международното летище във Франкфурт. Беше го настанил в частната клиника на професор Гьотц.

Два атентата беше преживял сабри и от двата беше оцелял, но не без последствия. От взрива беше загубил слуха в дясното ухо, частично в лявото и страдаше от перманентно главоболие. А изстрела в лявото му рамо, освен че беше раздробил ключицата, беше засегнал и някакъв нерв. След наместването на костите, главата му оставаше клюмнала наляво. Фридрих Гьотц — хирургическо светило, познато по целия свят, беше събрал медицинския елит на Германия да консултират пациента му и беше определил лечение. На другия ден сабри щеше да бъде подложен на неврологична операция, а после прехвърлен в берлинското „Шарите“ за офталмологично лечение. Това утре, а тази вечер щяха да се насладят на ротарианския лукс, който „Рейнланд клуб“ предлагаше. Вече повече от час обсъждаха общите си дела. По-скоро сабри излагаше заповедите си под форма на идеи, когато незабелязано в диалога попадна името на Козела. Произнесе го Хакел, макар че беше редно Алкалай да открие тази забулена с недоразумения тема. Сабри остави храната си, махна салфетката и центрира погледа на разместената си глава.

— Интересува те съдбата му? — попита той.

— Присъдата.

— Не е ли рано?

— Решенията са твои.

— Но подозренията — взаимни!

— Трудно решение, сабри. За мене трудно. Съжителството на полицаия и гангстера ме обърква. Не знам кое преобладава в този балкански Янус.

Алкалай забави отговора. В очите му виждаше смесица от раздразнение и досада, но и емоция, а не беше лесно да изкараш от равновесие стария генерал от всички световни разузнавания. Дори смъртта на Оливия Литовката посрещна с каменно изражение. Алкалай вдигна чашата си и преди да отпие каза:

— Присъдата е смърт, времето неуточнено! — и с това даде да се разбере, че разговорът е приключен.

Във Франкфурт беше седемнайсет часа, в София осемнайсет, когато Исус паркира мерцедеса си между блоковете в „Белите брези“.

— Къде е срещата? — попита Бени.

— Не знам. Или тук, или ще ме командват дистанционно.

След едночасово разкарване из София, все пак срещна Скорпиона. Заведоха го в някаква долнопробна кръчма в „Надежда“.

Златната барета го посрещна сам. Но за негов ужас — знаеше коя е Бенина. Знаеше много повече, съдбата на братята й, и най-лошото — съществуването на Володя Аберман. За щастие на Исус, Скорпиона му хвърли тези сведения в очите преди той да има глупостта да му „поръча“ командосите на Мосад.

Скорпиона прие офертата. Сто хиляди евро за Доган и същата сума след необходимите справки около Шейха. Исус беше живял сравнително кратко, но животът му беше минал между опасни хора. Никога не беше срещал по-влудяващо опасен тип от Скорпиона, който говореше тихо. И в продължение на три часа не помръдна нито една част от тялото си. На връщане, когато пътуваха смълчани в колата, трескаво мислеше: *Къде съм виждал подобно поведение?*

Не си отговори нито тогава, нито по-късно, когато довършиха злополучното чукане с Бени. Разбуди го сън. Седна в леглото и се опита да го възстанови в паметта си. Да... сънуваше американски филм с Пол Нюман. Точно така. В „Омбре“^[4] индианецът не мърдаше с часове, владеейки до съвършенство тялото си. Този образ се опитваше да изрови Исус, наблюдавайки поведението на „баретата“.

Козела направи справката си. Исус се беше срещнал с „баретата“, но отново беше заделил четиристотин хиляди евро за своя сметка.

[1] „Японеца“ — хотел „Кемпински-Зографски“. ↑

[2] step by step — стъпка по стъпка (англ.). ↑

[3] Кало таксиди — здравей (гр.). ↑

[4] „Омбре“ — амер. филм; омбре — човек (исп.). ↑

IX

В София температурата беше девет градуса, ръмеше, духаше остър северен вятър. Атина ги посрещна обляна в слънце, топла и приветлива. През целия полет Руслан не отрони дума. Загледан през люка, стиснал с ръце сгъваемата маса, не се докосна до менюто. Единственото му движение беше да отпива от водата, но и Козела не очакваше кой знае каква общителност от чеченеца. Отдаваше поведението му на болка по загубения брат и отмъстителни мечтания, но когато излязоха от аерогарата, Руслан пое дълбоко въздух:

— За първи път летя, Козел. Отвратително!

Напуши го смях. Най-малко аерофобията беше обяснението, което очакваше. Имаше всякакви хора. Чеченецът не беше единствения ловец на лъвовете, който припада при вида на мишка.

Таксито ги отведе пред хотел „Елион“. Полетът траеше час и четиридесет минути, а трафикът от летището до хотела — два часа и десет. Треперещ от нерви, Козела плати на шофьора и се обърна към спътника си.

— Водка! Всичко друго може да почака!

Влязоха в бара на „Елион“. Козела поръча коняк за него, „Смирноф“ за себе си, на екс изпи двайсет и пет грамвата си чаша, с жест заповяда на бармана да долее и едва тогава реши, че е време да обърне внимание на спътника си.

— Знаеш ли защо сме в Атина, Руслан?

— Не.

— Време е да попиташ?

Чеченецът поклати глава.

— Любопитството е вредно, Козел.

— Наричай ме Бен — каза той и продължи: — Ще ти поверя жена си и сина ѝ. Ще се разделим на летището. Вие — за Африка, аз — за Москва.

— Не говоря езици.

— Флора, жена ми, ще се оправи.

— Оръжие? — попита Руслан.

— Ръце в джобовете. На място ще си доставиш каквото ти трябва.

Руслан поклати глава.

— Жена ти да потвърди, че ще търпи моето присъствие!

Тази деликатност беше разбираема и Козела я приемаше. Нещо повече — уважаваше я. Ако срещу него беше не чеченски убиец, а някакъв европейец, би си помислил, че има работа с джентълмен.

— Наздраве, Руслан! Жена ми е в хотела. Като поема необходимата доза отрова ще ти я представя.

Козела извади телефона, зарови се в менюто, намери търсения номер и го набра.

— Готов ли си, Влад? — каза, когато чу гласа на евреина.

— Да, Козел!

— Чакам те в „Елион“! — това беше заповед. — Кажу на портиера, че търсиш Бен Хоровиц. — Изля втората водка в гърлото си, и каза на Руслан: — Ще доведе жена си... — и излезе.

Флора беше наела двеста и първи апартамент. Козела почука според уговорката, но не беше довършил сигнала, когато вратата се отвори и молдовката увисна на врата му. Усещаше вътрешните й ридания, но очите й бяха сухи. *Спасявам или убивам тази жена?* мислеше той, докато я въвеждаше в стаята.

— Знаеш ли коя е най-голямата далавера в света, момче? — попита Козела.

— Имаш предвид, бизнес? — разсеяно каза Аберман.

Беше нарисувал дамски чадър на широк бял кадастрон и номерирал съставните му части.

— Както щеш го наричай. Бизнес, търговия, далавера, чувство за вина.

Аберман се замисли.

— Има много отговори, Козел.

— Бен Хоровиц! — остро го прекъсна Козела. — Изброй ми някои от тях!

— Що за идиотски изпит? Наркопазар, оръжеен експорт, шоубизнес, порно, спорт... много са.

— Точно така — кимна Козела. — Но по-голям от тях е Холокоста.

Няма по-печеливша търговия от кожата на сънародниците ти.

— Отвратително, г-н Хоровиц! Не очаквах да чуя подобна гадост от устата ти.

— Но вярна. Вие осребрихте всяка капка еврейска кръв. В милиардни тиражи надхвърлихте реланса. Това, което правиш ти, с нищо не е по-различно от който и да било ционистки ход. Всичко е търговия, Владко! Декретът на Бен Гурион, фондацията, Ротшилд, кръга „Билденберг“, дори шедьоврите на Спилбърг. Целта е една и съща! Този шибан бастун, който си нарисувал тук...

— Това е чадър, г-н Хоровиц!

— Все в гъза... — грубо го прекъсна Козела. — Ще го пълниш с кокаин, нали?

— Де да беше толкова лесно. — Аберман опита да противоречи, но Козела нямаше намерение да го слуша.

— Ноу-хау, нали? Защо не го продадеш на арабите? Познавам човек, който ще го оцени на теглото ти в диаманти.

Аберман се замисли.

— Станах излишен? Така ли да го разбирам, г-н Хоровиц?

— Не още. От тебе зависи дали ще продължиш, или ще вземеш асансьора за Хадес.

Козела седна. До този момент беше ходил от ъгъл до ъгъл, едва потискащ напрежението си. Ставаше все по-зле и все по-трудно плуваше в това море на парадокси.

— Следиш ли ми мисълта, Влад?

Евреинът кимна.

— Асансьора за Хадес? — повтори тихо той. — Готвиш се да ме пратиш в Ада?

— Не аз — каза Козела — и не в Ада. В Африка. Ще работиш под контрол, момче! Излиташ утре! Там, където отиваш, е пълно с евреи, но зад гърба ти — чеченец. Ясен ли съм?

След известно колебание Аберман попита:

— Ноу-хауто?

— Претория. Дестинация — това няма да разбереш никога. Дешифрирай ми тези рисунки!

Аberman отпи глътка вода, навлажни сухите си устни.

— Дамски чадър, китайско производство, има точно определено тегло — четиристотин грама. Основата е бамбук, спиците — алуминий. На струг се сваля вътрешният слой на дървото и олеква със сто грама, кухнята се запълва с прах, е... да го наречем кокаин. Полира се със сандалово масло и кучетата не го надушват. Разбира се, чадърите не стават за употреба и са крехки, но в един пакет според китайските стандарти се поместват 5 килограма прах. В една пратка — половин тон. ДЕА надуши хранителните канали, но гледа през пръсти на китайската контрабанда. Там пушат опиум и не посягат на твърда дрога. Гарантирам поне три безпрепятствени пратки.

— Какво се иска от мен? — попита Козела.

— Доставка, часовникарски струг, помещение и охрана.

— Ще ги имаш! — Козела стана отново. — Внимавай, г-н Аberman, решиш ли да ме пренесеш в жертва на Холокоста, чеченецът ще ти окачи ташаците на ухото! Като черешки!

— Кой е той? — плахо попита Аberman.

— Ще го видиш. Млад мъж, спокоен, тих, дори джентълмен. Влад. — Козела се усмихна криво. — До едно време. Не го подценявай, ако не искаш да минеш през деветте кръга на Ада!

Козела сложи длан на бравата, но преди да отвори вратата, подхвърли:

— Утре пътуваш! — и го остави да гадае съдбата си.

Вечерта представи Флора на Руслан Ямадаев. Нямаше нужда от много приказки. Жена му беше свикнала да не задава въпроси. Чеченецът нямаше нужда от отговори. Той беше представил претенциите си и чакаше резултата им. Козела — също, но за разлика от Ямадаев, той знаеше размера на провала.

На свой ред и Джибрил беше намерил смъртта си, но едва ли имаше човек, който би съобщил тази новина на Руслан. Всеки случай не на живия чеченски боевик, загубил втори брат за чужда кауза.

Козела се беше задоволил да му каже, че Алкалай отсъства от Москва и това бави операцията, но знаеше, че тази лъжа не може да

издържи дълго. И още една лъжа му тежеше на шията като „воденичен камък“, колкото и да мразеше банални сравнения. Беше обещал на мадам Сабат да доведе Влад Аберман в София. Вместо това го изпращаше в Претория под охраната на Ямадаев.

Живееше в парадокси, потънал в лъжи. Лъжеше всички, включително и Флора, но беше невъзможно да излъже себе си. Един ден, така или иначе щеше да застане очи в очи с истината. А тогава „... еба ли му майката, ще мисля после“ реши той, набирайки телефона на Плъха.

— Колега, на тринайсети ще бъда в София. Бъди така любезен да ме посрещнеш!

— Имаш го, колега! — с умишлено разлигавен глас отговори бившият полковник Симеон Мишев. — Някакви претенции?

— Вземи „блондинката“ със себе си — каза Козела и изключи.

Бенина трябваше да пътува до Бургас да осъществи някаква среща, на връщане да се отбие в Стара Загора, в Пловдив, в Пазарджик и да се прибере в София.

Беше петък следобед, когато помоли Исус да я придружи.

— Не ме оставяй сама, скъпи — кокетно помоли тя. — Светът е пълен с изкушения.

Бяха се любили, пушеха по гръб.

— Кога? — попита той.

— Трябва да взема от една позната писма и да ги разнеса на близките й. Не мога да откажа. Да тръгнем тази вечер. Ще преспим на Слънчев бряг, ще се разходим и... ще бъдем заедно.

— Добре — разсеяно отговори Исус.

Бенина само това чакаше, скочи от леглото, каза:

— Пригответи се! Облечи костюм, скъпи! Искам да си най-красивият мъж в България!

Докато Бени отсъстваше, Исус се обръсна, обу джинси, черна риза, черен блейзър, зареди БМВ-то с бензин и когато паркираше я видя да се задава.

Бени отвори вратата и седна до него.

— Аз съм готова — каза тя.

— И аз. — Исус включи на скорост и подкара.

Прекараха четиристотин километра в празни приказки, в любовни закачки, в планове за бъдещето. Пиха кафе на мотел „Ихтиман“, обядваха на „Петолъчката“ преди Сливен и спряха пред хотел „България“ в Бургас. Исус взе паспортите и тръгна към рецепцията, Бенина набра някакъв телефон и отиде при него.

— Ще се чакаме в бара — каза тя и после се обърна към рецепционистката. — Ще потърсят Бенина Аберман. Млади мъже, двама или трима, моля ви, препратете ги в бара.

— Не ги ли познаваш? — попита Исус, влизайки в заведението.

— Не — нехайно отговори Бенина. — Познати са на една близка.

Исус продължаваше да не се усеща, дори тогава, когато зад гърба му застана един млад здравеняк, една глава по-нисък от него, но плещест като щангист.

— Вие ли сте, Бенина? — попита той.

— Да. — Бенина отвори чантата си и му подаде бял запечатан плик.

— Благодаря! — каза мъжът. — Поздравете Джуит!

— Това беше... — весело каза Бени. — Нощта е наша, скъпи! Предлагам да пийнем кафето, да хапнем в ресторанта и да се хвърлим в леглото.

Така и направиха, но Исус, сляп и глух като див петел в любовен период, продължаваше да не разбира какво става. Или поне не си даваше труд да вникне в акцията на любовницата си.

Сутринта се изчукаха под душа, разплатиха се в хотела и тръгнаха по обратния път. Подобна операция се извърши и в хотел „Верея“ в Стара Загора. Този път дойдоха трима мъже, завариха ги да обядват, пиха по едно малко уиски с тях, получиха плик, настояха да платят сметката и си отидоха.

Наближаваха Пазарджик. Бенина шофираше по нейно настояване. Исус търсеше рок балади по радиостанцията, когато погледът му попадна върху отворената ѝ чанта, лежаща на седалката. Отвътре се подаваха още два бели запечатани плика. „Куриер!“ помисли той и изведнъж изтръпна. Влизаха в Пазарджик. В паметта му прозвучаха думите на Козела: „Командосите на «Кидон», «Дув Девам» са разположени по оста София-Бургас“. Генералът наричаше дестинацията „Тракия“. *Дали Бенина не минава по същия маршрут?* помисли той.

— С колко души имаш среща в Пазарджик?

— Не знам — отговори Бенина. — Колкото дойдат, толкова!

БМВ-то излезе от магистралата, мина под нея, достигна предградията, когато тя спря, извади телефона и набра някакъв номер.

— Търся г-н Коен — по всяка вероятност това беше той, защото Бенина продължи, — влизам в Пазарджик. Ще ви чакам в дневния бар на хотел „Тракия“ — и добави: — Двама сме, аз съм тъмнокоса с черно кожено яке, мъжът ми е рус, по джинси и блейзър. Лесно ще ни познаете, г-н Коен! — после се обърна към Исус. — Карай ти, скъпи, не познавам града!

В Пазарджик процедурата се повтори. Мъжете бяха двама и на уговорената среща преди тях.

Предупреденият е въоръжен мислеше Исус, когато гледаше предаването на писмото. Бенина получи запечатан пакет с размерите на кутия цигари, който трябваше да предаде в София. Нямахте съмнение, именно това бяха командосите, които Козела му „поръча“ чрез Таки и Скорпиона.

— Какво ти е, Соти? Изглеждаш замислен!

— Не. — Исус я прегърна през рамото. — Чакам те да си свършиш работата.

— Приключихме — каза Бенина. — Тръгваме за София.

Това Исус има глупостта да попита:

— Защо прескочихме Пловдив?

Бенина го стрелна с лешниковите си очи. Нищо друго, освен неприятна изненада не се четеше в тях.

— Забравих! — сухо каза тя. — Откъде знаеш, че трябваше да спра там?

— Не знам. — Исус вдигна рамене. — Град между София и Бургас. В чантата ти има още един плик.

Бенина мълча известно време, набра телефона и се изтегли в преддверието на дневния бар. Не бяха минали две минути, когато двамата командоси се върнаха. Исус не чуваше разговора. Не видя дали Бенина им предаде писмото до пловдивските командоси, но и не я попита.

— Тръгваме ли?

Бени кимна. Пътуваха мълчаливо, слушаха музика, бяха преполовили разстоянието, когато чу гласа ѝ:

— Ти знаеш кои бяха тези мъже, нали?

— Аз? От къде на къде? За първи път ги виждам!

— Аз също — каза Бенина, — но и двамата знаем кои са, скъпи!

— Надценяваш ме — каза той, но знаеше, че е направил изключително левашка грешка. — Нито съм покойната Ванга, нито Нострадамус!

Бенина не му повярва, а той съзнаваше, че е по-добре да остави този разговор без последствия. Когато паркираха пред квартирата Бенина каза:

— Трябва ми колата! Ще се върна след един час.

Исус ѝ подаде ключовете, изчака я да потегли и набра телефона на Козела.

— Видях евреите — каза той, когато го свързаха. — Бенина ми ги показа. Разнесе им някакви пликосе, но схвана, че разгадах кои са!

— Поръчител? — глухо и отдалече попита Козела.

— Еврейката... Джуит...

— Кой замести Маласа?

— Едно копеле, викат му Шахматиста.

— Дръж го изкъсо, Исусе — заповяда Козела. — Той е евентуалният фингър. И не се опитвай да работиш за своя сметка, момче! Справиш ли се, ще бъдеш богат човек. Не се опитвай да „щипеш“! Чувството за вина е по-шибано от вината. По-достойно е да си виновен, отколкото крадец!

Исус нямаше нужда от повече. Генералът му даваше да разбере, че е разгадал двойното му счетоводство.

Козела затвори телефона и се облегна на седалката.

Захождаха на летището в Кейптаун. Флора и майка ѝ спяха. Осип и чеченецът играеха някаква руска игра с пръсти. Козела затвори очи, чу командата: „Затегнете коланите!“ и телефона му отново завибрира в джоба. Беше Алкалай.

— Шейха е в София, генерал. В „Хилтън“, под името Исмаил Азар.

Бенина Аберман беше изправена пред отвратителна алтернатива. Кръвта и моралът ѝ подсказваха, че трябва да разкаже всичко на мадам Сабат, сърцето — че трябва да пази Исус. Една дума и красивия ѝ любовник щеше да бъде мъртъв.

Седяха тримата в хола на барон Йохан фон Веер, но явно очакваха някой, защото Джоана я посрещна с думите:

— Не бързай с доклада, Бени!

Нямаме време! мислеше Бенина, докато тази мистериозна жена ѝ сервираше чай. Йохан седеше мълчаливо, пушеше навъсен, отпиваше малки глътки от зеления си „Ърл Грей“^[1] и с цялото си поведение демонстрираше яда си.

Тайно ме псува!, мислеше Бенина. *Може да съм курва, но това не е негова работа. Вече не е и никога няма да бъде!*

След половин час се появи и Джон Хакел. Бенина вече трепереше от нерви. Знаеше, че Исус я чака, знаеше много повече. Любовникът, годеникът, бъдещият ѝ съпруг и тя не знаеше какъв е точно, беше започнал да я подозира, а това значеше, че ще бъде принудена да лъже и работодателите си, и него.

Джон Хакел отказа чая, поиска скоч и седна мълчаливо. Тягостно мълчание цареше в хола, но май не домакинът налагаше настроението. Нещо витаеше във въздуха и все повече я изнервяше.

— Говори, Бенина! — каза Хакел. — С кого се срещна?

— С когото трябваше — отговори неуверено тя. — Писмата стигнаха до адресатите.

— Пловдив? — обади се Йохан.

— Джоана знае! — отговори Бенина. — В центъра на града имаше полицейска хайка, така и не разбрах каква. Помолих момчетата от Пазарджик да предадат пратката.

— Бенина — обади се отново Джон Хакел, — знаеш ли какво е заповед?

— Мисля, че да — все по-тихо и все по-неуверено отговаряше тя.

— Кога една заповед е изпълнена?

— Какво искате да кажете, г-н Хакел? Обвинявате ли ме? Казах ви, Пловдив ми се стори опасен.

— На теб или на Исус? — сухо попита мадам Сабат.

Бенина не издържа и ревна. Тежки конвулсии я раздираха. Знаеше, че се е провалила и че провала ѝ е достойние на висшите

офицери от Мосад.

— Обичам този мъж! — каза тя. — Какво да правя? Лудо влюбена съм. Той не знае нищо, честна дума! Дума не съм му казала!

— Успокой се, момиче! — Хакел стана. — Говори! Избърши си сълзите и говори, по дяволите!

— Исус видя ли нашите хора, Бени? — попита мадам Сабат.

Бенина се извърна към нея.

— Не, честна дума — каза тя, знаейки, че не ѝ вярват. — Не, Джоана, за бога, аз не съм предател!

Бенина беше готова да падне на колене пред тази жена, от която единствено очакваше и разбиране, и помощ.

— Те не знаят какво е любов, Джоана! — продължи да стене Бени. — Чакаше ме в колата, докогато бях на срещите, честна дума, Джоана! Кълна се...

Докато траеше тази тирада Бенина не забеляза, че Джон Хакел е минал зад гърба ѝ. Усети го едва когато прехвърли примка около врата ѝ. Трийсетина секунди по-късно беше мъртва.

— Погрижи се, Йохан! — заповяда мадам Сабат.

Измъкна от чантата си найлонов пакет и го просна на пода. Когато го разгърна, той се превърна в саван. С Хакел положиха безжизненото тяло в плика, дръпнаха ципа и Фон Веер го отнесе в съседната стая. През нощта щеше да го натовари в багажника на колата си и с тежести да го удави в язовир „Искър“.

Когато останаха сами, мадам Сабат се обърна към Хакел:

— Знаеш ли кой е любовникът на Бенина, Джон? Някакъв младок, блондин.

— Човек на Козела, Джоана. Не е изключено да е снимал командосите.

— Да се погрижим за него, приятелю?

— Не бързай — каза Хакел. — Козела! Младокът сам няма да предприеме нищо.

Мадам Сабат отпи глътка и вторачи умните си очи в него.

— Почнаха да се трупат случайности, Джон! Случайно двама чеченци посягат на сабри, подозрението пада върху Козела, но той се оказа чист. Държи Влад Аберман, праща свой сътрудник по стъпките на нашите хора. И това ли е случайно, г-н Хакел? Доган е жив, поръчката в сила. Случайно, нали? Исламболи е в София, Козела

случайно отсъства от държавата. Не станаха ли много случайностите, колега?

Хакел кимна замислен.

— Разбирам те, Джоана! На твое място и аз бих се съмнявал в него.

— Тогава да си разменим местата, Джон! Как би постъпил?

— Ще ти отговоря утре, Джоана!

Мадам Сабат поклати глава:

— Не, г-н Хакелман, веднага! И не става дума за отговор. Заповед, колега! Русият трябва да потъне, а когато „Кидон“ изтръгне Влад Аберман от Козела, ти ще имаш личната грижа да го отстраниш! Помогни на Йохан да прибере товара в багажника и се върни! Ще говоря със сабри, искам да присъстваш!

Мина час, Бенина не се появяваше. Исус включи телевизора, „мина“ по програмите, намери футболен мач по Ринг ТВ и се загледа. Тотнъм срещу Евертън. Сравнително непознати отбори, но по-добре от нищо. Малко по малко се увлече и не усети как мина първото полувреме.

Бенина я нямаше. Телефона не отговаряше. Исус предполагаше къде е. Шефовете на Мосад я бяха извикали на доклад и най-вероятно беше изключила апарата. Започна второто полувреме... и завърши.

Бенина я нямаше.

Исус беше гладен, отрязва парче хляб, салам, отвори бутилка бира, седна, зачака. Бяха минали три часа, когато отново я потърси. От информацията отговориха: „Временно нямате връзка с този номер“.

Знаеше, че не бива да се безпокои, че Бенина е на служба, както и той, разбира се. Професионалният живот нямаше нищо общо с личния. Той беше прозрял нейната задача, но се надяваше нито тя, нито шефовете ѝ да проникнат в неговите. Разкриване и „осветление“, както се изразяваха тарикатите, беше равносилно на смъртна присъда. Тогава вместо на сватба, щеше да присъства на собственото си погребение. Отвори втора бира и отново се просна пред телевизора. Спря се на „течац“ екшън и се загледа. Малко по малко сюжетът му се изясни. Беше достатъчно елементарно, за да се нуждае от особени тълкувания, но наситен със стрелба и кръв. Третата бира го беше

приспала. Събуди се в два и десет през нощта, вдървен от студ. Телевизорът излъчваше реклами, но Бени я нямаше. Бяха минали осем часа, а заяви, че ще отсъства един. Исус напълни гореща вана — най-добрия начин да се стопли, но когато излезе червен като рак вече течеше десетия час. Облече се, загаси телевизора и набра номера на Козела.

— Знаеш ли колко е часът, младок? — чу сърдития глас на генерала.

— Бенина изчезна! — без да му обръща внимание, обзет от паника, каза Исус.

Козела отговори:

— Типично за Аберманите! Влад — също — и прекъсна разговора.

Панически го набра отново. Козела беше изключил апарата.

Къде по дяволите е Бенина?, мислеше той. Козела беше единствения човек, способен да го насочи по следите ѝ. Отказа? *Дали не ме наказва за двойното счетоводство?* Исус излезе в дъждовната и ветровита октомврийска нощ. *Къде да вървя на майната си?* Тръгна безцелно из пустите улици на София.

Това го спаси. Макар и временно.

Щом прекоси Докторската градина, обратно към квартирата, видя пред входа паркирани джип Тойота и Ауди 80. Прикри се в сянката на дърветата и зачака. Трима мъже излязоха от входа, шмугнаха се в колите, запалиха и изчезнаха.

Когато шумът на двигателите заглъхна, Исус тичешком прекоси улицата, нахлу в дома си и се огледа. По мозайката на антрето имаше следи от грайфери, чекмеджетата му бяха отворени и съдържанието разбъркано. Седя няколко секунди като истукан в средата на хола, после влезе в спалнята, измъкна залепените с тиксо „Мозберг“ и „Глог“ под матрака, от калъфката на възглавница плика с пари, който държеше в квартирата си, и без да пали стълбищното осветление слезе на входа. От другата страна на градината в платения паркинг беше БМВ-то. Оглеждайки се като крадец, какъвто всъщност беше, Исус се качи в колата и запали. На къси светлини излезе на улицата. *А сега накъде?* помисли той, знаейки, че отговорът е някъде далече из островите на Средиземно море.

Отново набра телефона — същия резултат: „Временно нямате достъп до този номер“.

На летището в Йоханесбург Влад Аберман изчезна. Беше зарязал багажа си, документите, един сак, по-скоро ръчна чантичка, натъпкана с пари. Включително и очилата му бяха в нея. Флора беше завела майка си и Осип в хотела на аерокомплекса. Чакаха Влад да излезе от тоалетната на ресторанта. На петнайсетата минута Козела го потърси — нямаше никой. Между ресторанта и фоайето дремеше дебел негър, нещо средно между портиер и охрана. Отговори недружелюбно, дори злобно.

— Не съм видял никакъв бял мъж, а и да съм, не е твоя работа!

Козела се върна на масата, почти сигурен какво е станало с Влад. Мосад го беше отвлякъл под носа им. Чечът, както сам той се наричаше, стана и излезе. След пет минути се върна.

— Отвлекли са го! — каза той. — Трима мъже и една жена.

— Негърът ли ти каза?

— Бившият! — отговори чечът.

Верен на природата си Руслан беше изтръгнал насилствено признания и по стар навик беше ликвидирал негъра. Половин час по-късно с един линкълн континентал рент-а-кар потеглиха към Кейптаун, макар че целта им беше на север.

Козела влезе във връзка с фирма и капарира бъдещия си имот в Претория. Представи се като посредника на Флора и от нейно име извърши сделката. Акуратните германци свършиха работата, изпратиха му снимки на къщата, на прилежащия двор и интериора. Кореспонденцията продължи. Козела поиска имота да се ограда с двуметрова каменна ограда, гараж за три коли, басейн с прилежащ барпатио, смяна на интериора по негов вкус. Когато фирмата завърши работата, Козела преведе сумата по сметката им и получи нотариален акт и ключове. Беше се превърнал в собственик на двуетажна къща на улица „Дер Лейбен“ в престижния квартал Вюрст.

Полицията задължително щеше да потърси убийците на негъра и в никой случай не биваше да ги открие в Претория.

Пътуваха дванадесет часа по гладкия като постлан с фурнир асфалт.

Козела настани Флора, сина ѝ и майка ѝ в хотел „Атлантис“ и с Руслан слязоха на пристанището. Влязоха в някаква кръчма африкаанс, [2] на езика на бялото население. Трябваше да обядват и да се върнат в Йоханесбург.

Бялата полиция гледаше през пръсти на негърските убийства, но нищо не им гарантираше, че черната не е по петите им. Трябваше да се отърват от колата, да се уверят, че никой не ги преследва и едва тогава да се отправят към столицата на ЮАР. Бяха грохнали от умора, поне Козела. На Руслан не му личаха ни гняв, ни страдания, още по-малко нещо, което би могло да мине за емоции. Пътуваше мълчаливо, ядеше, когато имаше какво, пиеше, когато пиеше Козела, спеше, когато се разделяха по стаите си, но изглеждаше по един и същ начин и не задаваше въпроси. Козела върна колата в рент-офиса, унищожи паспорта на Бен Хоровиц и отново се превърна в Йон Марин. Нае две стаи в „Риц Карлтън“, и каза на Руслан:

— След два часа те каня на тържествен обяд — и се качи в стаята си.

Лежа един час със затворени очи, но сън не го ловеше. *Къде да търся това еврейско копеле?* беше мисълта, която не му излизаше от главата. Знаеше, че има оскъдни възможности, но и тези, с които разполагаше не можеше да ползва, докато не подсигури тила на жена си. И още една мисъл не му излизаше от акъла.

Джибрил! Все някога чечът щеше да научи за смъртта на брат си. Как ли щеше да реагира, ако го научи от него? А от някой друг? И двата варианта бяха взривоопасни.

Козела стана с мъка, избръсна се, взе душ, преоблече се и слезе в ресторанта. Руслан го нямаше. Беше изпил четири водки, бяха минали три часа, когато боевикът-кавказец, Руслан Ямадаев се появи на вратата. Зад него вирайки се с късогледите си очи примигваше Влад Аберман. Козела изпусна чашата. *Не може да бъде?* Затвори очи, но когато ги отвори се увери, че не сънува. *Господи!* помисли си Козела, чакайки ги да стигнат до масата. *Остарявам ли, или започвам да вярвам в чудеса?*

Руслан се пресегна, взе цигара от кутията му, запали и попита:

— Как умря Джибрил, Козел? Не се опитвай да ме щадиш! Искам истината!

Козела не отговори, извади телефона си, набра Алкалай.

— Сабри, кой уби Джибрил Ямадаев? Искам пълни подробности!

— Надявам се, че не да ме записваш.

— За лична консумация, Морис! — каза Козела. — Моля те не спестявай детайлите! — после подаде слушалката на Руслан.

Чечът изслуша с мъртво лице подробности около екзекуцията, върна му телефона и излезе от ресторанта.

— Това ли е всичко, сабри? — каза Козела.

— Чу всичко необходимо — беше отговорът.

Изключи телефона и се обърна към Аберман.

— Къде изчезна, смахнато копеле?

— Моля ви се, генерал — с плачливи нотки в гласа каза Влад, — не искам да виждам този чеченски звяр! Той е чудовище, повярвай ми! — и млъкна. Руслан Ямадаев се връщаше в заведението.

[1] „Ърл Грей“ — английска марка чай. ↑

[2] Африкаанс — гражданин на ЮАР. ↑

Х

Отново заживяхме в киновреме д'еба мама му! мислеше Козела, летящ над отровназелената джунгла. Какво се беше случило в София? Трябваше да разбере на място. Африканският „сюжет“ му беше ясен. Беше скрил Флора и пътуваше към устата на вълка. Боингът прекосяваше континента на път за град Алжир, но до София му предстояха още две препятствия. Рим и Виена. Влад дремеше до илюминатора, Руслан Ямадаев въртеше кехлибарена броеница, Козела имитираше, че чете „Times“ и се опитваше да събере мислите си. Африканерите в ЮАР гледаха през пръсти на бандитите.

Тази република беше Рая на гангстерите и не диамантите, а мръсните пари крепяха стандарта ѝ. Цял свят знаеше тази публична тайна. Демокрацията не се свенеше да държи мръсни авоари в Швейцария и си затваряше очите, когато се налагаше да преследва спекулантите в Африка. Имаше географски точки, недостъпни за силовите служби на Демокрацията — предимно на изток. Но Южна Африка беше свободна територия, на която безнаказано се разчистваха сметки.

Когато Влад Аберман изчезна, Козела го отписа, ползвайки баналната фраза: Безумие е да търсиш „игла в купа сено“. Чечът не знаеше тази сентенция, и го намери. *Какъв талант е интуицията на боеца, мама му стара!* мислеше Козела. Руслан беше излязъл и беше довел отвлечения Аберман. Отишъл на негърския пазар — място опасно за бял човек. Купил два револвера, дълъг кенийски нож, двуостър като тосканските, обиколил трите синагоги в Йоханесбург. С интуицията си на ловец и звяр едновременно беше надушил плячката. Останалото — професионалният опит на боевика. Трима командоси бяха застреляни, един равин — заклан, но това не беше направило впечатление никому, ни на негрите банту, ни на християните протестанти наречени африканери.

Подробностите Козела научи от Влад. Руслан се задоволи да поиска истината за смъртта на брат си. На летището Козела попита:

— Как разбра, че Джибрил е мъртъв?

Чечът сви рамене:

— Интуиция!

Не е интуиция, да му ебеш майката! мислеше Козела. *Не можеш като прилеп със сонори да откриеш отвлечен човек на точното място в тримилionen град. Сведение! Някой, по неведом път беше му дал информация. Пет хиляди километра по права линия деляха Москва от Йоханесбург, връзка никаква, ни телефонна, ни радио, ни пощенска. И въпреки това Руслан попита: „Кой уби Джибрил?“*

Това, което наричаше парадокси, започваше да прилича на случайности, а практиката му подсказваше, че низ от подредени случайности не е нищо друго, освен свършен ред.

Случайно изчезна Бенина, случайно евреите показаха „остриетата си“ на Исус, случайно Хауки Исламболи се появи в София. Козела остави вестника и погледна спътниците си.

Влад не спеше, но очите му да бяха затворени, Руслан не нашепваше молитви, макар пръстите му да прехвърляха кехлибарените мъниста. Джунглата свърши като отрязана с нож. Летяха над Сахара. Скоро щеше да се появи Средиземно море и да приключи първата част от прехода.

— Момчета — каза Козела, — на тази седалка се сблъскват три религии. Ако робуваме на предразсъдъците, ще попаднем в хладилни камери.

— Аз не съм религиозен! — обади се Влад Аберман.

Руслан мълчеше, продължаваше да върти броеницата, неподвижен като скален орел.

— Престъпникът няма бог — продължи Козела — или не е на „ти“ с него. Пролях кръв, самият папа не е в състояние да ме помилва. Ти си крадец, Влад, ние с Руслан — войници. За нас милост няма. Крадците изгниват в затвора, но такива като нас застават пред взвода за разстрел.

Ямадаев не даде вид, че е чул тези думи, още по-малко, че се е впечатлил или ги споделя.

Козела вдигна вестника, но не беше в състояние да се съсредоточи в текста. Когато Влад отиде в тоалетната Руслан каза през зъби:

— Имам свои сметки, Козел!

— И аз — подхвърли „старият артист“.

— Точно така — продължи чечът, — ти ще свършиш своята работа, а аз — моята! Не посягай на Алкалай!

Това е заповед д'еба мама му, поне така звучеше.

Далеч на север, през илюминатора блесна морето. Влад се върна, седна, затвори очи. Мълчаха тягостно. Самолетът се приземяваше на летище „Бен Белла“.

Град Алжир се делеше на две зони — европейска и местна. Френските колонизатори бяха строили по свой вкус. Новата власт беше занемарила квартала, но все още действаха всички полиции на света, докато „Каазба“ или арабската част беше типичен африкански град и опасен за бели хора. Именно затова Козела избра скривалището си там. Намери хотел, нещо средно между хан и конюшня, върху който се мъдреше на арабски и латински табелата „Абдел бен Кадер“ — основателят на Алжирската национална армия.

Хотелът беше празен. Алжирците не го ползваха, чужденците го избягваха. Наеха стаи и се оттеглиха за сиеста. Беше два часа на обяд, температурата на сянка тридесет и пет градуса по Целзий. Плувнал в пот, Козела слезе в някакъв хамбар, имитиращ ресторант, огледа се за сервитьор, не видя такъв и отиде да търси персонала. Двама араби с бурнуси и чалми, пушеха дълги чибуци пред разтворена табла с наредени пулове.

— Сервирате ли? — попита на английски той.

Не получи отговор, но единият от арабите му подаде бележка: „Не ме търси. Хауки чака в София. Сбогом. Р. Я.“.

Чечът беше изчезнал. Знаеше, че е безсмислено да го търси. Един-единствен човек можеше да му каже къде е бившия му спътник, но той беше в София и се казваше шейх Исламболи.

— Отървах те от чеченеца, момче! — Козела разтърси Влад и го извади от нервните му съновидения. — Тръгваме!

— Къде? — стреснат, попита евреинът.

— Където кажа! — беше отговорът.

След два дена митарства, кацнаха във Варна. Софийското летище беше опасно за Козела. Мосад, „Таухид“, МВР — най-вероятно три

кордона го дебнеха от аерогарата до „Шератон“, където трябваше да предаде Влад Аберман на мадам Сабат и немско-американския еврейин Джон Хакел.

Преваляше октомври, курортният сезон беше отминал, Варна беше пуста. Козела нае полукъща полубунгало в квартал Винаца, включи електрическите радиатори, застави Влад да седне срещу него и започна най-трудната част от операцията.

— Знаеш ли от какво се нуждаем, момче? — Аберман поклати глава, но и Козела не очакваше отговор. — Кола, оръжие и време. Имаш избор: да стоиш плътно до мен, докато си върша работата или да те вържа. Какво предпочиташ?

— Не знам... — отговори хлапакът. — Всички ме търсят, никой за добро. Нямам документи, пари... Имам ли избор?

— Не — каза Козела. — Единственият шанс да оцелееш, е да оцелея аз. За своите си предател, за арабите — плячка. Българските власти ще те предадат на ДЕА, а те или ще ти лепнат доживотен затвор, или ще те върнат в Парагвай. Там куршум, Владко! Ако излезем от този батак, ще те скрия завинаги. Фалшиво лице, фалшиви документи, средства — за няколко поколения напред. Не ми създавай неприятности, ако искаш да оцелееш.

Влад кимна.

— Искам да се изкъпя и да спя, Козел! Ще те чакам. Може да не съм почтен, генерале, но не съм луд да се подложам на куршумите.

Козела стана.

— Може да отсъствам ден-два — каза той. — Не прави резки движения! През пътя има кръчма, ако огладнееш яж. Ако ти се пие, купи си бутилки и пий тук. Ще се върна максимално бързо! Ако ме няма три денонощия, набери този телефон.

Козела му подхвърли номера на Плъха, слезе на пътя и зачака рейса за Варна.

На спирка „Траката“ купи трийсетгодишна лада и след шест часа влезе в София. Съветският боклук, имитиращ автомобил, пръскаше масло, не му работеше парното, беше ветрилник, но свърши работа. Козела взе ягуара от платения паркинг и спря от другата страна на парк „Заимов“, прекръстен на „Оборище“. Влезе в градината, обходи блока на явочната квартира. Прозорците бяха тъмни, нямаше охрана, хора влизаха и излизаха от входа. Някои от тях беше виждал при

предишния си престой. От мобилния телефон набра стационарния в квартирата. Изчака десетина позвънявания и изключи. Влезе във входа и без да пали осветлението, стигна до апартамента. Качи се на площадката над него, отвори прозореца и с треперещи ръце и крака се надвеси над бездната. Под него имаше корниз, който се простираше по протежението на фасадата и представляваше декорация към балконите. Ако беше от гипс щеше да рухне на паважа. Държейки се за черчевето на прозореца, ритна корниза, после стъпи. Не поддаваше. Разкрачи се, стискайки с дясната ръка прозореца, с левия крак се добра до стената на балкона. Прекръсти се наум, наклони тежестта и падна на мозайката. Почувства остра болка в коленете, удари си темето, но беше на балкона и връщане нямаше. Лежа известно време — не чуваше нищо. Разтърка коленете, главата и се изправи. Натисна вратата — не поддаваше. Можеше да счупи стъклото, но щеше да вдигне излишен шум. Трябваше да го счупи. Сети се за стар гангстерски трик. Извади носната си кърпа, изпика се върху нея и я залепи за стъклото. После го удари рязко с лакът и обра падащите парчета в кърпата. Натисна бравата, вратата не беше заключена, но имаше втора и трябваше да извърши още един път същата процедура. Едно по едно Козела свали стъклата от влажната кърпа и я подложи на вътрешната врата. Този път стъклото рухна с трясък, а вратата се оказа заключена. Козела стоя десетина минути на терасата. Като че ли никой не беше чул взлома. Блокът изглеждаше тих и спокоен. Измъкна стъклата от маджуна, нареди ги на балкона и се вмъкна в хола. Апартаментът беше празен и като че ли необитаван след неговото напускане. Ползвайки уличното осветление, Козела обходи стаите. Влезе в банята, затвори вратата, запали лампата. Разкърти мраморните плочи около ваната и разрови тайника. Беше го изградил при настаняването си и беше сигурен, че е непокътнат. Евреите и да бяха претърсвали жилището, едва ли щяха да се сетят, че е изкопал два̀сет сантиметра в бетонната плоча.

Два револвера „Глок“ и пачка паспорти, това беше съдържанието на скривалището, но без тях и той, и младият евреин бяха пушечно месо.

Десет часа откакто напусна Варна и отново беше на път. Караше супер автомобил, бърз, мощен, топъл, слушаше музика, но заспиваше на волана.

Няма да стигна Варна, подмина отклонението за Лесидрен, и отби за Ловеч. Трябва да спя — мислеше в унес — два часа сън. Влад ще чака!

Намери хотел, градът беше пълен с частни заведения, но двата часа, които беше предвидил, станаха девет. *Ебал съм му майката прекара длан по наболата си брада. Ще закуся, ще ида на бръснар. Кой френски крал беше казал: „След мен и потоп?“... Като че ли има някакво значение!*

И Гърка, и Скорпиона удариха на камък. Командосите на Мосад бяха изчезнали. Оставаше Шейха, но той едва ли беше лъжица за устата му. Примирил се с мисълта, че няма да намери Бенина, Исус се беше сврял в гарсоньерата на свой съученик от пансиона.

Иван Геров беше шофьор на такси, по цял ден „въртеше“ из София, връщаше се, спеше и пак излизаше. Беше алчен от малък и сигурно имаше пари, но поиска петстотин лева наем за изтърбушеното си канапе.

Исус „бягаше“. Най-голямата грешка на преследвания е да бяга наистина. Знаеше тази максима и се опитваше да я спазва. Трябваше да намери Козела и да се изповяда като на поп. Старият гангстер беше разгадал опита му да го изпързали. Кой знае каква присъда му беше издал. В бандитските среди враждите, омразата, а още повече прошките не бяха на лична основа. Бивши врагове „поръчали се“ един друг често се съюзяваха срещу „трети играч“, стига интересите да го налагаха.

Козела беше друга „опера“. Действа единствено по лични мотиви. Исус помнеше емблематичната сцена от „Кръстникът“. Дон Корлеоне убиваше по силата на бизнеса, враговете му също, но когато въвеждаше сина си в занаята, заветът беше: „Прикривайки се зад бизнеса, ние действаме само лично!“.

Исус беше търсил Козела. Генералът умишлено не включваше телефона и едва ли щеше да се отзове на анонимно повикване. Набра номера, сигурен, че е безсмислено, но когато на третия позив чу:

— Кажу ми, Исусе? — започна да заеква.

— Шефе... аз знаеш... изкуших се. Бени, всъщност не... евреите ми дишат във врата... Моля те шефе, трябва да ме разбереш...

Козела прекъсна обърканата тирада:

— Чакам те във Варна!

Пораснаха му криле. „Отървах кожата“ — шепнешком произнесе той. Беше сам и нямаше кой да го чуе. Събра набързо багажа, нахлупи каскетата, сложи слънчеви очила, спря първото такси и се озова на Централна гара. Взе билет за експреса. Беше шестнайсет и трийсет следобед. В двайсет и два щеше да потегли за неизвестността или шанса си. Минимален, но шанс.

Козела едва ли би го канил на разстрел, щом можеше да насъска „кучетата“. Беше разгадал далаверите му с мутрите, а това значеше, че има очи и уши сред тях. Имаше връзки с Мосад, с „Таухид“. Всемогъщ ли беше тази гангстер? Знаеше ли къде е Бени? Исус реши да не гадае съдбата си, но прехвърляйки пресата попадна на един криминален репортаж. „Вендета“ беше заглавието, но не то привлече вниманието му. Един от приближените на Скорпиона беше заснет мъртъв в локва кръв, а убиецът — наемник на Гърка, окован в белезници, арестуван между двама полицаи.

Исус сгъна страницата и я пхна в джоба си. Може би тази информация щеше да го оневини пред Козела?

Беше двайсет и втори октомври седемнайсет без десет вечерта, когато Морис Алкалай придружен от охраната си, влезе в синагогата. Част от бодигардовете останаха в преддверието, двама офицери от „Дув Девам“ го последваха в храма. Богомолците бяха по банките, равинът се готвеше за ежеседмичната проповед.

„Великият“ сабри имаше определено място в синагогата — стол, на който бяха седели няколко поколения Алкалай. Седна, намести бонето на темето, вдигна очи към равина и загина.

Терорист камикадзе се взриви два реда зад него. Взривът унищожи всичко в пет метра диаметър. Загинаха осемнадесет души, повече от петдесет бяха ранени. Храмът се превърна в руина.

Руслан Ямадаев беше отмъстил за братята си и ги беше последвал в отвъдното. На московската полиция беше необходима поне седмица, за да идентифицира атентатора, но за София нямаше съмнение.

— Г-н Хоровиц? — чу гласът на мадам Сабат.

— Слушам ви, Джуит!

— Къде сте?

— В България.

— В София? — попита тя.

— Не.

— Убиха Морис Алкалай, г-н Хоровиц! В синагогата!

— Кога? — искрено изненадан възкликна Козела.

— Току-що.

Козела разбра символа. Днес беше петък, еврейската неделя. Атакаторът Руслан Ямадаев беше се разплатил за кръвта на братята си.

— Подробности, Джуит?

— Рано е — каза тя. — Разследване, догадки, но фактът е налице

— Морис Алкалай е мъртъв. И не само той, Козел!

Тази странна жена за първи път ползваше прякора му.

— Подозирате ли някой, Джуит?

— Вас, Козел!

— Това е параноя. До няколко часа мога да се явя на среща с вас, но по никакъв начин да долетя от Москва.

— Вие не сте прекият извършител, Козел, който разби апартамента, или който състави досиета на нашите момчета от Бургас до София. Ние не сме деца!

— Ако някой е разбил квартирата, поискайте съдействие от полицията. Познавах Морис Алкалай, дължа му много, въпреки симулативните разстрели. Не знам кой го е убил, кой е ограбил апартамента. Още по-малко кого наричате „наши момчета“.

— Какво знаете за братя Ямадаеви, Козел? — попита еврейката.

— Кои?

— Братя Ямадаеви — високо и натъртено повтори тя. — Сулим, Руслан, Джибрил, Бадруди.

Умна жена и опасна! мислеше си Козела.

— Имената ми звучат чеченски! Справка ли искате?

— Не — отговори мадам Сабат, — искам Шейха и Сокола, Козел! Това е вашата цена... и на семейството ви, разбира се!

„Dead line“, кой криминален роман завършваше тази фраза?

— Идете на лекар, Джуит!

— Трябва да ме убиеш, нали? — приветливо усмихнат каза този, когото наричаха Шейха. Всъщност Хауки Исламболи бе човек, когото отдавна познаваше. Козела кимна. — Въръжен ли си?

— Не.

— Как тогава?... Ще ме удушиш?

— Нямам намерение да те убивам — мрачно отвърна Козела. — Достатъчно ми е да взема хонорара за главата ти.

— А той е? — попита Хауки.

Козела се усмихна:

— Искаш да делим?

Седяха в полутъмния бар на хотел „Черно море“, пиеха, слушаха музика и като че ли се чувстваха комфортно... поне привидно.

— Защо си в България, Хауки? — попита Козела, но не очакваше отговор.

Египетският принц забави отговора.

— Как гледаш на исляма, Козел?

— Никак — отговори той. — Все ми е едно кой на какъв бог се кланя.

— На мен също — каза Исламболи, — но на света не!

— На вашия свят — отговори Козела.

Хауки поклати глава.

— Светът е толкова размесен, че е невъзможно да се разделят двете религии. Могат да се примирят, но това е сложен процес.

— Без да съм вещ в тая материя, религиите са повече от две.

— Така е — усмихна се Хауки, — но има само едно островче, което предизвика напрежението между нашите два свята.

— Израел?

— Разбира се. Евреите унищожиха християнския пророк, а вие обслужвате тяхната кауза. Ние произхождаме от един род, а те отнеха земите на братята ни. Схващаш ли кървавото противоречие?

— Не ме интересува — каза Козела. — Аз съм научен да стрелям, Хауки. Проповедите са ми чужди.

Хауки запали дълга хаванска пура и продължи с тихия си, кротък глас на цивилизован, благороден човек.

— За да води войната си, радикалният ислям трябва да отхвърли придобивките на християнския свят, да запази оръжието. Радио,

телевизия, интернет, преводни книги, рокендрол, всичко е забранено. Да, но идва подрастващото поколение, а те като всички млади хора са изкушени от удобния, богатия, красив и весел свят на християните...

— Тогава конфликтът е във вашата общност — каза Козела.

— На пръв поглед — кимна Хауки. — Именно това е целта на имамите — да фанатизират младежта. Направят ли го, с вашия свят е свършено.

— Лудост, Хауки! Масова идиотия. Какви са тези бащи, които съзнателно ще осъдят синовете си на смърт.

— Вашите синове, Козел! Докато християнският свят не вдигне егидата си от Израел, ще падат жертви. Невинни, безсмислени, но оправдани от логиката на радикала. Нас ни боли, ние умираме! Време е и вас да ви заболи и ние сме тези, които ще ви въздадат правосъдие.

Исус влезе в заведението и се подпря на бара. Козела стана, загаси си фаса и каза:

— Отивам до тоалетната. — В полупрофил спря, подхвърли: — Бедни и слаби сте за Америка, принце! — и тръгна към изхода.

Беше във фоайето, когато проехтя първият изстрел, последваха още два.

Хауки беше мъртъв. Това беше най-отвратителната поръчка, която беше изпълнил.

Исус имаше точни указания. След като застреля Исламболи да отиде на масата, да произведе контролния изстрел и да прибере в найлоновата торба, която Козела му беше приготвил, пепелника с фасовете и чашите, да пусне револвера вътре и бавно да напусне. Ако в бара имаше хора, стъписването щеше да бъде достатъчно, за да има аванс поне десетина минути. После трябваше да се отпрати към морската градина, да вземе колата и да го намери в бар „Монте Карло“.

Мина половин час, Козела допиваше водката си и беше започнал да схваща „картината“. Някой го беше изиграл. На менюто се изписа Исус. Козела включи апарата и чу гласа на Исламболи.

— Къде изчезна, Козел? Не си довършихме разговора!

— Едно на нула за теб, принце! — колкото да каже нещо, промълви той. — Излишно е да ти казвам, че това е бизнес.

— Знам, генерале — продължи Хауки, — не довършихме разговора — повтори той. — Уверявам те, нашия свят не е за подценяване!

Козела не обърна внимание на тези думи.

— Мъртъв ли е? — попита той.

— Не знам подробности — каза Хауки. — Увери се сам! Ще затвора телефона. Ако ти трябва, обади се.

Козела поръча втора водка, запали цигара и мислено се прости с покойния си наследник. *Лека ти пръст, Исусе! Бях ти простил, момче! Аз да, но животът не прощава!* Козела плати и се прибра във Виница.

Държача го отговорен за смъртта на еврейския лидер Алкалай, имаха неопровержими доказателства за опита му да отстрани един от водачите на Мюсюлманското братство. Беше изпаднал в много тъпа ситуация и изходите бяха два. Хора като него си забраняваха да мислят за смъртта като изход, оставаше другия, война!

Обстоятелствата се бяха стекли така, че беше попаднал под обстрела на Мосад и „Таухид“ едновременно. Не можеше да приеме ролята на буфер, това му гарантираше първият изход. А да организира битка с двете религии, не беше по силите му. Поне в момента. Козела заключи вратата, просна се на канапето, включи телевизора с дистанционното, махна звука и го остави да мъждука като нощна лампа. Почна да прехвърля наум възможните ходове: *Да се обадя на Хакел, да се опитам да го убедя, че московската касапница не е мое дело?* Мадам Сабат в прав текст му заяви, че го държи отговорен за смъртта на сабри. *Джон Хакел разполагаше ли с достатъчно власт да я убеди, че е невинен и да я принуди да отмени присъдата. Едва ли!*

Екзекуцията на Исус щеше да бъде в утрешните вестници. Командосите на „Кидон“ и „Дув Девам“ щяха да разпознаят в него спътника на Бенина Аберман. Самият факт, че Мосад беше отстранил малката развратница, беше гаранция, че са заподозрели партньора ѝ като негов агент. Не, тази версия не работеше. Командосите отдавна бяха разквартировани другаде, Бенина беше в „преразход“ и примирието с евреите — „кауза пердута“.

Козела стана бавно, чувстваше се смазан, краката му тежаха. Отиде до хладилника, взе бутилка водка, и без това нямаше друго, върна се на канапето и включи телефона.

— Как си, Плъх? — попита той.
— Спя.
— Трябва ми помощта ти.
— Спя, Козел.
— Събуди се, колега! Възстановявам ескадрона.
— Ти си луд!
— Събуди се, Плъх! Иди се изпикай и слушай какво ще ти кажа!
След няколко минути подновиха разговора.
— Откачен идиот! — сега гласът на Плъха звучеше по-бодро. —
Няма да мирясаш, докато не ти пръснат тиквата!
Козела не му обърна внимание.
— Имаш ли досието на Сокола?
— Да, но то стана обществено достояние! Не можеш да го превърнеш в оръжие.
— Моя грижа, Плъх! Къртиците при Гърка и Скорпиона под пагон ли са?
— Семерджиев ги изхвърли и минаха на другия бряг.
— Имаме ли къртица в централата на Сокола?
— Имаме ли... — иронично го имитира Плъха. — Аз имам. Ти си емигрант, гражданин на света!
— Не се ебавай, Плъх! Искам да събереш внедрените при Сокола, Гърка и Скорпиона. Предстои тежка схватка, момче! Мосад подозира мутрите, че са се поставили в услуга на Ал Кайда и филиалите... Еба ли им майката, не мога да им запомня имената. Изпратили са командоси. Командва Хауки Исламболи, домакин — Сокола. Всички ще изгорим в тая баталия, Плъх! И ние, и мутрите! Трябва да си опазим гъза!
Плъха дълго обмисляше отговора си.
— В министерството не постъпват подобни сигнали — неуверено, затова и уклончиво каза Плъха.
— Заеби МВР, Плъх! Те се готвят за избори. Свикай отбора и се обади! Ти си в първата дузина за обстрел, така че не бави топката.
— Имам нужда от повече информация — каза Плъха, — не за мен, за къртиците.
— Тръгвай за Балчик, стигнеш ли — обади се! Аз съм наблизно.
Отново се просна на канапетото и надигна бутилката. После беше заспал. Събуди се вкочанен от студ. Червата му стенеха от глад, главата

му се цепеше. Нямахте нищо за ядене, още по-малко лекарства. Козела облече якето си и отново надигна бутилката. Водката беше единствения му съюзник...

Сутрешните вестници поместиха две снимки. Едната на Исус, оградена с черна траурна рамка, другата на Козела, от годините преди пластичната операция. Репортерите на „Труд“ и на „24 часа“ се надпреварваха да гадаят какво точно се беше случило в бара на хотел „Черно море“. Ангел Сотиров на два̀сет и седем години, беше застрелян с два куршума в главата и един в сърцето, изстреляни от убиец, появил се зад него. Според очевидци, на единствената маса, на която бяха намерени чаши и угарки, бяха седели двама мъже на средна възраст. Единият с катраненочерна коса и с вид на арабин или индус, другият — прошарен, слаб, плещест мъж, най-вероятно генерал Милетиев, известен като Козела, но с променена физиономия, защото очевидците не бяха го разпознали на старите снимки. Очакваха ДНК-пробите до два̀сет и четири часа, но най-вероятно това беше легендарният Козел, придружен от екскутори.

Вестниците гадаеха кой е бил чужденецът. В България имаше хиляди араби или индуси, отговарящи на това описание.

„Къде е Козела?“ „Намерете Козела?“ бяха основните заглавия, но подтекстът на всички беше: „Убийте Козела!“.

Наздраве, Козел! — каза той сам на себе си. Ако не в звезда, поне отново се превърна в медийна сензация!

XI

В София беше дъждовно, ветровито, температурата около десет градуса. Боровец ги посрещна със снежен и блестящ слънчев ден.

— Тук трябваше да построим държавата си, Джон! — възкликна мадам Сабат, захласната по ослепителната красота на пейзажа. — Много кръв проляхме за една пустиня!

— Българите имат един виц, Джуит — каза Хакел. — Доста гнусен, но показателен за манталитета на нацията. Два глиста се подават от един анус, огрява ги слънцето и синът възкликва: „Защо сме се сврели в тоя гъз, тате?“, а бащата отговаря: „Родина, синко!“.

Мадам Сабат не се засмя на тези думи, или не ги чу, или не разбра саркастичната им ирония. Планината я омайваше, а ѝ предстоеше тягостна среща.

— Дали българите съзнават в какъв рай живеят, Джон?

— Не — беше отговорът.

Паркираха пред вилата. Беше време да я откъсне от романтичните ѝ видения.

— Козела е сменил телефоните, Джуит!

— Лошо... — Еврейката слезе от колата и го последва по снежната пътека.

— Господа — започна мадам Сабат, — нещо не е в ред! „Има нещо гнило в Дания!“, както се изразява Шекспир. Шейхът е жив. Сътрудникът на Козела, някой си Ангел Сотиров, заради когото отстранихме Бенина Аберман — мъртъв. Те имаха връзка. Решихме, че той експлоатира чувствата ѝ, за да разкрие вас, момчета! — отпи от чая си и огледа четиринайсетте мъже, насядали в кръг около нея. — Полицията издирва Козела, а някой уби сътрудника му, в гръб. Остава да си отговорим на въпросите: На срещата с Исламболи, защо е присъствал Козела? Защо сътрудникът му е застрелян? Кой на кого е залагал капан? Най-вероятно Козела на Исламболи и сам е попаднал в

трапа. Тогава излиза, че Сотиров е невинен и ликвидацията на Бенина Аберман — безсмислена. Разбирате ли, момчета, май сгрехихме!

— Има и друг вариант — обади се Фон Веер. — Козела да разиграва театър. Заподозряхме го за смъртта на Алкалай, оказа се, че убиецът е един от братята Ямадаеви. Той няма пряка връзка с тях, но не е сигурно дали Сокола не стои зад тази ликвидация.

— Каква е изгодата на Доган от смъртта на сабри? — попита Хакел.

Фалшивият барон изглеждаше разпален, дори възбуден.

— Кой строи джамии в България? Уахабити... Кой организира училища за имами? Пак те. Кой контролира дейността на ДПС? Същите фанатици. Кой поема разноските? „Гаухид“ — фондация на Мюсюлманското братство, а нейният президент шейх Исламболи е в България, личен гост на Сокола...

— Чакай, Йохан! — обади се мадам Сабат. — Каква е ролята на Алкалай?

— Същата, госпожо — отговори Фон Веер. — Кой бие барабана в пресата, кой плаща на вестникарите да осветляват този процес? Фондация „Сион“. Кой атакува незаконната етническа партия на Доган — пак ние. Кой е президент на фондацията? Покойният сабри Морис Алкалай. Кръгът се затваря. Алкалай иска главата на Исламболи и обратно. И двамата наддават за услугите на Козела. Не съм присъствал на пазарлъците, но предполагам, че „златният телец“ си е казал думата.

— Чакай, бароне — обади се Хакел. — Много сатанинска роля избра за Козела. Сериозно ли вярваш, че един човек, пък бил той и най-големия артист сред гангстерите, може да завихри толкова сложна игра?

— Не само, че вярвам, но съм сигурен... — с фалцет, почти крещейки продължи Фон Веер.

— Момент... — Мадам Сабат отново взе думата. — Има и друг поглед върху събитията. Ние загубихме един партньор в лицето на Козела и се мъчим да оправдаем смъртта на Бенина!

Фон Веер се опита да противоречи, но мадам Сабат го спря с жест и огледа внимателно командосите.

— Трябва да го намерим, момчета, или ще го превърнем в свой враг. Този мъж е доказал уменията си да оцелява. Ние все още не! Помислете! Ще продължим разговора след обяд.

— Целувам ви ръка, Ваше Височество! — Орхан направи дълбок поклон и покани Исламболи да влезе в залата. — Шефът го няма. Той е...

— Знам — прекъсна го Исламболи. — Къде е Козела?

— Изчезна, Шейх! Не отговарят телефоните му, нямаме адрес, семейството му е изчезнало!

— Ти ли проведе акцията в бара?

— Лично не, Шейх! — с поклон и раболепие продължи да отговаря Орхан. — Двама от нашите хора! От школата в Кандахар.

— Заповедта беше да заловите Козела жив!

— Знам, Ваше Височество! Моите хора нямаха време. Ако бяха съсредоточили усилията си върху Козела, неговият килър щеше да остане свободен и да ви застреля. Това не беше предвидено, Шейх!

Исламболи кимна с глава. Чуваше истината. Беше свидетел на екзекуцията и знаеше, че в онази ситуация друг подход би бил невъзможен.

— Аллах е решил така! — каза Исламболи. — Отседнал съм в „Шератон“. Аз съм гост на държавата и се съобразявам с гостоприемството ѝ. До завръщането на Сокола не бива да поддържам връзка с Централата.

Принц Хауки Исламболи беше изказал на глас съображение, а всъщност това беше заповед. Ислямистите, които го изпратиха до изхода, добре съзнаваха това.

Човек е това, което консумира мислеше Козела, готов за път. Беше сложил аленочервена връзка на синия си костюм и наредил всичките си „играчки“ на масата в хола. Беше предплатил къщата-бунгало до края на годината и тя в този момент беше единственото му убежище. Козела изключи хладилника, във фризера постави увити в маслени кърпи „Мозберг“-а и тежкия си 358-„Магнум-пайтън“. Погледът му попадна на водките, които беше наредил в магазина.

Сумарната на пороците винаги е константа. Ако си педераст и наркоман, не е задължително да си педофил и онанист, но ако си убиец, непременно ще се превърнеш в самоубиващ се пияница! Той

разпечата водките и изля еднолитровите им съдържания в умивалника. *Що за жест е това д'еба мама му!* — сам себе си наруга той. — *На кого разиграваш театър, Козел?*

Седна на канапето, загледан с празен поглед в тъмния телевизор. Беше готов. „Глок“-ът тежеше под колана му, нищо не го задържаше тук и въпреки това не му се тръгваше. Цялото му същество крещеше за водка. Пет литра „Смирноф“ бяха изтекли в отточния канал, а той имаше неотложна нужда от стотина грама да овладее нервите си.

Аз съм жалък алкохолик! — отдавна знаеше тази диагноза, но избягваше да се вторачва в себе си. Извади кутията „Ротманс“, лапна цигара, запали Zippo-то, но не го поднесе към цигарата. Напротив, смачка я в пепелника.

Скочи нервно, нахлупи кожения си каскет и с шлифера в ръка излезе на двора. Долу под него сияеше морето, духаше есенен бриз, нетипичен за края на циганското лято.

Козела заключи къщата, излезе от двора и преди да се качи в колата хвърли кутията „Ротманс“ в контейнера за боклук. *Още една война!* мислеше той. *Козела срещу Козела! Пороци и нерви, вплетени в смъртоносна хватка.*

Трябва да се снабдя с транквиланти помисли той, преди да потегли към Балчик.

Може би за стотен път Флора се опитваше да се свърже с мъжа си. В началото даваше заето, после линията се освобождаваше, а накрая на менюто ѝ се изписа „Invalid number“. Беше подредила къщата на „Боотер плац“. Младото еврейче се беше оказало разбрано момче и тя мислено благодареше на Козела, че ѝ го натрапи, въпреки че трудно свикна с него. Влад се сприятели с Осип, играеха компютърни игри, научи го да се рови в интернет, помагаше му с английски език, който малкият беше понаучил, но все още не се отпускате да говори. Когато майка ѝ получи инсулт, Влад Аберман я заведе в болницата, преговаряше с лекарите, уреди настаняването и лекуването на старата. Майка ѝ се беше превърнала в растение, без никакъв изглед да се възстанови за живот, но парите както навсякъде по света ѝ спестяваха грижи, които тя и без това имаше предостатъчно. Козела я беше направил богата жена, но това ѝ беше крайно недостатъчно. Тя искаше самия Козел. Отново набра телефона и отново номера се оказа невалиден.

Къщата беше на два етажа със зелен двор без ограда. Такива бяха всичките къщи в „белия квартал“ на Претория. В замяна на това полицията беше в изобилие и градът изглеждаше спокоен.

Беше го казала на Влад.

— Иди в бантустаните^[1], Флора, там ще разбереш колко е привидно спокойствието на този град!

Флора не беше стъпвала в покрайнините на южноафриканската столица, а и нямаше намерение да го прави. Осип беше в американски колеж, майка ѝ в американската протестантска болница, мъжът ѝ го нямаше, а и Влад не беше виждала от сутринта. Той беше накупил някакви машини, кашон и беше превърнал мазето в свое царство. Не слизаше там. Не защото някой ѝ беше забранил, напротив, къщата беше нейна, но както тя не обичаше да се ровят в живота ѝ, така уважаваше неприкосновеността на другите.

— Влад! — извика от стълбата. — Би ли се качил за малко?

— Не мога, Флора — отговори той. — Слез ти!

Дали той не знае някакъв таен... защо таен, дискретен начин да се свързва с Йон? помисли тя, преди да го повика. После слезе в мазето. Влад работеше над димящи колби, ръкавите на ризата му бяха навити над лактите, пръстите му в хирургически ръкавици. Мазето беше превърнато в лаборатория, осветена поне десет пъти повече от необходимото.

— Влад?

— Да, Флора! Какво има?

— Искам да те питам... Зает ли си?

— Не мога да оставя огъня под колбите, затова те помолих да слезеш.

— Какво вариш? — във въпроса ѝ нямаше нито любопитство, нито отговора я интересуваше. Но това, което чу я втрещи.

— Кокаин.

— Какво? — възкликна ужасена тя.

— Добре чу, Флора, кокаин!

Дълго време трудно си поемаше въздух, беше така онемяла, че почти беше забравила защо е тук. Когато се покопити, попита:

— Йон?

— Разбира се, Флора! — усмихнат зад лупите на очилата си отговори той. — Да не мислиш, че мъжът ти е цветар?

Флора знаеше кой е Козела, беше го чувала от неговата уста, но заедно с това и клетвата му, че един ден ще обърне гръб на подземния свят и ще заживеят като пенсионери. Това беше негов израз.

— Не отговаря телефона му?

— Знам, сменил е номерата. Ще ни потърси когато може.

— Сигурен ли си? — недоверчиво попита тя.

— Разбира се. В това мазе има сто милиона долара пасивен капитал. Козела... извинявай, Йон ще дойде да си прибере авоарите.

Флора беше чула необходимото. Качи се по стълбите, заключи се в спалнята, хвърли се на леглото и заплака горко. *Ти ме излъга, Йон!* — стенеше на молдовски тя. — *Излъга ме, излъга ме, излъга ме, а аз, тъпата гъска, ти вярвах!* Скочи от леглото като ударена от ток. Договор между проститутка и убиец, можеше ли да има нещо по-коварно на този свят?

Събудиха я вибрациите на телефона. Беше сигурна, че я търси Влад, когато чу:

— Как си, скъпа?

Беше наемният убиец, бившето ченге, бившият генерал, бившият Иван Милетиев, бившият Йон Марин и кой знае кой — настоящият Козела.

[1] Бантустанни — негърските гета в ЮАР. ↑

XII

Генерал Иван Милетиев и полковник Симеон Мишев излязоха на широката тераса на хотел „Елит“.

Шпиони и бандити. Шибана среща — мислеше Козела — *Всъщност беше опасна! Какво ли не беше опасно, по дяволите!* — тресящ се от абстиненция, пъхнал ръцете си, свити на юмруци, дълбоко в джобовете на якето. Козела огледа „къртиците“. Красива млада жена — това беше първото му впечатление и както винаги то лъжеше. Плъха беше взел мерки, на терасата нямаше никой. Барманът — „негов човек“, беше поставил табела „Затворено“ на входната врата. Цветана Ризова или Цея, минаваше за дистрибутор в бандата на „Златната барета“ или Скорпиона, както го наричаха хората на Исус, но най-вероятно беше негова любовница. Козела знаеше, че единственото му предимство пред титуляря е цената, която е готов да даде за съвестта на тази изискана блондинка. Юмер, не беше запомнил фамилието му име, беше помак, служил известно време в РПУ-Якоруда, но отпаднал от състава на МВР, беше се присламчил към Ахмед Доган и служеше в охраната му. Третият обаче, млад трийсетгодишен мъж, елегантен, строен, а видимо бърз и як, беше обявен от Плъха за феномен.

Съученик на сина му Валери, той се беше прочул с уменията си, когато застане на черната дъска, да хване тебешира с лявата ръка, да пише, докато ръката му не стигне до тялото, след това да прехвърли тебешира в дясната и да продължи до края на реда с непроменен почерк. Беше рядко умение и Козела не беше срещал друг човек, роден да си служи еднакво с двете половини на тялото. Това му възбуди любопитството.

Константин Коев или Левака, както беше известен в средите си, стоеше неподвижно като закован с пирони, погледът му — спокоен и уверен. На пръв поглед слабото тяло изглеждаше жилаво, та дори и мощно, макар скрито в дебело кожено яке. Левака минаваше за „дясната ръка“ на Гърка и по думите на Плъха, беше „състезателния

кон“, на който трябваше да заложат. Козела не прие на доверие тези референции, той трябваше да се увери сам и то още тази вечер.

— Аз съм Козела — каза той. — Чували ли сте за мен?

— О, да! — каза „младата дама“. Изглеждаше по-скоро любопитна, отколкото уплашена. — Вие сте страшилище, г-н Козел! Номер едно в нашите среди.

Тъпа пътка!, помисли Козела.

— Без господин, Цея! — каза той. — Не сме на състезание! Ти, момче? — въпросът беше към помака.

— Важно е шефът да е чувал! — отговори Юмер и посочи Плъха.

И тоя ще отпадне помисли Козела. А това на неговия език значеше, че ще потъне два метра в земята.

— Левак?

— Разговор за четири очи — спокойно отговори младият мъж.

Козела кимна.

— Предлагам работа. Разбира се, и заплащане. Готови ли сте да работите с мен?

— Аз работя с г-н Мишев — отговори Цея. — Зависи от него.

— Ти, Юмер?

— Строя къща и имам нужда от пари.

— Добре — каза Козела. — Г-н Мишев ще ви обясни подробностите. Ела с мен, Левак!

„Феноменът“, както го наричаше Плъха, стана едновременно лениво и пъргаво. Козела съзнаваше, че тези две впечатления образуват нонсенс като пържен сняг или дървено желязо, но точно такава беше впечатлението, което създаваше този невъзмутим хлапак. Козела го поведе към ягуара, но Левака поклати глава и се качи в малкото си форсирано БМВ трета серия M-power. След петнайсет минути Козела спря пред хотел „Тервел“ на Албена. Левака паркира далече от него и го последва в бара.

Когато застана до него и погледите им се срещнаха в огледалото, Козела видя себе си на млади години преди пластичната смяна. *Ние сме една порода негодници!* помисли той, очаквайки да чуе поръчката.

— Кафе — каза Левака.

— Две — добави той и тръгна към масите. Левака не го последва веднага, изчака да сервират кафетата и тогава се отпусна срещу него с

лениво-пъргавия си маниер.

— Здравей, Левак — каза Козела. Младият мъж кимна. —
Чувстваш ли се предател?

— Независим! — отговори той.

— Не съществува пълна независимост. Гъркът ти плаща, нали?

— Аз си изкарвам хонорара. Не приемам подаяния.

Тези думи предполагаха горди нотки в гласа на изговарящия ги, но Козела чу по-скоро увереност, отколкото фукня. Навремето и той гледаше на първите си стъпки в бандитизма като на временни хонорари, докато в един момент това не се превърна в навик, а оттам и в професия.

— Имаш ли нужда от пари?

— Няма достатъчна сума. Бил Гейтс продължава да печели.

— Прав си — каза Козела. — Да разбирам ли, че си готов да работиш за мен?

— По твоя поръчка за себе си — отговори Левака.

— И това е отговор — каза Козела. — Изчакай ме във Варна, в парка на делфинариума.

— Време? — попита Левака.

— Колкото е необходимо!

Козела се върна в Балчик и ги завари да вечерят в хотел „Елит“.

Деловата част от срещата беше приключила, оставаше да се финализира.

— Юмер, ела с мен! — Помакът го последва, слязоха по тъмната стръмна алея към двореца, заобиколиха го, излязоха на балчишката дамба, мълчаха. Козела умишлено, мюсюлманинът в очакване на заповеди. Козела трепереше от нерви, имаше нужда от водка и цигари и сам не знаеше защо се изтезва.

Ти си в залеза на живота, Козел. Лишаваш се от малкото пороци, които обичаш!

— Вярващ ли си, Юмер? — Козела седна на камбаните.

— Да — отговори той.

— Бог е един. Различно го наричаме. В кого вярваш? В Аллах или в Сокола?

— В Аллах — угоднически отговори Юмер. — При Сокола си вадя хляба.

— Правилно, Юмер. От Сокола хляба, от мене сиренето.

Измъкна „Глок“-а, застреля го в сърцето, подпря го да не рухне, изстреля още два патрона в стомаха, изтъркала го по каменния бряг и бльсна трупа във водата. Прибра пистолета под колана, пусна заглушителя в джоба на якето и се върна в хотела. Нито блондинката, нито Плъха го попитаха къде е помакът, а и той нямаше намерение да се отчита.

— Време е да се разделяме. Цея идва с мен, г-н Мишев! Ще се видим в София.

Когато забеляза БМВ-то пред делфинариума, Козела намали, включи къси-дълги, видя потвържденията от неговите фарове и продължи бавно. БМВ-то излезе от паркинга и подкара след него.

Цея мълчеше през цялото време, барабанеше с пръсти по таблото в такт с музиката, която сама беше намерила. Козела паркира във Винаца, отключи дистанционно гаража, вкара ягуара вътре. Левака го последва и паркира до него. Гаражът побираше два тира и това беше една от причините, ако не основната, да избере тази къща от многото къшкови, които се даваха под наем за зимата.

Запали осветлението и през задната врата въведе гостите си в къщата.

— Настанявайте се! — каза той, посочвайки им канапетата в хола. — Има всичко за пиене и нищо за ядене.

— Аз съм уморена — каза Цея. — Очите ми се затварят.

— Горещо — Козела посочи стълбата за втория етаж, — има четири спални и баня. В лявата половина помещенията са свободни.

Беше седем без десет, когато останаха сами. Козела не пиеше и не пушеше, изтезавайки мазохистично нервната си система.

Левака отказа пиене, но извади „Марлборо“ и запали. Едва сдържайки се да не поиска цигара, Козела подхвърли:

— Кой е Таки?

Въпросът изглеждаше неутрален и звучеше незаинтересовано, а беше целенасочен и съдбоносен.

— Грък, син на емигранти комунисти.

Очакваше Левака да продължи, но бързо се убеди, че партньорът му смята информацията за задоволителна. Включи телевизора, не защото му се гледаше или търсеше нещо специално, а за да попречи на

Цея да чува разговора. Попадна на някаква шумна комедия по Нова телевизия, остави дистанционното.

— Искам всичко за това гърче, Левак!

— Информацията е ценна стока, Козел!

— Колко?

— Хиляда евро.

Козела отброи пачката и я подхвърли на масата.

— Слушам!

— Един въпрос?

— Казвай!

— Къде е турчинът?

— Помакът, искаш да кажеш!

Козела се пресегна, отброи петстотин евро от сумата и каза:

— Плува. Мъртъв. Убих го на дамбата. Информацията струва петстотин евро!

Младият мъж се усмихна за първи път. Беше расово, това копеле, и макар преобанано, видимо оценяваше бандитската конвенция.

— Та какво за Таки?

— Джудже, Козел — започна Левака, — комплексар, изключително жесток и безмилостен. Срещнеш ли го или стреляй, или бягай!

Емисия новини прекъснаха филма. Появи се руса говорителка и обяви извънредно съобщение. Не довършила фразата, камерите превключиха на софийския булевард „Витоша“.

„Тази вечер в осемнайсет и трийсет и седем минути на излизане от IU клуб беше застрелян един от основателите на силовата групировка СИК — Димитрий Минев, известен в подземния свят като Димата Руснака.“

Левака настръхна. Козела го наблюдаваше с периферното си зрение. Този млад мъж се владееше отлично, но очите го издаваха. Зениците му се бяха разширили, орбитите му плувнаха в алено було, гаранция за вътрешно напрежение. В този момент пулсът му беше поне сто удара в минута, а кръвното му налягане в небесата.

Информацията изтече, говорителката заяви, че данни ще подадат в централните новини и отново включиха сериала.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Да — глухо отговори Левака.

Козела отвори хладилника си. Имаше водки, ракии, уиски, вина, включително мастика. Зареждането влизаше в цената на къщата.

— Какво ще пиеш?

— Каквото и ти.

Козела взе бутилка „Смирноф“, газирани води, лед, чаши, сложи ги на ролковата масичка и ги добута до него. Щеше да пие с този млад гангстер, не защото му се пиеше, а защото това беше най-добрия начин да намери общ език с него. *Що за подло животно е човека?* мислеше Козела, разливайки водката. *Намерих идеалното оправдание да прекъсна сухия режим!* Пресегна се, взе „Марлборо“-то. Имаше две цигари. Козела я повъртя и хвърли кутията пред него.

— Пуши! — каза мрачно Левака. — Имам един стек в колата.

— Донеси го!

Запали цигара, разля водката, газирана вода, обърна формата с лед в една чиния. Левака се върна мълчаливо, седна, запали цигара, разпечата стека, подаде му кутия и остави останалите на масата. Беше овладял погледа, може би и пулса. Преди да отпие обаче, отля глътка на мокета. Козела го последва.

Не е време за наздравници помисли той преди да каже:

— Близки ли бяхте?

— Ако бяхме, нямаше да търся работа.

Мълчаха, пушеха, пиеха, после Козела върна петстотинте евро при останалите.

— Аз бях в играта, когато тия момчета се появиха. Тогава всички гравитираха около ВИС-1.

— Отделиха се, когато ти уби Васко... — нехайно подхвърли Левака.

Козела поклати глава:

— Не. Търканията бяха започнали преди това. Още в Кайзерслаутерн при първоначалното натрупване на капиталите. Бяха автокрадци. Когато ги подгониха германците, се скатаха във Виена. Там ги надуши Дойнов и насъска Интерпол. После в Прага — там започнаха конфликта.

— Не — каза убеден Левака, — в Будапеща, когато ВИС удари балтията на Янко Лудия.

— Епизод... — отвърна Козела. — Никой не понасяше този идиот. Когато Кудев го свитна, вдигнаха луд купон на „Ваци“. Още бях

в полицията. Информацията е от първа ръка.

Левака го погледна иронично.

— Не вярваш ли?

— Играеха други асове, Козел. Поли Пантев беше излязъл от затвора в Германия. Карамански се беше измъкнал от чешката „безпечност“^[1], бай Миле се беше укрепил в Белград и Аркан му ползваше услугите.

Имаше нещо вярно, но Левака по-скоро ползваше чужди разкази, отколкото лични наблюдения.

— Колко годишен беше през 92 година? — попита Козела.

— Седемнайсет, бях в спортното училище. Тогава се включих в играта.

— На чия страна? — попита Козела.

— Прибери си парите — каза Левака, — няма да те цакам на дребно.

Козела не се възползва от предложението, напротив, побутна ги към него.

— Защо съм тук, Козел, и какво искаш от мен?

Козела разпечата „Марлборо“-то си, запали цигара, доля чашите и едва тогава му отговори.

— Търся наследник, Левак. Въобразих си, че съм намерил, но бесовицата го провали.

— Сотан?

Я, да му ебеш майката! помисли Козела. *Това момче знае повече отколкото си мислех!*

— Познаваше ли го?

— Покрай малкия Плъх, Валери. Бяхме заедно в спортното. Познавам и Сотан, но не бяхме близки. От вършач ли имаш нужда, Козел?

— Ако имах, нямаше да питаш къде е помакът! Трябва ми човек, който мисли.

— И това съм аз?

— Не съм сигурен. Надявам се! Останалото е в ръцете ти.

— Защо доведе оная пичка! Как ѝ беше името?...

— Цея.

— Тя върти свирки на Златния. Ще те изпържи при първа възможност.

— Това ще решим сега и тук. В морето има място за всички!
Левака като че ли пропусна покрай ушите си тази фраза.

— Виж, Козел! Преди да минем на деловата част, трябва да ти кажа нещо. Жътвата продължава. Има три варианта. Или СИК воюва вътре, или ги целят отвън...

— Момент... — прекъсна го Козела, — ползвам два типа умения, момче! Сега ще говоря като полицаи. Вестникарската легенда гласи, че войната на ъндърграунда се води между ВИС и СИК. Аз, полицаят ти казвам, че това е партенка за масова консумация. Готвиш се да ми кажеш, че Маджо води едната група в СИК и отмъщава за бай Миле, Стоил... На другата страна приживе властваше Поли, с него беше Женята Дългия, братята Пехливанови и третия филиал, уж пасивен, но всъщност не по-беден и алчен, начело с Димата Руснака, Маргините и други повече или по-малко известни артисти. Не е логично, Левак! Със смъртта на един бос умират и парите. Поли го върнаха от Аруба, за да го погребат на държавни разноски. Капиталите на Илия Павлов изчезнаха като вода в пясък, да не говорим за дребни риби като тоя, на който му отливаш на гроба. Някой отвън командва вършачите!

Левака кимна.

— Има и такава вероятност — каза той. — Има и групи и апетити, но ще говорим за тях когато разбере ролята си в твоя театър и решим съдбата на оная пичка горе!

Преди да поднесе чашата си към устата, Козела каза:

— В България започна да действа радикалният ислям. Трябват ми хора, за да му подрежем крилата. Осигури Таки и компания и ще плувате в мангизи като патета в лайна.

— Кой плаща?

— Засега това не е твоя работа! Организирай отбора на Таки и не пипай Цея... пичката, както се изрази. Работата е толкова мащабна, че вашата банда не е достатъчна. Идеята е проста, Левак! Обединение на Гърка и Златния под моя шапка. Временно! После лидерите ще потънат в земята, аз ще се оттегля в пенсия, ти ще поемеш отбора. Свършиш ли тази работа, не ти ще търсиш хонорари, а ще ги определяш. Не бързай с отговора сега. Започват новините. Ще говорим утре на трезви глави.

— Цея в час ли е?

— Не още. Осигуря ли първата половина от калъпа, ще му търся еша^[2].

Започваха новините и Козела усили звука.

— Що за име е това, Цея?

Излязоха от Варна, ръмеше, свечеряваше се, но мощното БМВ беше достатъчно сигурно, за да лети като куршум по магистралата. Левака рядко слизаше под сто и петдесет километра в час, а тази скорост плашеше пасажерката му.

— Умалително от Цветана!... Не можеш ли да намалиш? Над сто не се чувствам комфортно.

Левака обра газта и продължиха. Цея се оживи. Започна да преглежда касетките, избра една с алтернативен рок и включи касетофона.

— Не си ли претенциозна, Цеце? — заядливо каза Левака. — Определяш скоростта, музиката? Не са ли те научили да питаш?

Цея изключи.

— Извинявай! — каза тя. — Няма да ми чуеш гласа до София.

Левака пусна роковете и се усмихна.

— Бъзикам се, Цея! Прави каквото искаш, нямам намерение да те изтезвавам.

— Как се казваш? — попита тя.

— Коста.

— Истинското ти име?

— Константин.

— Коста не ми харесва, мога ли да ти викам Косьо?

— Наричай ме както искаш.

Продължиха да пътуват, дъждът се усили. Наближаваха Шумен, когато Цея се обади отново.

— Къде отиде оня, Юмер? Така ли се казваше?

— Не знам — отговори Левака. — Замина преди нас.

— А Козела?

— Остана във Варна.

Левака чувстваше, че въпроси напират в нея, но се въздържаше да пита. *Хубава пичка!*, мислеше той. *Ще я поканя на вечеря в Търново!*

— Нещо те мъчи, Цея? Въпроси, а?

- Да — каза момичето. — Козела иска невъзможни неща.
- Да прецакаш любовника си?
- Той не ми е любовник...
- Кой? — иронично, с явно недоверие звучеше гласът му.
- Кой, кой... Златния!
- Козела го нарича Скорпиона.
- Както ще да го нарича, не ми е любовник.
- Да бе! Наставник, учител по ръкоделие...
- Ако искаш вярвай! Не ми пука...

Левака подмина Шумен, дъждът спря, но насреща се стелеше мъгла и намали скоростта по принуда.

— Косьо...

— Кажу, Цей! — лигаво подхвърли той.

— Защо ме иронизираш?

— Бъзикам се, не ми обръщай внимание! Слушам те!

— Наистина не мога да се справя със Скорпиона. Той може да е убиец, но е католик. Не вярвам да заиграе по гайдата на евреите.

— Еврей? Откъде ги измисли?

Тая манекенка май знае повече от мен!

— Щом ще бутаме колибката на арабите и ще ни се плаща за това, значи някой е дал поръчката. Това не е българска работа. Остават евреите! Поне така си мисля.

Права е, мама му стара! Фактът, че трябваше да съюзят враждуващите банди на Таки и Златния, беше извънреден разход. Кой можеше да си го позволи, ако не Мосад?

— Права си, малката — каза той. — Скорпиона може да е католик, но и гъркът е религиозен, да му ебеш майката! Построй два параклиса, в дома си и на вилата. Кара ни да палим свещи за щяло и не щяло.

Мъглата ставаше все по-гъста, трафикът все по-тежък. Пълзяха с петдесет-шестдесет километра в час, а тази скорост опъваше и без това взривната му нервна система.

— Добре, Косьо, да речем, че примирим католик и православен. С какви аргументи ще ги убедим, че истинския враг не е юдаизмът, а ислямът?

— Еба ли му майката! Извинявай! — Левака я погледна и срещна очите ѝ. — Ти си умно момиче. Подценявах те!

Цея се усмихна приветливо.

— Първо, псувай колкото искаш. Второ, не си единственият, който ме е подценявал, нали съм блондинка, т.е. тъпа пичка. Въобще не ми дреме кой какво мисли.

Алтернативните роци изтекоха, Цея смени касетката. Зазвуча Елвис Пресли, единственият певец, който не му омръзваше и слушаше, когато е на път.

— Искаш ли да вечеряме?

— Може — кимна Цея. — Има стотици капанчета.

— Говоря ти за истинска вечеря в истински ресторант. Наближаваме Велико Търново.

— Не бързам — каза Цея. — Нямам нищо против, стига да поемеш разноските.

— Естествено — развеселен от откровеното ѝ нахалство, каза Левака. — Умна блондинка като теб, а и нагла при това, заслужава вечеря с шампанско и свещи. Искам да те попитам нещо?

— Казвай.

— Наистина ли не си любовница на Златния?

— Не — отговори тя. — Не че не съм му направила някоя друга свирка, но той играе на тежко женен и мъж на семейството. Има един боклук от обкръжението, който си въобразява, че съм му любовница. Чудя се как да се отърва от него.

— Аз ще ти помогна — каза Левака и влезе във Велико Търново.

[1] „безпечност“ — чешки вариант на ДС. ↑

[2] Еш — подобие (тур.). ↑

XIII

ООП беше наела десетина квартири из София. Договорът беше сключен чрез Съюза на писателите, а имотите бяха завещани на организацията от покойници. Сделката беше извършена преди 1989 година, но валидна и до днес.

Палестинският милионер с йорданско гражданство Масуд Ал Салех, всъщност шейх Хауки Исламболи, ползваше апартамент на булевард „Витоша“, без видима охрана. Пръскаше пари по казина и барове, ползваше услугите само на един шофьор, който имаше грижата за бентлитото му — единственият автомобил от този модел, който се движеше по улиците на София.

Шейхът имаше на разположение няколко мобилни телефона, всеки със съответната дирекция. МВР използваше СРС по предназначение, а той според уверенията на Сокола нито беше, нито щеше бъде обект на разработка.

„Гърмян заек“ Хауки Исламболи не приемаше на доверие такива гаранции и спазваше собствените си правила. Той беше минал през школата на Ал Банна, на Мюсюлманското братство и имаше закалката и мотивацията да се държи подозрително като фенек. Образован мъж, минал през колежи и Харвард, аристократ по произход, той съзнаваше, че видът и поведението му вдъхват достатъчно доверие пред регулярните ченгета и не се пазеше от тях. Огромното му лично богатство, защитено от престижа на най-могъщите световни банки му гарантираше доверието на всяка държава, в която реши да пребивава с изключение на родния му Египет, където го чакаше смъртна присъда. Имаше обаче една организация и един човек, пред които изискания му фасон не вършеше работа. Това бяха Мосад и Козела. Еврейският министър-председател Менахем Бегин и египетския президент Ануар Саддат навремето бяха сключили мирен договор в Кемп Дейвид. Това беше тежък удар върху ислямското верую на ухабитите. Брат му Масуд беше един от тези, които убиха Саддат и анулираха договора.

Мосад никога нямаше да му прости това, както Хауки никога нямаше да забрави брат си, чието име ползваше в нелегалност.

Случаят с Козела беше по-различен. Хауки се беше опитвал да го превърне в свое оръжие, заробвайки го финансово, беше се ангажирал дори с битови услуги, беше измъкнал от плен настоящата му жена и т.н. Беше го ползвал като middle men^[1] с Виктор Бут, но изглежда в наддаването юдеите го бяха „избурили“ и Козела беше замислил атентат срещу него.

Дали русият хлапак беше екзекутор или охрана на Козела? Хауки до този момент не беше сигурен. Беше се предоверил на Сокола и превърна бившия си приятел във враг. Тази мисъл не му даваше мира вече десетина дни и продължаваше да бъде „червея на съмнението“.

Полицията беше открила тялото на еврейката Бенина Аберман и ако се вярваше на журналистите, убитата и изхвърлена в езерото еврейка беше любовница на Ангел Сотиров, русият младок от бара, чието убийство беше поръчал той. Пресата приписа екзекуцията на Козела, който, установявайки, че Бенина Аберман беше агент на Мосад е побързал да спаси и себе си и бодигарда си.

Българският печат не се вълнуваше особено от еврейско-арабската кръвна ненавист и нямаше за цел да оневинява Козела пред „Таухид“. Нито самият имаше някаква полза да набеждава най-страшния човек на българския ъндърграунд в съучастничество с убийците от „Билденберг“.

Тази дилема измъчваше Шейха вече десетина дни. Единственият начин да научи истината беше пряк контакт с Козела, но вътрешни резерви го задържаха да му се обади. Когато каналите за оръжие от Запад на Изток и на дрога в обратната посока заработиха, Козела привлече швейцарския разузнавач Джон Хакел, който после се оказа американски гражданин от еврейски произход.

Америка беше странен котел от националности. На територията на петдесетте ѝ щата се бяха преплели всички раси, всички народи, които на третото поколение се превръщаха в американци. Имаше едно-единствено племе, което без значение в коя точка от земното кълбо се подвизава, но никога не се променя, не се претопява и не се инфилтрира в друга националност. Това бяха евреите. А Козела работеше с тях или поне, ако не им служеше, нито ги мразеше, нито воюваше с каузата им.

Това съзнание задържаше Хауки Исламболи, изостряше подозрителността му и го караше да се откаже от намеренията си. В него живееше и другата половина от личността му — бедуинът, воинът, потомъкът на Птолемиите и именно тя беше надделяла... На тази вековна гордост разчиташе и Козела и не се учуди, когато чу гласа му.

— Поздрави от Булат Варо — каза на английски някой. Това беше фалшивата легитимация на Виктор Бут, а гласът — на Шейха.

— Можеше и сам да ме потърси!

— Далече е, Йон — каза египтянинът. — В тази част на света го представявам аз.

— А ти кой си, по дяволите?

— Масуд Ал Салех, гост на твоята родина.

— Моята родина не се нарича Ахмед Доган, господин Салех!

— Но не и Морис Алкалай, надявам се!

— Още по-малко. Всъщност нямам родина, твое височество. Аз съм роден азилант навсякъде.

— Аз също. Ние сме родени под една звезда, Йон!

— Не бих казал — отговори Козела. — От твоята бълва огън.

— Това беше грешка... по-скоро недоразумение. Идиотите на Сокола взеха твоя бодигард за килър.

— И трябва да ти вярвам, шейх? — иронично каза Козела. — Сериозно ли ме мислиш за толкова наивен?

— Не, Йон — каза Исламболи. — Обаждам се да искам не доверие, а прошка. Допуснахме трагична грешка, приятелю. Знаем, че е непоправима, но преди да замина искам да чуеш от устата ми: „Съжалявам, не аз издадох тази заповед!“.

Беше редно Хауки да изключи линията, но продължаваше да стои на слушалката.

— Какво очакваш, Масуд? Да ти простя, да ти падна в прегръдките или експлоатираш Флора като разменна монета за доверие?

— Не, Йон! Казах всичко, което бях длъжен. Ако смяташ, че няма какво да си кажем, прекъсни разговора.

Козела не изключи апарата, напротив, замисли се дълбоко.

— Най-лесно е да изключи — каза той. — Каквато и цел да преследваш, шейх, и аз искам да ти кажа нещо. Не ми пука как ще

поделите Синайската пустиня с евреите. Аз не съм християнин в традиционния смисъл на думата, камо ли юдаист или мюсюлманин. Много хрътки препускат по следите ми и е лудост да се движа без охрана, макар че се налага да изглеждам незабележим и по-нисък от тревата. Онова момче си отиде нелепо и ти ми прехвърли върховното удоволствие да съобщя на родителите му, че не е сред нас.

Хауки Исламболи помълча, после подхвърли:

— Пресата твърди, че Ангел Сотиров е сирак, Йон!

— Четох всички публикации. Вестниците ми приписват смъртта на любовницата му, а аз ей богу, нямам нищо общо с тази работа. Не го казвам като оправдание. Пука ми дали ми вярваш, или не. Приемам ти извиненията, шейх, ако това ти върши някаква работа. Чети си вестниците и ме споменавай с добро...

— Не изключвай, Козел! — нервно и фалцово прозвуча гласът на принца. — Имаме какво да си кажем...

— Съмнявам се, но ако употребяваш този прякор, никога повече няма да чуеш гласа ми.

— Извинявай, Йон! Искам да се видим!

Козела се изсмя в слушалката:

— Много луксозна претенция, Масуд.

— Да я превърнем наистина в луксозна, приятелю. Заклевам ти се в брат си, че не употребявам това обръщение от куртоазия. Готов съм да спазя всякакви условия.

Козела направи дълга пауза, после заговори бавно с равния си спокоен глас:

— Приех извиненията, Масуд. Поздравите на Булат също, но деловата част, ако това имаш предвид, ще започнем чрез посредници.

— Казах, Йон, приемам всичките ти условия.

— Ще изпратя млада дама, блондинка, красива, прилича на манекен. Ще ѝ прикрепя и куче пазач, двукрако, но вълча порода, шейх. Ако нещо се случи с децата, трудно ще излезеш от страната — Козела натърти, — *приятелю!* Този път аз ще тръгна на лов и ще те преследвам до гроб!

— Приемам, Йон! Първи ноември, понеделник, бара на Хилтън, десет часа. Ще ги чакам сам, ще си тръгнат невредими.

— Ще видим! — Козела прекъсна линията.

Трепереше от възбуда. *Ще суча от две крави, да му еба майката!* виеше вътрешно. *Ще ви принеса в жертва на Господ! Няма значение Перун, Тангра... Ебал съм ви майката, потомци на Сим и Хам! Щом се налага да слугувам, ще слугувам на Сатаната!*

В един момент замръзна като ударен от ток. Козела беше унищожил телефоните си, беше запазил един-единствен, а шейха нямаше начин да се добере до него. Как тогава го беше набрал? *Как, да му ебеш майката? Ако слугувам на Сатаната, дали не говорих с господаря си?*

Би било пресилено да се каже, че Цея и Левака вечеряха на свещи и шампанско. Той беше доял шницела си и пушеше цигара след цигара пред чаша минерална вода, тя пиеше трето уиски. Алкохолът не ѝ личеше ни в очи, ни в походка, ни в говор. Продължаваше да държи погледа си вперен в Янтра и рядко даваше вид, че забелязва присъствието му. Левака се разсейваше, оглеждайки заведението и чакаше да „втаса за разговор“, но по едно време му писна и попита:

— Ако искаш да тръгваме?

— Нали ще преспим в хотела?

Левака кимна.

— Ангажирах стаи, но ако ти е скучно...

— Объркана съм, страх ме е, тръпки ме побиват от оня, да не му споменавам името... — имаше предвид Козела.

— Заплаши ли те?

— Напротив, беше любезен, дори мил.

— Тогава?

— Нещо в погледа му ме ужасява. Лицето — маска, очите — мъртви. Като говори имам чувството, че си отваря устата, а някой скрит зад него произнася думите.

— Не ти липсва фантазия — отегчено каза Левака.

— Мислиш, че ме е хванал алкохолът? Може да ми е развързал езика, но това ми е впечатлението! Не знам накъде да хукна.

— Или на третия етаж в хотела, или към София — все отегчен я апострофира той. — По-сигурна ли се чувстваш в компанията на Скорпиона?

Цея го погледна в очите, може би за първи път тази вечер.

— Златния или Скорпиона, както го наричаш, е животно, кръвожаден звяр, простак и първобитна мутра. Самият му вид крещи: „Аз съм престъпник!“. Ако съм ченге, не ченге — съдия, само да ми се мерне ще му лепна до живот без право на замяна, без. Той е роден убиец. Не е от оня тип, дето обстоятелствата са ги окървавили. И това за „свирките“ дето ти казах, беше, за да ти запуша устата. Гнус ме е от него като от жаба. Гледам да не го приближавам на по-къса дистанция от десет метра. Аз съм с друг идиот, в когото имах глупостта да се влюбя преди пет години, почти шест. Той е роб на Скорпиона и не шефа, а слугата ме държи в шах. Отдавна да съм им теглила майната. Но ако се чупя, моят боклук ще ме заколи като пиле.

— Вземи аванс — каза Левака. — Защо чакаш?

— Вземи ти! — ядосано му отговори тя.

— Ако се стигне до там, защо не? — продължи нехайно той.

— Не знаеш какво говориш, Косьо! Още по малко за кого.

— Толкова ли е страшен? Няма невъзможна цел, моето момиче.

Цея се загледа в реката и промълви тихо:

— Минава за най-добрия снайперист. Скорпиона го нарича one man show. Някой го е излъгал, че в превод означава стрелец, който не повтаря.

Левака предполагаше какво се крие зад тази полуизповед, полунамек. Цея искаше да му каже, че нейният любовник е оня тайнствен снайперист, който избива жертвите си с по един изстрел, и най-атраktivните показни екзекуции са негова работа.

Готвеше се да я попита за името, когато телефонът иззвъня. Беше Козела.

— Намирисва ми на два почерка, Плъх!

— Не те разбирам.

— Маскарад, стил Левски, попове, полицаи... Утре ще се появят медицински сестри с касинки.

— Започнаха като клошари, Козел!

— Именно. Маскарадът ще се сменя, но едната групировка ползва този прийо̀м.

— Прийо̀м, почерк, все в гъза. Кой е другия?

— Единичен изстрел в сърцето.

Скръстили ръце на задниците си, облечени като туристи, двамата бавно вървяха по планинската пътека от „Златните мостове“ към „Кумата“. Далече зад тях, трима младоци. Групите имитираха че нямат нищо общо помежду си, целта им обаче беше обща.

— Някой ползва супер снайпер? Добре ли те разбирам?

— Предполагам — каза Козела. — Мастара, Илия Павлов. Руснака и още десетина по-едри и по-дребни риби заминаха по един и същи начин. Еднократна стрелба в сърцето.

— Сръбски почерк? — Плъха по-скоро мислеше на глас, отколкото задаваше въпроси. — Руснаци и кавказци предпочитат главата. Нищо не им гарантира, че под дрехите няма кевлар^[2].

— Димата Руснака имал навик да не сваля жилетката. Правил го е в редки изключения.

— Искаш да кажеш, че пробойната е вътрешна.

— Разбира се — кимна Козела. — Снайперистът е знаел, че е без жилетка, знаел е къде да го причака, а охраната не му е запушила оптиката. Нещо друго?

— Ясно — провлечено каза Плъха. — Остава да разберем кой е стрелецът.

— Аз знам.

Плъха зяпна.

— Сериозно?

— Кога си ме чувал да дрънкам празни приказки, Плъх? Знам го от твоите „къртици“. Разбира се, не директно. Знам кой е фингърът и кой — спусъкът. Вторият трябва да си иде, колега.

— Къде да го търся — глухо попита Плъха.

— В отбора на Скорпиона. Ще мине за отмъщение. Руснака има свои хора и подозрението ще падне върху тях, а аз ще включа Скорпиона в моя хор. Падне ли завесата, на твоє разположение е.

— Знаеш ли името на спусъка?

— Варненец, тридесет и пет годишен, кадър на Чуждестранния легион, утре ще получи име и снимка.

— Ще получи? Кой ще получи?

— Синът ти, Плъх! Работа за млади хора. Валери ще командва парада, а Иван Геров и Левака ще му пазят задника.

Продължиха да вървят, мълчаха. Козела му бе поставил тежка задача, чувстваше вътрешната му съпротива, но знаеше, че го държи в

шах и че партията ще завърши в негова полза.

— Къде? — попита Плъха.

— Първи ноември, понеделник, Варна. Левака ще им „снесе“ подробностите, но ще остане тук. Трябва ми в София. Когато свършат работата, ще ги прибере на „сухо“, докато мине бурята.

— Кой ще бъде фингърът, Козел?

— Ти си шеф на Ескадрона, полковник Мишев! Аз съществувам само за вестникарите. Левака знае. Ще прием по един чай в хижата и ние с него ще се приберем. Срещата им е на първи в шест и десет на перона на Централна гара. Ще пътуват с експреса. Във Варна ще ги чака кола и „играчки“. Левака ще доуточни подробностите.

Наближаваха хижата. Беше време да приключат този разговор, а и вече нямаше какво да си кажат.

Когато се прибра в София, Козела освободи Левака, преоблече се, намери в джобното си тефтерче телефона на Хакел и го набра. Когато чу гласа му, попита сухо:

— Ти ли даде номера ми на Исламболи, Джон?

— Къде си, смахнат идиот? Защо не ти отговаря телефонът? Или искаш МВР да те открие преди мен?

— Все тая — отговори Козела. — От вас или от тях все куршум!

— Има недоразумение, Козел! Трябва да го изгладим.

— Не ми отговори на въпроса, Джон! Как ме намери Хауки?

— Ще стигнем и до него. От де да знам, по дяволите! Къде е той?

— В София, глупако! Докато ми приписвате ту сабри, ту Бенина, „резаните“ ще ви изколят като агнета.

— Трябва да те видя, Козел!

— Млък, Джон! Говориш с Бен Хоровиц, жить пархатый^[3]! Ще ти пратя снимка!

Джон Хакел млъкна, слушаше Франк Синатра, но около него беше тихо. После изключи музиката и попита:

— Къде си, Козел?

— Естествено, на майката ти у пътката! — беше отговорът.

— Така си и мислех... а всъщност? Имаме работа. Козел... пардон, г-н Хоровиц! Джуит ти поднася искрени извинения...

— Аз не съм синагога, Джон! Не се прави че не знаеш къде е Исламболи! Отговори с „да“ или „не“! Ти ли му даде телефона ми?

— Не — изкрещя Хакел. — Не! Не! Не! — продължи да повтаря той. — Ако Исламболи е тук, значи дочакахме Шейха, Бен! Терорът започва! България не е на Марс, колега!

— Аз съм азилант, дреме ми за България! Аз ти създадох връзките с Бут и Исламболи, а от благодарност ми поиска главата. Вие сеете мърша от Москва до София — приписвате ги на мен. Писна ми на кура от вас, боклуци такива. Аз не съществувам! Аз съм легенда, Джон! Нещо като крал Артур — хем ме има, хем ме няма. В пресата присъствам, в живота — не! Така че...

— Моля те, Бен! — прекъсна го Хакел. — Би ли ме изслушал за момент? Няма да ти губя времето, приятелю, честна дума! Приеми среща с Джуит и ще бъдеш почетен жител на Свещения град.

Козела се разсмя, надяваше се, че звучи искрено, макар че челюстите му бяха сковани и от яд, и от напрежение.

— Може би и хаджия ще ме направите?

— Защо не? Моля те, Бен, приеми тази среща!

— Мога да се самоубия и сам, Джон! Достатъчно е да налапам дулото.

— Джуит ще приеме всякакви условия. Където искаш, когато искаш, в какъвто формат предложиш!

Козела се направи че разсъждава, уж му предстоеше да вземе трудно решение. Всъщност го беше взел предварително и точно това искаше — среща с Мосад. Колкото по-дълго и тягостно изглеждаше колебанието му, толкова по-достоверно щеше да звучи това, което се готвеше да каже. Козела запали цигара, отпи от водката си и каза бавно:

— Ще помисля, Джон. Джуит не е мой тип. Падам си по младо месо. Ако реша, ще ти се обадя. Не се опитвай да ме търсиш, глупако! Разбери как Исламболи откри телефона ми! Тогава можеш да претендираш за доверие!

Козела изключи телефона, видиша поредната порция дим и се разсмя с глас: *Ебах ли ви мамата, тъпа?* мислеше той. *Прехваленият Мосад ще го духа! Да, ще има среща, но не аз ще ида на нея!*

Козела допи водката, съблече се, взе душ и легна с хавлията. „Тази нощ ще спя като къпан!“ — с вътрешно блаженство помисли той

преди да затвори очи.

- [1] middle men — посредник (англ.). ↑
- [2] Кевлар — материал за производство на бронезилетки. ↑
- [3] Жить пархатый — пършив евреин (рус.). ↑

XIV

— С колко души разполагаш, Левак?

— Двайсет и шест — мрачно отговори Левака. — Ако се включиш и ти, двайсет и седем.

Козела му хвърли кос поглед.

— Аз съм Наполеон, Левак. Наблюдавам битки от хълм, на бял кон с ръка в мундира.

Младокът едва ли разбра какво му казва, а и той нямаше намерение да влиза в подробности.

— Имам сериозни подозрения, че някой от върховните лидери на ъндърграунда играят с полицията. Имаш ли списък на хората?

Левака се почука по челото. Козела извади лист от джоба си, изписа нещо достатъчно неразбираемо, за да бъде улика, но той знаеше какво се крие зад йероглифите.

— Ще ти кажа няколко имена. Ако са запознати с операцията, отменям атаката, ако не — ти си богат човек!

— Слушам — каза Левака.

— Братя Маргини?

— Не.

— Братя Пехливанови?

— Също.

Козела го погледна недоверчиво, но младият бандит издържа погледа му.

— При мен „не“ значи „не“, шефе! Не сме говорили за пари.

— Има време! Маджо?

— Не.

— Пашата?

— Не играе със стари артисти, Козел!

— Трябва да се уверя, Левак! ВИС-аджиите?

— Кой имаш предвид?

— Жоро, Цветин...

— Плейбои! Не стават за сериозна работа.

— Групата около Амигос? Пепи, Доктора?

Левака му се изхили нагло в лицето.

— Тия двамата, Черепа, Гигов ги търси в Лондонското сити или на Бродуей.

— Кой командва парада?

— Ти! — отговори Левака.

— Забрави, момче! Аз съм над петдесет години.

— Тогава, аз — каза Левака. — Но не си въобразявай, че можеш да ме командваш дистанционно!

— Друг ще те командва — каза кротко Козела. — Знаеш кой е Симеон Мишев?

Левака кимна. Козела побутна чантата пред него, но остави дланта си отгоре.

— Тук е капарото, Левак! Сто хиляди евро. Трудно се делят на двайсет и шест. Твоя работа е как ще разпределиш баницата. На десети ноември тази шибана държава празнува псевдодемокрацията си. На нас ни се пада честта да произведем фойерверки. Избрал съм красиво място, ландшафт, гори, планини, езера и граници. Пирин, Левак! Събери отбора в Банско, разхвърляй ги по хотелите и чакай „Ерихонската тръба“.

— Каква тръба? — неразбрал попита Левака.

— Няма значение. — Козела стана. — Знаеш кой е бащата на Валери, нали?

— Бившият полковник Мишев. Май Симеон му беше първото име.

— От него подробностите — каза Козела и тръгна към вратата.

— Момент, Козел! Ти поиска нещо от мен, нали?

— Например?

— Примирие! Гърка и Скорпиона?

— Не само от тебе, Левак! И от Цея.

— Любовникът ѝ е дясната ръка на „Златния“.

— Така си мислиш — беше неопределеният му отговор. — Цея те чака в Банско на този адрес — подхвърли картон, приличащ на визитна картичка, върху „аташе кейс“ и излезе.

Козела пресече „Цар Самуил“ и хлътна във входа на отсрещната сграда. Десетина минути по-късно с два куфара в ръцете, Левака се появи на улицата. Отключи BMW-то, прибра единия куфар в багажника, другия в купето и потегли.

На добър час! иронично, на себе си каза Козела. *Отиваш за бой на правата вяра, християнино!*

Беше трийсети октомври, неделя, двацет и един часа. Основната работа тепърва предстоеше. Козела зави по „Денкооглу“ бавно, с вдигната яка и ръце в джобовете тръгна по улицата. На ъгъла с „Цар Асен“ беше колата му. Седна зад волана, запали, включи климатика и набра телефона.

— Готов ли е? — попита той, когато чу Плъха.

— На масата — беше отговорът. — Черно кожено яке, бейзболна шапка. Ще го познаеш. Единствен той е с лице към вратата. Валери чака на служебния вход.

— Кой ще се погрижи за партньорите му?

— Падне ли, в заведението ще нахлуе полиция. Докато ония излязат от вцепенението и извадят играчките, ще съм им вързал гривните.

— После? — попита Козела.

— Ти ще решиш съдбата им — каза Плъха.

Козела бръкна под седалката на ягуара, свали „Щайер“-а, залепен с тиксо, нави заглушителя и потегли.

Двацет и пет минути му трябваха, за да стигне до квартал „Надежда“, но нито минута в търсене на ресторанта, наречен „Маймунарника“. Предварително го беше разучил и можеше да действа.

Спря пред входа и свали стъклото на десния преден прозорец. В едната ръка държеше „Глок“-а, в другата „Щайер“-а. С пистолетния изстрел разби витрината, намести визъора и простреля между очите любовника на Цея. В първия момент главата се отхвърли назад, бейзболната шапка падна, после инерцията я върна обратно и той се срина на масата. Козела включи на първа и се смеси с движението.

Аз не съм сърбин, „мосю Лежионе“, предпочитам да стрелям в главата! Козела излезе на булевард „Витоша“ и избра Цея.

— Слушам, господине! — припряно, а може би и изненадано звучеше гласа й.

— Левака пътува към тебе. Цвете? Какъв ти беше оня, французина? Съпруг ли?

— Не, за бога! — извика тя. — Само това липсваше!

— Още по-добре, моето момиче — каза той. — Иначе трябваше да ти съобщя, че си вдовица!

— Но, аз... той...

— Запали една свещ, Цяя! — каза Козела и изключи.

Плъха го чакаше в дома си. Ася, жена му, беше постлала бяла покривка на масата, направила салати, подготвила мезета. Когато звънна, отвори, изправи се на пръсти, целуна го приятелски по бузите.

— Добре дошъл, Ваньо. Цяла вечност не сме се виждали.

Прегърнал я през рамото, Козела влезе в хола. Плъха вече пиеше ракия.

— Жена ти не е мръднала, мама му стара! — каза Козела, а и го мислеше. — Как ги правите тия работи?

— С любов! — отговори Плъха, намигайки.

— Ще ти извадя очите — закани се Ася. Предложи стол на госта си и каза: — Аз имам още работа в кухнята, ще ви оставя да клюкарствате — и излезе.

Мъжете се умълчаха и двамата изглеждаха загрижени, но ако ги познаваше човек, щеше да разбере, че тревогите им са различни.

— Последни приготовления, Плъх. У тебе ли е реферската свирка?

Полковник Мишев не отговори веднага:

— Заслужава ли си риска, шефе?

— Зависи от гледната точка. По-голям риск е да не предприемем нищо. Оставим ли им инициативата, с нас е свършено. От целия ти буржоазен уют няма да остане и помен, приятелю! И не ме наричай шефе, ако обичаш! Още по-малко пред Ася!

— Как виждаш операцията? — неуверено звучеше Плъха, а и да се опиташе да придаде бодрост на гласа си, Козела не би му повярвал.

Козела знаеше, че неговият колега и приятел Симеон Мишев възстановява Ескадрона против волята си и въвлича Валери, сина си, в пълен разрез с морала си. Дори и да беше намерил някакво оправдание за пред себе си, в никой случай не можеше да представи съществени

аргументи пред жена си. Плъха държеше на семейството си — това не беше новина за Козела.

— Плъх — започна Козела, — и Мосад, и „Таухид“ притежават картотека на „Ескадрона“. И двете структури имат аванта да ни привлекат на тяхна страна. Успеят ли, ставаме роби или на едните, или на другите. Налага се да им включим „центрофугата“. Ако някой излезе от казана от центробежната сила, ще се намесим ние, ако не — „генералисимус Франко“. Жертви и палачи ще легнат един до друг в земята. Е, няма да им побием кръст, естествено, но ако преплетем полумесеца с Давидовата звезда, поне на наша територия ще гният в примирие.

Отпиха от ракиите, но не пипнаха от салатата. *Тесни са ни гърлата!* — мислеше Козела, загледан в приятеля си.

— Каква е реалната картина, Козел? — глухо попита Плъха. — Колко армии ще излязат на полето?

Козела се усмихна криво, намести се на стола, запали цигара. Той беше чакал този въпрос, а той означаваше, че верният Плъх няма да изневери на каузата в последния миг.

— Не бързай, ще стигнем дотам! Валери ще остане с мен, Плъх. Няма да го пускам на „полето“, но трябва спешно, още тази вечер, да свърша една работа. Смъртта на легионера вбеси „Златния“, скорпионите жият лошо, Плъх, да не говорим за „Златните скорпиони“. На тях и плюнката им е отровна. Синът ти трябва да намери Скорпиона и да назове убиеца на снайпериста.

— Къде е Скорпиона? Кой е ексекюторът?

— Панихидата е в църква „Св. Параскева“, стрелецът — Владо Лекето. „Златния“ го познава лично. Беше сол ташак на Поли Пантев. След смъртта му се прехвърли при Маджо.

— После?

— Заминава за Варна, заключва се във Винаца и чака.

— Кой ще води Ескадрона?

— Левака — отговори бившият генерал. — Казах му, че ти ще дърпаш конците. Всъщност кукловодът съм аз.

— Моята роля?

— Избери я сам, Плъх! Вземи Ася и идете някъде. Стига да е на север от Балкана и поне за седмица.

— Искаш да кажеш, че съм вън от играта?

— Няма да жертвам семейството ти, Плъх. Скорпиона няма доверие на гангстери. Ако човек на Гърка осветли екзекуцията, на секундата ще последва Легионера, но, ако син на ескадронист сервира информация, значи вади горещото блюдо от кухнята и доверието е различно. До мен не могат да стигнат, не съществувам. Аз съм вестникарска легенда, мит, въздух под налягане. Но ти си живия ми заместник и ако някой има информация, редно е това да си ти.

— Ясно! — каза Плъха. — Какво следва оттук нататък?

— Моя грижа, Плъх! — каза Козела. — Мосад и „Гаухид“ искат среща с мен. Ще я организирам на Рило-Пиринския предел. На Бейтуловото. По ирония на съдбата там всяко лято организират фолклорния „Пирин фест“. Този път ще започнем репетиции от зимата. Хакел, Фон Веер и командосите на „Кидон“ и „Дув Девам“ се изнесоха в Солун. Резаните от „Гаухид“, Исламболи, Сокола и охраната им са в Юндола и околностите. Левака събира отбора в Банско. Когато оркестрите настройат инструментите ще вдигна палката, но преди това ще съм се уверил, че синът ти е във Винаца, а ти и Ася сте минали през някои от проходите. Разбираш ли?

— Да — кимна Плъха.

— Тогава наздраве! И не дръж Ася в кухнята. Деловата част от разговора приключи.

Плъха нямаше нужда от подкана.

— Жено — провикна се той, — огладняхме.

XV

Телефоните на баща и син Мишеви не отговаряха дванайсети час. Козела беше започнал да се безпокои. Беше късно да отмени „операцията“ и рано да се качи на самолета за Виена. Седнал на пейка в източния край на Борисовата градина, продължаваше да върти телефони. *Къде са тия Плъхове, да му ебеш майката?* мислеше той, броейки фасовете с върха на обувката. Започна да става студено, загърна се в якето си, излезе на шосето където беше паркирал ягуара, и отново набра телефоните на баща и син Мишеви. На Симеон апаратът даваше заето, а Валери не вдигаше — препращаше го на гласова поща.

Козела подкара бавно, изчака насрещното движение, извърши обратен завой и тръгна към центъра на София. Времето течеше стремглаво. Странно нещо беше това шибано време. Когато очакваш някого се влачи като пребито псе, но чакат ли те тебе лети стремително като експрес. Тридесет минути го делиха от битката на живота му, както мислено, не без ирония мислеше за схватката на Бейтуловото.

Трийсет шибани, експресни минути...

Левака излезе от банята, подсуши се с хавлията и я хвърли на леглото. Цея се излежаваше още, а и той нямаше намерение да я взима със себе си. Навлече бельо, пуловер на голо, джинси и докато връзваше връзките на кубинките си Цея се обади:

— Имаш ли представа къде отиваш?

— Приблизително десетина километра. Подробностите на място.

— А отборът?

— На пусия — неохотно отговори той. — Не е твоя работа, малката! Свърши ли купона, ще пратя да те вземат.

— Така ли! — ядосана каза тя. — Каква ми е работата според тебе? Да си вдигам краката?

— И това е работа — разсеяно подхвърли. — Да не би с Легионера да пълнихте чушки?

Цея скочи гола, вбесена, но Левака точно в този момент слагаше пачките в зиг-зауерите си и ръката ѝ увисна във въздуха.

— Удари ме! — каза Левака. — Няма да те застрелям.

— Но застреля Леги, нали?

— Леги ли? Кой е пък тоя?

— Легионера, темерут такъв. Всички му викаха Леги, дори Златния.

— Не съм стрелял аз. Нищо не знам по въпроса, Цея. Попитай началника.

Левака пъкна единия пистолет в кобура под мишницата, другия затъкна под колана, до гръбначния си стълб.

— Тръгваш ли?

— Когато тръгна, сама ще разбереш. — Облече якето, закопча го, нахлупи скиорска шапка, която разгънатата се превръщаше в маска, запали цигара, седна.

Цея отново се мушна под завивката.

— И кого чакаме сега? — предизвикателно попита тя.

— Ти, никой — каза Левака. — Аз — еба ли му майката кого чакам аз! Аллах!

Държавата Израел беше основана по каприз и с помощта на Великобритания. Създавайки институциите си, евреите бяха копирали многовековния колониален опит на своите благодетели. Бяха заимствали парламентарната им демокрация, финансовите и военните структури. В първия ден на съществуването си те се озоваха пред тотално изстребление от многомилионното арабско обкръжение и се принудиха да имитират МИ-5 и МИ-6, разузнаване и контраразузнаване. Мосад и Шин Бет се превърнаха в най-ефективните им структури. Разузнавателните гиганти ЦРУ и бившето КГБ бързо схванаха, че евреите не само че са добри ученици, но в много отношения превъзхождат учителите си.

Без да се гордее от славата на институцията, която представлява, но съобразявайки се с реномето ѝ, мадам Сабат пиеше чая си на терасата в дома си в Хайфа и чакаше обаждането на Козела.

Според българския гангстер тя беше в Солун, готова за пушечно месо. Много имаше да учи още този бандит, докато достигне истинско

ниво в „батерфилда“, ако му оставаха достатъчно дни живот, разбира се. Нещо, в което тя искрено се съмняваше.

Козела паркира пред „Радисън сас“ и отново потърси Мишеви. Мъртви линии, а времето летеше. След двацет минути купонът трябваше да започне. Влезе в кафе-бара и потърси Исламболи.

— Къде си, принце?

— Където сме се уговорили, Йон! — Това значеше, че шейхът е в Банско.

— Имам затруднение. Може би ще закъснея.

— Колко? — попита Хауки.

— Час. Задържат ме непредвидени обстоятелства.

— Добре, Йон — след кратко мълчание потвърди египтянинът. — На шейсет и първата минута изчезвам.

— Ще бъда точен, принце! — бесен от нерви, изключи Козела. *Задава се пълен провал!* мислеше той, набирайки отново баща и син Мишеви. *Шибано нещо е живота!*

Шейх Хауки Исламболи нито беше в Банско, нито го чакаше. Два етажа над главата му в хотел „Радисън сас“, наметнал копринения си халат, той играеше шах на лаптопа си и слушаше любимия си виолончелов концерт на Шуман.

Нито малкият, нито големият Плъх отговаряха. Или телефоните им бяха негодни, изключени, забравени, или и двамата бяха в „преразход“. Козела погледна часовника си. Пет минути го деляха от „бойната тръба“. Телефонът завибрира в джоба му. Козела го грабна с надеждата, че се обажда един от двамата Мишеви. Беше Левака.

— Стигнах целта, Козел! Какво следва?

— Сам ли си?

— Не.

— Къде са юнаците?

— В гората. От двете страни на поляната.

— Ти?

— На естрадата с лице към шосето. Не виждам никого. С какво ще дойдат?

— Коли. — Козела се замисли и после каза: — Ако не са там вече? Огледахте ли гората?

— Няма къор човек, поне на пет километра в диаметър — започна Левака. Стрелбата го прекъсна.

Изстрелите като че ли идваха отдалече, в слушалката се чуваха като изпукване на хлебарка, настъпена на паркет, но валсът беше започнал.

— Левак, обади се! Не те чувам! Левак... Косьо! — Пукотевицата продължи. Или Левака беше паднал с първия изстрел или беше изпуснал телефон си на земята.

Стрелбата не продължи повече от две минути, но на Козела му се сториха векове.

— Какво става? Левак, Левак... — продължи да шепне в слушалката той. Никой не отговаряше.

Беше деветнайсет и петдесет и осем. Битката стартира пет минути преди предвиденото. Козела излезе от хотела, нахълта в колата и включи радиото. Предстояха официалните вечерни новини и все по някакъв начин щеше да се добере до истината. Отново потърси Мишеви. Резултатът беше същия. И Исламболи не вдигна апарата. Съобщението на информацията гласеше: „Телефонът на абоната не е включен!“.

Започнаха новините и изтекоха. Ако нещо се беше случило със семейство Мишеви или кръвопролитие на Бейтуловото се беше състояло, журналистите не бяха смогнали да реагират навреме. „Късните новини!“ Козела се върна в бара. Потърси Хакел, Фон Веер, като че ли всички се бяха наговорили да си изключат телефоните. Единствено Цея реагира.

— Къде е... Константин? — попита нервно той.

— Мислех, че е на среща с вас.

— Значи всеки момент ще дойде — каза Козела и прекъсна.

Какво се беше случило в тази шибана България, да му ебеш майката! Прави бяха тези, които твърдяха, че работа, която не свършиш сам не е свършена. Положението безизходно, информация — никаква. Самолетният билет беше в джоба. Утре 11, четвъртък, завинаги щеше да напусне страната.

Пред Парламента започнаха да се стичат хора. Софийнци се готвеха да честват петнайсетгодишнината на демокрацията си.

Загледан с празен поглед в навалищата, Козела отпиваше малки глътки, пушеше цигара от цигара и се колебаеше веднага ли да се махне, или да дочака развитието на събитията. Телефонът отново затрепери в джоба му.

— Добър вечер, генерал! — чу гласът на мадам Сабат. — Къде сте?

— Където трябва — беше отговорът. — А вие?

— Тялото ви не е сред жертвите, Козел!

— Така ли? — втрещен каза той. — Преброихте ли внимателно мършите?

— Не лично — отговори еврейката. — Твърдят, че имате извънредно красиви планини, Козел! Блажена смърт! Едно е да пукнеш от старост, без мозък, превърнал се в растение, друго е да напуснеш този свят в разцвета на силите си сред дивата растителност на вашия Пирин.

— Стихове ли пишете, Сабат? — едва преглъщайки яростта си, попита той.

— На младини, Козел! Лириката разсейва деловите хора. Та къде казахте, че се намирате в момента?

— Явно не там, където сте ме търсили, мадам.

— Очевидно, Козел. Но и шейх Исламболи не намери покой тази вечер. Той е над вас, колега. Петнайсет метра по вертикала е разстоянието между двамата ви.

Козела онемя, огледа заведението.

— Не ви разбирам, мадам? — каза той.

— Без съмнение. Шейх Хауки Исламболи е в апартамент двеста и първи на „Радисън сас“, вие — в бара. Ако не се напиете, тази нощ може да получите амнистия. Не само вие, Козел. Младият ви помощник Константин Коев е под наш контрол, семейството ви е в безопасност в Претория. Не прекалявайте с водката, Козел! Имате една нощ на разположение.

Козела плати и отиде на рецепцията.

— Търся господин Масуд Ал Салех? — каза той на служителката.

Момичето провери ключовете и кимна.

— Апартамент двеста и първи, господине! Може да го наберете от телефона!

— Няма смисъл. — Козела вложи цялата незаинтересованост, която можеше да изстиска от гласа си. — Имаме среща в казиното. Искан да се уверя, че не е тръгнал.

Фоайето беше пълно с охрана, десетки полицейски коли обграждаха митинга на площада. Би било самоубийство да предприеме атака в хотела. Излезе, мина през два кордона полиция и се качи в колата. Под седалката беше „Щайер“-а, с навит заглушител, монтирана оптика и патрон в цевта. Всичко беше наред като се изключи най-важното: Нищо не беше наред!

Хотелът светеше, денят беше топъл за ноември и част от гостите на „Радисън сас“ се бяха надвесили на прозорците в очакване на митинга. *Дали любопитството няма да изиграе лоша шега на Шейха?* мислеше Козела, когато видя силуета му. Това слабо стройно тяло много напомняше неговото, но все пак беше силует. Шейха, Хауки Исламболи, извърши грешката на живота си — дръпна пердето, отвори прозореца и се загледа в площада. Козела измъкна „Щайер“-а, свали стъклото на шофьорската врата, залегна зад волана, залепи око на визьора, натисна приклада и изстреля „куршума на амнистията“. В общия площаден шум пукотът остана незабелязан, а полицията не обърна внимание на ягуара, който се отдели от паркинга и слаломирайки между служебните коли зави по „Цар Шишман“ и напусна полесражението.

Козела имаше метален вкус в устата. Чувстваше се отвратително, трепереше целия. Това не беше тръпка на страх, още по-малко от студ. Нервите го люлееха като мъртво вълнение. Карайки безцелно из улиците на града, Козела стигна до Южния парк, избра неосветен участък и спря. *Дочаках. Шейха, да му ебеш майката! Той спаси Флора, аз му пръснах черепа! Полицай — да, гангстер — да, убиец — без съмнение, но подлец не беше, Козел!* мислеше той, набирайки телефона на мадам Сабат.

— Пуснете момчето — глухо каза той. — Шейха го няма! Но идва ваш ред, Сабат! Ей богу, никой няма да ви прости тази кръв!

— Вие ли сте ангелът на отмъщението? — с откровена ирония попита тя.

— Нито съм ангел, нито отмъстител! Шейха е мъртъв, но имамът — не! Той знае къде да ви намери!

Пушеше цигара след цигара, безсмислено се взираше в тъмнината. Колата беше станала опасна за него. Откриеха ли трупът на шейха, полицаите щяха да се сетят, че някакъв мъж е излязъл от хотела, качил се е в ягуар и е напуснал площада по време, съвпадащо с убийството. Щеше да го зареже, да прибере багажа си и да побегне на юг, но близо двацет часа го делиа от този миг. Иззвъня телефонът.

— Шефе — чу разтреперания глас на Левака, — касапницата е пълна!

— Защо не си мъртъв? — попита Козела.

— Освободиха ме. Ти ме освободи. Задължен съм ти! Няма да го забравя до гроб...

— Колко трупа? — прекъсна го Козела.

— Много. Десет... петнайсет... еба ли му майката! Направиха ни на кайма!

— Иван Геров?

— Мъртъв.

— Валери?

— Би си камшика, тоя педераст. Не дойде на срещата.

— Баща му?

— Баща на педераст — същата работа.

— Цея?

— Заедно сме, искаш ли да я чуеш?

— Не. — Козела изключи и излезе от колата.

Вдигна яката си и тръгна под ръмвация дъжд, който още тази нощ щеше да се обърне на сняг, вятърът навяваше миризмата му. Излизайки на булевард „България“, Козела хвърли телефона в контейнера за смет и магна на първото такси.

— Къде, господине? — попита възрастен, видимо уморен шофьор.

— Аерогара „София“.

Нямаше работа в София, а и в България. Кой знае дали щеше да я види отново. Козела вечеря в ресторанта, който ту се пълнеше, ту опустяваше, зависеше от полетите, а те траяха цяла нощ. Въздържаше се, беше поръчал водка, но по-скоро ближеше. Дочака и късните телевизионни новини. Според полицейската информация бандите на Гърка и Скорпиона си бяха устроили кървава баня на Рило-Пиринския предел. От тринайсет жертви дванайсет бяха идентифицирани.

Тринайсетият беше чужденец, по първоначални подозрения арабин, но Козела знаеше, че става дума за офицер на Мосад.

Беше „дочакал“ Шейха. И какво от това? „Очаквайте имама!“ — не беше гола заплаха. Това беше зараждащата се кървава вълна, която щеше да залее като цунами и юдеи, и християни. *Ебал съм ви майката! Негрите банту не изповядват ни една от двете религии! Къде се дянаха Плъховете?...*

След новините започна телевизионният вариант на „Кръстникът“ и Козела се загледа. Малко по малко действието го увлече и от реалния се пренесе във фабулния свят на престъплението.

Издание:

Автор: Христо Калчев

Заглавие: В очакване на шейха

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Световит“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2004

Тип: роман

Националност: българска

Печатница: „Полипринт“ АД, Враца

Редактор: Мария Иванова

Художник: Венцислав Шолти

ISBN: 954-9761-77-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12294>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.